

Джеймс Редфилд

Десетото откровение

ОСЪЗНАВАНЕ НА ПЪТЯ

Приближих се към края на издадената урва и се загледах на север. Пред очите ми се ширеше Апалашката долина, поразително красива, шест-седем мили надлъж и пет мили на ширина. Прекосяваше я поток, който се виеше през открити ливади и гъсти цветущи гори. Това бяха древни гори, с дървета, високи по трийсетина метра.

Сведох поглед към най-общо шрихираната карта в ръцете си. Всичко в долината точно съвпаднаше с чертежа – стръмният склон, където стоях, пътят, водещ надолу, описанието на терена и потока, скупчените хълмове отвъд. Ясно бе, че това е мястото, което Чарлин бе скицирала на бележката, открита в нейния офис. Защо ли го бе направила? И защо бе изчезнала така внезапно?

Повече от месец бе изминал, откак колегите на Чарлин от проучвателната фирма, където работеше, я бяха виждали за последен път, и Франк Картър, нейният колега по стая, бе наистина разтревожен, когато ми се обади.

– Тя често заминава някъде неочаквано – каза ми той. – Но никога не е изчезвала така задълго, особено когато си е назначила срещи с постоянни клиенти. Нещо не е наред.

– Как ви хрумна да ми се обадите? – попитах аз.

Той ми показа част от писмо, което бе намерил в офиса на Чарлин. Бях ѝ го писал преди месеци, разказвайки ѝ моите преживявания в Перу. В писмото била оставена бележка с името и телефона ми.

– Обаждам се на всички, за които знам, че имат връзка с нея – добави той. – Досега никой нищо не знае. Ако се съди по писмото вие сте приятел на Чарлин. Надявах се, че може да сте чул нещо за нея.

– Съжалявам – отвърнах аз. – Не съм я чувал от месеци.

В същото време ми се стори невероятно, че е било толкова отдавна. Веднага след получаването на писмото ми Чарлин ми се бе обадил по телефона и оставила дълго съобщение на телефонния секретар за това, колко е развълнувана от Откровенията и от тяхното бързо разпространение. Спомням си, че изслушах съобщението на Чарлин няколко пъти, но отложих обаждането си за по-късно – като си казвах, че ще ѝ се обадя утре, вдругиден, когато имам настроение. Да говоря с нея, означаваше да ѝ разкажа подробности за Ръкописа, а на мен ми беше нужно време да размисля, да възприема по-добре станалото.

Истината бе, че някои части от Пророчеството все още ми убягваха. Вярно е, че вече умеех да се свързвам с вътрешната си духовна енергия, което ми носеше голямо облекчение, при положение, че връзката ми с Марджъри се бе разпаднала и повечето време бях сам. Доловах по-добре интуитивните си мисли, сънищата и излъчването на помещенията и пейзажа. В същото време обаче, не винаги успявах да доловя смисъла на случайните наглед съвпадения, които ставаха.

Често например се изпълвах с енергия, изяснявах си най-важния за мене въпрос в момента и получавах ясен знак какво да направя или къде да отида, за да получа отговор – ала когато го последвах, често не се случваше нищо особено. Не разбирах посланията на случилото се, смисъла на събитията.

Това се отнасяше особено за случаите, когато интуитивно бях подтикнат да потърся някой от познатите си, стар приятел например, или човек с когото ежедневно работим. Обикновено успявахме да открием някои нови допирни точки, но нерядко, при всичките ми усилия да му отдам енергия, моята инициатива си оставаше напълно безплодна или, още по-зле, започваше с вълнение, което скоро се превръщаше в неочаквано раздражение и неприязън.

Аз не губех вяра от тези провали, но си давах сметка, че все още ми липсва нещо, за да превърна прилагането на Откровенията в трайна житейска практика. В Перу често се осланях на първоначалния тласък, действах спонтанно с някаква вяра, породена от отчаянието. Когато се върнах в родината, макар че попаднах в обичайното си обкръжение, често се озовавах в среда на свършени скептици и започнах да губя свежестта на очакванията си и твърдата вяра, че знаците наистина ме водят правилно. Очевидно, някакво същностно познание бях забравил... или може би още не бях открил.

– Вече не зная какво да правя – каза колегата на Чарлин. – Доколкото ми е известно, тя има сестра в Ню Йорк. Дали не знаете как можем да се свържем с нея? Или с някой друг, който да може да ни ориентира?

– Съжалявам – отвърнах. – Не зная. С Чарлин едва подновихме едно някогашно приятелство и аз не помня роднините ѝ, нито зная сегашните ѝ приятели.

– Е, тогава сигурно ще трябва да уведомя полицията, ако вие не можете да предложите нещо по-добро.

– Не, струва ми се, че това е разумно. Няма ли нещо, по което да се ориентираме?

– Само една скица вероятно на някаква местност. Едва ли може да

се установи коя.

Скоро след разговора, той ми изпрати по факса цялата бележка, която беше намерил в офиса на Чарлин, включително и скицата, състояща се от кръстосани щрихи и номера, с неясни бележки в полетата. И докато седях в кабинета си и съпоставях чертежа с означенията на пътищата върху атласа на Юга, успях да открия къде се намираше действително тази местност. Тогава в съзнанието ми се появи съвсем ясно образът на Чарлин, същият образ, който си бях представял и в Перу, когато узнах за съществуването на Десето откровение. Дали пък изчезването ѝ не беше свързано по някакъв начин с Ръкописа?

Лек ветрец подухна в лицето ми и аз отново се загледах към пейзажа в подножието. Вляво в далечината, в западния край на равнината, се виждаха покриви. Сигурно това беше градът, означен на картата на Чарлин. Аз пъхнах хартиятата във вътрешния си джоб и се заспусках надолу по пътя.

Това беше малко градче, с население около две хиляди души, както бе отбелязано на пътния знак до първия и единствен светофар. Повечето търговски сгради бяха разположени от двете страни на единствената улица, която минаваше недалеч от потока. Пресякох светофара и зърнах един мотел, непосредствено преди да се навлезе в националния парк. Спрях на паркинга, като обърнах срещу съседния ресторант и кръчма. Видях да влизат няколко души, между които един висок, мургав и чернокос човек, който носеше голям пакет. Той отвърна на погледа ми и за миг очите ни се срещнаха.

Излязох и заключих колата, след което интуицията ми ме подтикна да обиколя ресторанта, преди да се отбия в мотела. Масите вътре бяха почти празни – имаше няколко туристи на бара и хората, които бях забелязал да влизат преди мен. Продължавах да оглеждам стаята и погледът ми отново се спря на високия човек, който бях зърнал и преди; той отиваше към дъното на помещението. Усмихна ми се едва забележимо, за миг задържа погледа си върху мен, след което излезе през някакъв заден изход.

Последвах го. Беше застанал шест метра встрани, приведен над багажа си. Носеше джинси, западняшка риза и обувки, и изглеждаше към петдесетгодишен. Зад него следобедното слънце хвърляше издължени сенки сред високите дървета и тревите, на петдесет метра в далечината течеше потокът и се спускаше към равнината.

Мъжът се поусмихна и ме погледна.

– И вие ли сте пътник? – попита.

– Търся една приятелка – отвърнах. – Стори ми се, че вие може да ми помогнете.

Той кимна, като ме оглеждаше щателно. Приблужи и се представи като Дейвид Самотния Орел, след което обясни, че е пряк потомък на американските туземци, живели на времето в тази равнина, сякаш това имаше някакво значение. Едва сега забелязах лек белег на лицето му, от края на лявата вежда, та чак до брадата, който за малко не бе засегнал и окоето.

– Искате ли кафе? – попита той. – В ресторанта правят хубави сокове, но лошо кафе.

Той посочи с глава към потока, където бе опъната малка палатка между три едри тополи. Мнозина се разхождаха наоколо, повечето в посока към моста, който извеждаше към националния парк. Всичко изглеждаше напълно спокойно.

– Разбира се, ще ми бъде приятно – отвърнах. Той запали край палатката си газов котлон, напълни съд с вода и го сложи на котлона.

– Как се казва вашата приятелка? – попита най-сетне.

– Чарлин Билингс.

Той нищо не каза, а само се загледа в мен и докато се гледахме така, аз ясно си представих неговия образ от някакво друго време. Той беше по-млад, обут в кожени бричове, и седеше край голям огън. Лицето му бе изрисувано като на индиански воин. Около него в кръг се бяха разположили американски туземци, но между тях имаше и двама бели, жена и много едър мъж. Всички обсъждаха нещо разпалено. Едните искаха война, другите примирие. Той ги прекъсна, подигравайки се над онези, които желяха мир. Та как е възможно да бъдат толкова наивни, говореше той, подир всички предателства?

Бялата жена явно го разбираше, но го помоли да я изслуша. Тя настояваше, че войната може да се избегне и да се осъществи сигурна защита на равнината, ако се потърсят духовни средства за това. Той напълно отхвърли аргументите ѝ, отправи критики към останалите и накрая се качи на коня си и се отдалечи. Повечето го последваха.

– Интуицията ви е вярна – каза Дейвид и прекъсна видението ми. Той постла ръчно съшитото одеяло помежду ни и ми предложи да седна. – Наистина съм чувал за нея.

Изгледа ме в очакване да кажа нещо.

– Тревожа се – отвърнах. – Никой не знае нищо за нея и ми се иска да разбера дали е в безопасност. Трябва да поговорим.

– За Десетото откровение ли? – попита той и се усмихна.

– Как познахте?

– Досетих се. Мнозина идват тук, в долината, не само заради красотите на националния парк. Пристигат, за да поговорят за Откровенията. Смятат, че тук някъде може да се открие Десетото. Някои дори твърдят, че знаят какво е съдържанието му.

Той се обърна, сложи кафето в съд за чаена запарка и го пхна във врящата вода. Нещо в интонацията му ме накара да си мисля, че ме изпитва дали съм този, за когото се представям.

– Къде е Чарлин? – попитах аз. Той посочи с пръст на изток.

– В Гората. Не се познавам лично с приятелката ви, чух веднъж, когато я представяха в ресторанта, и оттогава съм я виждал на няколко пъти. И пак я зърнах наскоро; разхождаше се сама из равнината и по екипировката ѝ можете да се съди, че сигурно още е там.

Погледнах в тази посока. Оттук долината изглеждаше огромна, сякаш нямаше край в далечината.

– Накъде отиваше според вас? – попитах. Той ме изгледа.

– Вероятно към Сипския каньон. Там се намира един от *отворите*.

Той внимателно наблюдаваше моята реакция.

– Отворите ли? Усмихна се загадъчно.

– Точно така, проходите между различните измерения. Аз се наведох към него, спомняйки си какво бях преживял край Селестинските руини.

– Кой знае по-подробно за това?

– Малцина. Засега всичко е само слух, откъслечна информация, интуиция. Никой не е виждал самия ръкопис. Повечето, които идват тук, за да търсят Десетото откровение, чувстват, че някаква сила ги води, и искрено се стремят да следват деветте откровения, макар често да се оплакват, че знаците ги водят донякъде и после просто прекъсват – и той се позасмя. – На всички ни се случва това, нали? Десетото откровение ще ни помогне да го проумеем – да отворим възприятията си за мистичните знаци, за все по-издигащото се духовно съзнание на земята, за възможността човек да повиши своите вибрации, както е описано в Деветото откровение, така, че да стане невидим. И всичко това от перспективата на едно друго измерение, за да разберем и да участваме по-пълноценно в случващото се.

– Ами вие откъде знаете за всичко това? – попитах. Той съсредоточено ме изгледа, сякаш внезапно се ядоса.

– Просто го зная!

Известно време остана сериозен, после на лицето му се появи

обичайната мекота. Протегна се и наля кафе в две чаши, като ми подаде едната.

– Моите предци са живели в тази долина хилядолетия – продължи той. – Вярвали са, че тази гора е сакрално място, което свързва горния свят със средния свят тук, на земята. Хората от моя народ имали обичая да постят и да идват тук, в долината, за да се пренесат в света на своите видения, когато искали да разберат с какви дарби са надарени, с какво да се лекуват, какъв път да следват в живота си. Дядо ми ми е разказвал за един шаман, който дошъл тук на времето и учил хората, как да пречистват душата си. Посвещавал ги в това как да тръгнат оттук само с един нож и да вървят, докато животните им дадат знак, който да последват, за да стигнат свещения отвор към горния свят. Ако били достойни, ако се били очистили от нисшите чувства, би могло дори да им се позволи да преминат през този отвор и да се срещнат със своите прадеди, където да им се даде вътрешно виждане не само за тях самите, но и за целия свят.

– Когато дошли, белите хора сложили край на всичко това. Дядо ми вече не можеше да си спомни как се постига тази опитност, аз също. И ние, както и всички останали, трябва сами да се доберем до нея.

– Да търсиш Десетото откровение ли си дошъл? – попитах.

– Разбира се... Разбира се! Но липсата на прошка ми пречи – в гласа му отново се почувства раздражение и той като че ли започна да говори повече на себе си, отколкото на мене. – Винаги, щом се опитам да направя крачката, нещо в мен все не успява да преодолее негодуванието, гнева от онова, което е станало с моя народ. И това се задълбочава. Защо е станало така, че земята ни е била заграбена, животът ни потъпкан, разбит. Защо е било допуснато всичко това?

– Съжалявам, че се е случило така – казах аз. Той заби поглед в земята и отново се позасмя.

– Вярвам ти. И все пак ме обхваща ярост, щом си помисля за несправедливата съдба на тази земя.

– Виждате ли този белег – добави той и посочи лицето си. – Можех да избегна инцидента с едни пияни каубои от Тексас. Можех просто да се отдръпна, но не успях да овладя гнева си.

– Тази долина сега не е ли под закрила заедно с националния парк? – попитах.

– Само половината северно от потока, но политиците все заплашват да я продадат или да разрешат да се застроая.

– Ами другата част? Тя чия собственост е? – Дълго време е

притежавана от частни лица, но една чужда корпорация се опитва да я купи. Не се знае кой стои зад нея, но на собствениците се предлагат огромни суми, за да продават.

Той хвърли поглед встрани и каза:

– Моят проблем е, че не мога да приема хода на събитията от последните три века. Ненавистно ми е, че европейците са започнали да се настаняват на този континент, без въобще да се съобразяват с местните хора. Това е престъпно. Ще ми се нещата да се бяха развили по-другояче, сякаш мога с нещо да променя миналото. Нашият начин на живот имаше на какво да научи човека. Ние познавахме смисъла на припомнянето. Това беше голямо послание, което европейците можеха да научат от моя народ, ако бяха поискали.

Докато говореше, съзнанието ми се пренесе в друго видение. Двама души – друг американски туземец и същата бяла жена – разговаряха на брега на малко поточе. Зад гърба им се издигаше гъста гора. След малко дойде друг американски туземец и се заслуша в разговора им.

– Можем да излекуваме това! – казваше жената.

– Боя се, че още знаем твърде малко – отвърна туземецът с израз на голямо почитание към жената. – Повечето вождове вече ни напуснаха.

– Но защо? Спомни си, какво говорехме. Сам каза, че ако имаме достатъчно вяра, можем да поправим това.

– Да – отвърна той. – Но вярата идва, когато имаш ясна представа за нещата. Нашите прадеди имат познание, но ние тук не можем да го постигнем.

– Но можем да опитаме да го постигнем – настояваше жената. – Длъжни сме да опитаме!

Видението ми бе прекъснато, когато забелязах неколцина млади служители от горската охрана, които приближаваха към по-възрастен човек на моста. Белите му коси бяха грижливо подстригани и той бе облечен в спортни панталони и колосана риза. Когато пристъпи, стана ясно, че леко накуцва.

– Виждаш ли онзи човек при горската охрана? – попита Дейвид.

– Да – отвърнах. – Защо?

– От две седмици го мяркам наоколо. Казва се Фейман, доколкото зная. Не съм чувал фамилията му – Дейвид се приведе по-близо и за първи път в тона на гласа му се чувстваше пълно доверие към мен. – Слушай, наоколо става нещо особено. От няколко седмици горската охрана проверява туристите, които влизат в гората. Това е нещо незапомнено. А вчера някой ми каза, че съвсем забранили да се ходи сред

дивите гори на изток. Там има места, на десет мили отдалечени от най-близкия път. Сам разбираш колко малко хора биха се осмелили да отидат дотам. Някои започват да долавят от тази посока някакъв особен шум.

– Какъв шум?

– Нещо като дисонанс. Мнозина не могат да го доловят.

Той внезапно скочи на крака и бързо започна да разваля палатката.

– Какво правиш? – попитах аз.

– Не мога да остана тук – отвърна той. – Трябва да се спусна в долината.

След малко отново спря и ме изгледа.

– Виж, трябва да ти кажа. Човекът, когото ти посочих, онзи Феймън – няколко пъти съм виждал приятелката ти с него.

– И какво правеха?

– Просто говореха, но съм почти сигурен, че нещо не е съвсем наред – и той отново се залови с прибирането.

Гледах го мълчаливо. Не знаех как да разбирам ситуацията, но чувствах, че Чарлин наистина е някъде из долината, както твърдеше.

– Ще си взема нещата и ще те придружа – казах.

– Не – веднага отказа той. – Всеки трябва да преживее това, което става в тази долина. Сега аз не мога да ти бъда от полза. Трябва да следвам собствения си вътрешен глас – лицето му изразяваше болка.

– Можеш ли да ми кажеш точното местоположение на каньона?

– На две мили все покрай този поток. Ще стигнеш до малък приток откъм север. Тръгни покрай него и върви още една миля. Той ще те изведе до началото на Сипския каньон.

Кимнах и се обърнах да тръгна, но той ме хвана за ръката.

– Виж, ще можеш да намериш приятелката си, стига да издигнеш енергията си на по-високо ниво. В долината има особени места, които ще ти помогнат.

– Отворите към други измерения ли? – попитах аз.

– Да, там може да ти се открие представа за Десетото откровение, но за да намериш тези места, трябва да разбереш истинското естество на своята интуиция и това как да *поддържа*ш тези свои вътрешни видения. Наблюдавай и животните и ще започнеш да си припомняш с каква цел си тук в долината... защото всички ние сме се събрали тук. Но бъди много предпазлив. Не бива да те виждат, че влизаш в гората – той се замисли за нещо. – Натам отиде и един мой приятел, Къртис Уебър. Ако го видиш, кажи му, че си ме срещал и че аз ще го намеря.

Той се усмихна и отново отиде да си сгъва палатката.

Исках да го попитам какво по-точно значи това, което каза за интуицията, и затова, че трябва да наблюдавам животните, но той избегна погледа ми и си остана съсредоточен в своята работа.

– Благодаря ти – казах аз. Той леко ми махна с ръка.

Бавно притворих вратата на мотела и излязох на лунна светлина. Хладният въздух и напрежението ме накараха да потръпна. Помислих си, защо ли правя всичко това? Нищо не доказваше, че Чарлин е все още в долината, нито пък че предположенията на Дейвид са правилни. Нещо ми подсказваше, че има проблем. Преди няколко часа си мислех да се обадя на местния шериф. Но какво бих могъл да му кажа? Че приятелката ми е изчезнала, че са я видели да влиза в гората по своя собствена воля и че сигурно е в опасност, без никакво доказателство, освен някаква си бележка, намерена на стотици мили оттук? За да се претърси тази пустош, ще са необходими стотици хора, и доколкото ми бе известно, никой нямаше да си направи този труд, без достатъчно основание.

Спрях и вдигнах поглед към три-четвърти изпълнената луна, която се подаваше над дърветата. Имах намерение да пресека потока източно от охранителния пункт и да продължа по главния път в долината. Разчитах, че луната ще ми свети, но не бях очаквал, че ще бъде толкова ярка. Виждаше се на цели сто метра разстояние.

Завих покрай ъгъла на кръчмата и стигнах мястото, където Дейвид преди си беше опънал палатката. Вече нямаше нищо. Той дори беше покрил мястото с листа и борови иглици, за да премахне всяка следа от присъствието си. За да пресека, откъдето възнамерявах, ми се налагаше да вървя четирийсет метра през местност, която ясно се виждаше от охранителния пункт, изпречил се напред ми. През страничния прозорец на пункта можеха да се забележат двама служители, увлечени в разговор. Единият стана от мястото си и вдигна телефонната слушалка.

Приведен, аз прехвърлих раницата си през рамо и тръгнах по пещчливия бряг край потока. После свърнах да го прекося, стъпвайки по гладките речни камъни и няколко загнили дървени трупи. Всичко наоколо ми се огласяше от жаби и шурци. Отново обърнах поглед към охраната; двамата продължаваха да си приказват, явно, без съвсем да забелязват моето промъкване. На най-дълбокото място бързата вода почти стигна до хълбоците ми, но само след секунди вече бях прекосил деветметровото корито и застанах сред горичка млади борове.

Предпазливо се промъкнах напред, докато открих пътеката, която водеше навътре в долината. Тя се губеше в тъмнината на изток и аз,

загледан в тази посока, се изпълвах с все повече колебания. Какъв ли бе онзи загадъчен шум, от който Дейвид бе така разтревожен? На какво ли бих могъл да се натъкна в мрака отвъд?

Опитах се да прогоня страха си. Трябваше да продължа, но свърнах на половин миля навътре в гората, преди да се отдалеча от пътеката сред гъсталаците и да си опъна палатка за през нощта, доволен, че мога да си събуя мокрите обувки и да ги изсуша. На следната сутрин се събудих призори с мисълта за загадъчната забележка на Дейвид, че трябва да се опитам да *задържа* интуитивните си прозрения, и както си лежах в спалния чувал, припомних си онова, което знаех за Седмото откровение, и по-специално за ирационалните опитности, които следват строго определена система. Според това Откровение, след като сме положили усилие да се освободим от миналите си властнически роли, вече можем по-ясно да определим проблемите на конкретната си житейска ситуация, въпросите, свързани с нашата кариера, взаимоотношения с хората, с това къде да живеем, по кой път да вървим. Тогава, ако съзнанието ни остане будно, започват да ни се явяват предчувствия, знаци и интуиции, които ни дават да разберем коя посока да следваме, с какво да се заемем, към кого да се обърнем, за да получим отговор.

След всичко туй се очаква да се прояви онова обстоятелство, което да ни открие причината, тласнала ни в тази посока, и да ни подсказе как да решим проблема, пред който сме изправени, за да продължим своето развитие. Но как да съхраним тази интуиция постоянно?

Измъкнах се от спалния чувал, отворих предното платнище на палатката и се огледах навън. Не забелязах нищо необичайно, тъй че излязох в есенната прохлада, отидох до потока и се наплисках със студената вода. После прибрах багажа си и се отправих отново на изток, като се подпирах на една тояга и се стремях, доколкото мога, да се крия сред високите дървета в крайбрежието на реката. След около три мили през тялото ми пролазиха тръпки на страх и напрежение и ме облада внезапна умора. Седнах и се облегнах на едно дърво, опитвайки се да се съсредоточа към околния пейзаж и да акумулирам вътрешна енергия. Небето беше безоблачно и утринното слънце танцуваше сред дърветата и по земята наоколо ми. На три метра от мен забелязах дребно зелено стъбло с жълти цветове и съсредоточих цялото си внимание върху неговата красота. Обяно от слънчева светлина, то внезапно ми се стори по-ярко и листата му па-зелени. До мен достигна ароматът му, примесен с дъх на листа и чернозем.

В същото време откъм дърветата в далечината на север до мен

достигна грак на гарвани. Бях учуден, че е толкова силен, но за собствена изненада не можах да разбера, откъде точно идваше. Когато се заслушах, ясно долових десетки други различни звуци, включени в единния утринен хор – чуруликането на птиците в дърветата, жужене на пчели сред дивите маргарити покрай потока, ромоленето на водата край камъните и падналите в реката клони... А и още нещо, едва доловимо, ниско дисонантно бумтене. Изправих се и се огледах. Какъв ли бе този шум?

Взех си багажа и продължих на изток. Шумът на стъпките ми в падналите листа ми пречеше, затова трябваше да спра и напрегнато да се вслушам, за да чуя бумтенето. Но то продължаваше. Гората свършваше на високото и аз поех сред обширна ливада, изпъстрена с диви цветя и едър, половинметров пелин, покрил цяла половин миля. Пелинът се люлееше на лекия ветрец. Когато почти стигнах края на ливадата, обърнах внимание на къпинак, израснал около съборен ствол. Бях поразен от невероятната красота на къпините и приближих, за да ги разгледам отблизо, представяйки си, че са орупани с плодове.

Мигновено изпаднах в състояние на вътрешно спомняне. Всичко наоколо ми се стори внезапно познато, сякаш съм бил в тази долина и преди, ял съм някога от тези къпини. Но как е възможно? Седнах върху събореното дърво и бавно започнах да си хапвам от къпините. В съзнанието ми изплува представата за кристално чисто езеро с няколко водопада на отсрещната страна – една представа, която също ми се струваше много позната. Отново ме облада тревога.

Стресна ме някакво животинче, което шумно изскочи от къпинака. Хукна на север и спря на около шест метра. Скри се сред високият пелин, тъй че не успях да разбера какво е, но го проследих сред тревите. След няколко минути то се върна метър на юг, застана неподвижно няколко секунди, после отново се стрелна три-четири метра на север, за да спре за пореден път. Предположих че е заек, макар да се движеше твърде особено.

Пет-шест минути наблюдавах следата на животното, после бавно поех нататък. Преди да изчезне в далечината, успях да зърна бялата опашка и задните крака на едър заек.

Усмехнах се и продължих на изток по следите му, достигнал най-сетне края на ливадата, и навлязох в гъстата гора. Зърнах ручейче, не повече от метър и половина, и нагазих в ляво през него. Знаех, че сигурно това е следата, за която Дейвид бе споменал. Трябваше да свърна на север. За съжаление, натам не водеше никаква пътека и дори още по-лошо, гората покрай поточето се състоеше от гъсти млади фиданки и

сплетени трънаци. Нямахме как да се промъкна. Наложих да се върна на ливадата зад мен и да потърся по-заобиколен път.

Отново поех сред тревите в околностите на горичката, търсейки проход сред гъстите трънаци. За собствена изненада, натъкнах се на следата на заека в пелина и тръгнах по нея, докато отново зърнах поточето. Тук гъстите трънаци малко оредяха, тъй че успях да си пробия път и излязох сред по-едри и стари дървета, през които по-лесно можех да следвам потока на север.

Бях вървял около миля, доколкото можех да преценя, когато в далечината забелязах хълмове от двете страни на поточето. По-нататък установих, че тези хълмове са отвесните стени на каньон и аз се бях озовал пред единствения проход към него.

Когато стигнах прохода, седнах край огромно дърво и се загледах в пейзажа. На стотина метра напред, от двете страни на поточето, се издигаха високи варовикови склонове, които образуваха огромен отвесен каньон, широк две мили и поне четири дълъг. Първата половин миля беше осеяна с редки дървета и също покрита с пелин. Спомних си за бумтенето и внимателно се вслушвах пет-десет минути, но то явно бе спряло.

Тогава извадих от багажа си малък газов котлон, запалих го, изсипах вода от манерката си в малка тенджерка, излях пакет зеленчукова супа на прах във водата и я сложих на огъня. Наблюдавах как парата се вдигаше и изчезваше, издухвана от вятъра. Докато съзерцавах това, отново пред очите ми се явиха вирът и водопадът, само че този път и аз бях там, упътил се да срещна някого. Постарах се да се отърся от тази представа. Та какво ставаше с мен? Образите започваха да стават все по-ясни. Първо Дейвид в някакъв друг живот; сега тези водопади.

Нещо в каньона се раздвижи и ме накара да се огледам. Обърнах се към поточето, после към едно самотно дърво на двеста метра разстояние, повечето от листата на което бяха опаднали. На него бяха накацали много и големи гарвани; няколко от тях литнаха и кацнаха на земята. Мина ми през ума, че може да са същите гарвани, които бях чул преди. Както ги наблюдавах, те неочаквано излетяха и тревожно закръжиха над дървото. В същото време до мен отново достигна гракът им, макар че както и преди силата му не отговаряше на разстоянието; той звучеше много по-близо.

Врящата вода и съскането на парата върна вниманието ми към котлона. Супата прекипяваше на огъня. Махнах тенджерата с кърпа, а с другата ръка спрях газта. Когато вренето затихна, върнах тенджерата на котлона и отново обърнах поглед към дървото в далечината. Гарваните

бяха изчезнали.

Изядох набързо супата, измих и прибрах съдовете и поех към каньона. Щом миnah през прохода, веднага забелязах, че цветовете бяха станали по-ярки. Пелинът изглеждаше поразително златист и аз за първи път забелязах, че бе изпъстрен със стотици диви цветя – бели, жълти и оранжеви. Откъм скалите на изток бризът довяваше аромат на диви азалии.

Въпреки че продължавах да следвам потока, който се спускаше на север, аз държах под око високото дърво вляво, над което бяха кръжили гарваните. Когато то се озова точно на запад от мен, забелязах, че потокът внезапно се разширява. Проправих си път между върби и хвощ, докато разбере, че съм стигнал малко езеро, откъдето водеше началото си не само потокът, покрай който бях минал, но и още един, който свърваше далеч на югоизток. Първоначално си помислих, че сигурно това е вирът, който се бе явил в представите ми, но водопади нямаше.

По-нататък ме очакваше нова изненада: северно от вира поточето бе напълно изчезнало. Откъде ли извираше водата? Най-сетне ми *хрумна*, че вирът и потокът, които виждах, се хранят от огромен подземен извор, който в тази местност избиваше на повърхността.

На петнайсет метра вляво забелязах леко възвишение, където растяха три клена, широки повече от половин метър. Тук беше идеално място човек да седне и да размисли. Настаних се, облягайки се на един от кленовете. На два-три метра бях от другите две дървета, от лявата ми страна се виждаше дървото на гарваните, а отдясно потокът. Въпросът бе, накъде да тръгна оттук? Можех да се скитам с дни, без да открия и следа от Чарлин. Какви ли бяха тези представи, които ми се явяваха?

Затворих очи и се опитах отново да извикам в съзнанието си образа на вира и водопадите, но колкото и да се опитвах, не можах да си спомня подробностите с точност. Най-накрая се отказах и пак се загледах в тревите и дивите цветя, а после и в двата клена пред себе си. Кората им беше на тъмносиви и бели ивици, прошарена в жълтокафяво и всички отсенки на кехлибареното. Щом съсредоточих вниманието си върху красотата на гледката, цветовете сякаш станаха по-ярки и по-лъчисти. Поех си отново дълбоко дъх и се загледах към ливадата и цветята. Дървото на гарваните изглеждаше особено озарено.

Вдигнах торбата си и се отправих към него. Образът на вира с водопадите внезапно премина през съзнанието ми. Този път се опитах да си припомня цялата картина. Вирът, който си представих, беше почти цял един акър. Водата, която се вливаше в него, се спускаше по стръмни

скали. Имаше два по-малки водопада от по четири-пет метра и един по-голям, който се спускаше от десет-метрова канара. Отново в съзнанието ми изникна представата, че вървя в тази местност и отивам на среща с някого.

Отляво се зачу бумтене на коли и прекъсна представите ми. Коленичих зад няколко ниски храста. Вляво през ливадата профуча сив джип и се насочи на югоизток. Очаквах да видя емблемата на горската охрана на вратата му, но за моя изненада емблема нямаше. Колата спря на петдесет метра от мен. Успях да зърна през листата само един човек вътре; той оглеждаше околността със слънчеви очила. Залегнах, за да се скрия. Знаех, че горската охрана забранява влизането на частни коли дотук. Какви ли можеха да бъдат тези хора?

Колата отново потегли и бързо се скри зад дърветата. Обърнах се и седнах, заслушан отново в бумтенето. Досега нищо. Помислих си да се върна в града и да потърся друг начин да открия Чарлин. Но дълбоко в душата си знаех, че нямам избор. Затворих очи и отново си спомних съвета на Дейвид да не изпускам интуициите си, тъй че възстанових пълната картина на вира и водопадите в представите си. Щом се изправих и отново се упътих към дървото на гарваните, постарях се да не забравям подробностите на тази представа.

Внезапно чух острия писък на някаква друга птица, този път ястреб. Едва успях да я различа – вляво, доста далече от дървото; тя летеше право на север. Ускорих крачка, старайки се да не я изпускам от очи колкото се може по-дълго.

Изглежда нейната поява възвърна енергията ми и аз чувствах прилив на сили, дори и след като тя се скри зад хоризонта. Продължих да следвам посоката на нейния полет още цяла миля и половина по хълмистия и каменлив терен. На върха на третия хълм отново застинах на мястото си. Чуваше се друг шум в далечината, шум, който напомняше течаща вода. Не, *падаща* вода.

Заспуках се предпазливо по склона и през един дълбок проход, който отново събуди у мен вътрешно спомняне. Покатерих се по поредния хълм и отвъд билото му пред мен се изпречиха вирът и водопадите, точно такива каквито си ги бях представял. Самият вир беше два акра, сгъшен посред огромни канари и надвиснали скали; кристално чистите му води отразяваха синевата на следобедното небе. Вляво и вдясно имаше и няколко огромни дъба, заобиколени от не толкова големи явори с прошарени листа, както и върби, и евкалипти.

На отсрещния край вирът бе обгърнат от бели пръски и мъгла,

съседните два по-малки водопада също бълваха пяна. Нищо не извираше от този вир. Водата оттук явно образуваше подземна река, която течеше безшумно, докато отново се яви на повърхността във онзи, другия вир, недалеч от дървото на гарваните.

Съзерцавах красотата на гледката и усещането ми за вътрешно спомняне се усили. Звучите, цветовете, пейзажът, който се откриваше от хълма – всичко това ми се струваше напълно познато. Бил съм някога тук. Но кога?

Заслизах към вира, после обходих цялата местност и спрях на брега, за да опитам водата, след което приближих водопадите, докато усетя пръски по лицето си; из-катерих огромните камънаци и докоснах тревите. Искях да се потопя в атмосферата на мястото. Накрая се проснах на един от плоските камъни петнайсетина метра над тира, със затворени очи към залязващото слънце, чувствайки как лъчите гаят лицето ми. В този момент едно познато чувство премина през тялото ми – особена топлина и сърдечност, каквито не бях изпитвал месеци наред. Бях забравил това усещане, макар че го познавах добре. Отворих очи и рязко се обърнах, знаейки със сигурност кого ще видя.

ПАНОРАМА НА ЖИВОТА

На една скала над главата ми, полускрит зад надвисналия ѝ край, стоеше Уил, широко усмихнат, сложил ръце на хълбоците си. Виждах го леко разфокусирано, тъй че примигвах и се съсредоточих, докато лицето му придоби по-ясни очертания.

– Знаех, че ще те намеря тук – каза ми той, свлече се от скалата и скочи долу до мен. – Чаках те.

Изгледах го с удивление и страх, а той ме прегърна; лицето и ръцете му бяха леко лъчисти, но иначе изглеждаха съвсем нормални.

– Не мога да повярвам, че си тук – промълвих аз. – Какво стана, след като изчезна в Перу? Къде беше? Той ми направи знак с ръка да седна насреща му.

– Всичко ще ти разкажа – отвърна – но първо трябва да разбере, какво става с теб. Какво те води в тази долина?

Разказах му подробно за изчезването на Чарлин, за картата на долината и за срещата ми с Дейвид. Уил поиска да узнае повече за онова, което Дейвид бе споменал, и аз му предадох по-подробно нашия разговор.

Уил се приведе към мен:

– Казал ти е, че Десетото откровение се отнася до това да се разбере духовното възраждане на земята в светлината на другото измерение, така ли? И как да разберем истинската природа, действителната същност на нашите интуиции?

– Да – отвърнах. – Наистина ли е така? Той се замисли и попита:

– Разкажи ми за преживяванията си в долината.

– Веднага започнах да имам видения – отвърнах. – Някои бяха от минали времена, а после започна да ми се явява видение на този вир. Видях всичко това: скалите, водопадите, дори и някой, който ме очакваше тук, макар да не разбрах, че си ти.

– Ами себе си как виждаше?

– Как вървя и разглеждам околността.

– Значи си видял *евентуалното бъдеще*. Примигнах насреща му.

– Не те разбирам.

– Първата част на Десетото откровение, както е казал Дейвид, се отнася до това, да разберем нашите интуиции по-цялостно. В първите девет откровения интуициите се преживяват като убягващи предчувствия и смътни намеци. Но щом ги опознаем по-добре, започваме по-ясно

да долавяме тяхната същност. Спомни си Перу; нали интуициите ти се явяваха като представи за онова, което предстои да се случи, и ти виждаше себе си и другите на точно определено място да вършите точно определени неща, което те насочваше какво да правиш?

Нали тъкмо така разбра, че трябва да отидеш при Селестинските руини? Тук, в долината, става същото. Имал си видение на нещо, което предстои да се случи – че се срещаш с някого при тези водопади – и това те е тласнало наистина да откриеш мястото и да се срещнеш с *мене*. Ако беше прогонил видението или не беше повярвал, че можеш да намериш водопадите, щеше да пропуснеш съответното стечение на обстоятелствата и живота ти щеше да си остане на старото място. Но ти си приел видението сериозно; *съхранил* си го в представите си.

– Дейвид спомена, че трябва да се научим „да съхраняваме“ интуицията си – казах аз. Уил кимна.

– Ами какво означават другите видения – попитах – тези сцени от миналото? И тези животни? Става ли дума в Десетото откровение за това? Виждал ли си ръкопис?

Вместо отговор, Уил само махна с ръка.

– Нека първо ти разкажа, какво ми се случи в другото измерение, което аз наричам *Отвъдно*. Когато в Перу успях да се задържа на високо енергийно ниво – започна той – когато вие се уплашихте и снижихте вибрациите си, се озовах в свят на невероятна красота и чисти форми. Не се бях премествал в пространството, но всичко изглеждаше различно. Светът бе неопишуемо озарен и изумителен. Дълго обикалях из този невероятен свят, а вибрационното ми ниво дори се повиши, когато установих нещо направо невероятно. Оказа се, че мога да се озова на всяка точка на планетата, само ако пожелаея и извикам образа ѝ в съзнанието си. Отидох навсякъде, където предполагах, че мога да ви откроя – тебе, Джулия и останалите, но не успях. Тогава открих, че съм в състояние да направя и още нещо. Ако изчистех съзнанието си от всякакви представи, можех да се издигна над планетата и да се пренеса в сферата на чистите идеи. Тук можех да извикам свят, какъвто искам, само като си го представя. Можех да създам океани, планини и живописни гледки, образи на хора, които се държаха точно, както аз желаех, и какво ли не. Всичко, от което бе съставен този свят беше толкова реално, както и на земята. Накрая обаче осъзнах, че в този сътворен свят не се чувствам пълноценен. Той не ми носеше удовлетворение. След време просто се върнах и се опитах да си дам сметка, какво ми се иска да постигна. По онова време все още можех да премина на доста ниско вибрационно

ниво и да разговарям с хората с по-високо съзнание. Можех да се храня и спя, макар че това не ми беше необходимо. Накрая си дадох сметка, че съм забравил вълнението, което човек изпитва в процеса на израстване и когато открива знаменателни стечения на обстоятелствата. Тъй като преливах от жизнени сили, погрешно си бях въобразил, че съм в постоянна вътрешна връзка с Върховното начало, но всъщност бях попаднал в клопката на собствената си властна воля и се бях отклонил от пътя. На това вибрационно ниво човек лесно губи ориентири, защото непосредствено и с лекота може да въздейства върху света посредством собствената си воля.

– И какво стана тогава? – попитах аз.

– Съсредоточих се в себе си, опитах се да възстановя връзката си с Божественото начало, както бяхме го правили. Това бе достатъчно – вибрационното ми ниво се издигна още повече и интуицията ми отново заработи. Чрез вътрешното си зрение успях да видя и теб.

– Как ме видя?

– Не мога да кажа; образът беше неясен. Но когато се съсредоточих към вътрешното си видение и го съхраних трайно в съзнанието си, се озовах в една друга сфера на Отвъдното, където попаднах сред други души, всъщност сред групи от души, и въпреки че не можех да разговарям с тях в точния смисъл на думата, успях да доловя мислите им и познанието, което имаха.

– Показаха ли ти Десетото откровение? – попитах. Той с мъка преглътна и ме погледна, сякаш се готвеше да хвърли бомба.

– Не, Десетото откровение не е записано.

– Какво? Не е ли част от автентичния ръкопис?

– Не.

– И нима дори не съществува?

– О, съществува. Но не на нивото на земното измерение. Това Откровение още не си е пробило път до физическото ниво. То е познание, което съществува само в Отвъдното. Едва след като достатъчно хора на земята съумеят да доловят интуитивно тази информация, тя ще може да бъде възприета от съзнанието на всички и едва тогава ще стане възможно някой да я запише. Така е станало и с първите девет откровения. Всъщност с всички духовни текстове, включително и със Свещените писания. В началото информацията съществува в Отвъдното и едва когато бъде доловена по-отчетливо във физическото измерение, се появява някой да я запише. Затова и тези писания се възприемат като боговдъхновени.

– И защо тогава е било нужно толкова време, за да може някой да долови Десетото откровение? Уил изглеждаше озадачен.

– Не зная. Духовната група, с която влязох в контакт, май знаеше, но аз не успях достатъчно ясно да разбера. Енергийното ми ниво не беше толкова високо. Това има някаква връзка със страха, който се явява, при прехода на една култура от материално схващане към един нов духовен възглед за света.

– Това значи ли, че според теб съществуват условия да се появи Десетото откровение?

– Да, духовните групи виждаха с вътрешното си зрение как Десетото откровение малко по малко си пробива път в целия свят при достигането на все по-високи нива на съзнание и разширяващо се познание за отвъдното.

Необходимо е обаче то да достигне до достатъчен брой хора, както беше с първите девет откровения, за да се преодолее страхът.

– И какво още се разкрива в Десетото откровение?

– Явно първите девет откровения не дават достатъчно познание. Трябва да разберем как да осъществим своето предопределение. А това е възможно, ако разберем особената връзка между физическото измерение и Отвъдното. Трябва да разберем смисъла на раждането, същността на своя произход, и да осмислим по-широко целта на човешката история.

Внезапно ми хрумна нещо.

– Почакай за момент. Ти не успя ли да видиш копие от *Деветото* откровение? Там какво се споменава за Десетото?

Уил се наведе по-близо.

– Това, че първите девет откровения обясняват същността на духовната еволюция в личен и в колективен план, но за да се осъществят те наистина, трябва да умеем да ги приложим на практика, а това изисква по-пълно разбиране на процеса, едно Десето откровение. Това Откровение ще ни разкрие същността на духовното прераждане не само в земен план, но също и от перспективата на Отвъдното измерение. Ще ни помогне да осъществим мост между измеренията, които ще ни помогне да осъществим своето предопределение. Говореше се и за страха, че във времето, когато възниква ново духовно съзнание, ще възникне и обратната реакция, породена от страха – стремеж да се упражнява съзнателен контрол над бъдещето посредством различни нови технологии – технологии, които ще бъдат по-опасни и от ядрената заплаха и които са започнали вече да се откриват. Десетото откровение спомага да се

преодолее тази поляризация.

Той внезапно млъкна и посочи с глава на изток.

– Чуваш ли?

Заслушах се, но можах да чуя само водопадите.

– Какво да чувам? – попитах.

– Бумтенето.

– Чух го преди. Какво е това?

– Не съм съвсем сигурен. Но се чува и от другото измерение. Душите, с които се срещнах, бяха много разтревожени от него.

Докато Уил говореше, от дъното на съзнанието ми ясно изплува лицето на Чарлин.

– Мислиш ли, че това бумтене е свързано с новата технология? – попитах аз, леко разсеян.

Уил не отвърна. Лицето му беше отсъстващо.

– Русокоса ли е приятелката, която търсиш? – попита той. – С големи очи... И много любопитно изражение?

– Да.

– Току-що си представих лицето ѝ. Погледнах го озадачено:

– Аз също.

Той се обърна и се загледа във водопада, а аз проследих погледа му. Фонът от бяла пяна бе величествен. Чувствах, как тялото ми се изпълва с енергия.

– Ти още не си на достатъчно високо ниво на енергия – каза той. – Но в това място се крие голяма сила и, струва ми се, че с моя помощ, ако двамата насочим цялото си внимание към лицето на твоята приятелка, можем да се пренесем изцяло в духовното измерение и вероятно да открием къде е и какво прави в тази долина.

– Сигурен ли си, че ще мога? – попитах. – Не е ли по-добре да отидеш ти, а аз да те почакам.

Постепенно лицето му започна да излиза от фокус.

Уил сложи ръка на гърба ми, за да ми влее енергия, и отново се усмихна.

– Не разбираш ли колко е знаменателно, че двамата сме тук? Човешката култура започва да разбира Отвъдното и да долавя Десетото откровение. Струва ми се, че ние двамата можем заедно да изследваме другото измерение. Май така е предопределено.

Точно в този момент долових бумтенето, по-силно пори от шума на водопадите, фактически го усетих със слънчевия си сплит.

– Бумтенето се усилва – каза Уил. – Трябва да тръгваме. Чарлин

може да е в опасност!

– Но какво трябва да направим? – попитах.

Уил доближи до мен, все още с ръка на гърба ми.

– Да възстановим с вътрешното си зрение образа на твоята приятелка.

– Значи да съхраним интуицията, която имахме, та

– Да, нали ти казах, че трябва да се научим да долавяме и да вярваме в нашите интуиции. Всички бихме желали значимите случайности да се проявяват по-последователно, но все още сме малко запознати с този процес, а и живеем в култура, която продължава да функционира в сферата на стария скептицизъм, тъй че лесно губим вяра и преставаме да очакваме. При все това все повече разбираме, че ако обърнем по-голямо внимание и разгледаме в подробности виденията, които ни се явяват за бъдещето, те започват да се осъществяват в по-голяма степен.

– Не значи ли това, че просто волево ги осъществяваме?

– Не, спомни си какво се случи с мен в Отвъдното. Там човек може да осъществи всичко, което желае, но такова осъществяване не носи удовлетворение. Същото е валидно и за земното измерение, само че тук всичко се осъществява по-бавно. Ние можем да пожелаем и предизвикаме осъществяването на всяко наше желание, но истинското удовлетворение, идва само когато сме в съгласие с вътрешната си посока и Божественото ръководство и следваме своята интуиция. Единствено тогава нашата воля служи на целите, които сме си поставили. В този смисъл ние ставаме сътворци с Божественото начало. Сега разбираш ли, как това познание поставя основите на Десетото откровение? Ние започваме да се научаваме да използваме визуализацията по същия начин, както това става в Отвъдното. По този начин се синхронизираме с другото измерение, което ни помага да съкратим разстоянието между Небето и Земята.

Кимнах с пълно разбиране. Уил няколко пъти вдъхна дълбоко, долепи ръка по-плътнo до гърба ми и ме накара да си представя в пълни подробности лицето на Чарлин. В началото не стана нищо, но след това изведнъж почувствах прилив на енергия, която ме тласна напред и ме понесе в безумен вихър.

Носех се с фантастична скорост през някакъв многоцветен тунел. Бях в пълно съзнание и се удивлявах, защо не се страхувам, а чувствам разбиране, удовлетворение и покой. Сякаш съм бил тук и преди. Когато престанах да се движа, се озовах обгърнат от топла бяла светлина. Огледах се за Уил и го усетих малко по-назад вляво от мен.

– А, ето те и теб – каза той и се усмихна. Устните му не се движеха, но аз ясно чувах гласа му. После обърнах внимание на тялото му. То изглеждаше, както обикновено, но озарено от вътрешна светлина.

Вдигнах ръка към него и забелязах, че и моето тяло изглеждаше по същия начин. Преди да го докосна, на няколко сантиметра от ръката му почувствах силно магнитно поле. Опитах се, но не можах да проникна през силовото поле, тялото му се отдръпна.

Уил едва не избухна в смях. Такъв смях го беше напушил, че ме накара сам и аз да се разсмея.

– Удивително, нали? – попита той.

– Вибрационното ниво тук е по-високо, отколкото край Селестинските руини – отвърнах. – Знаеш ли къде сме?

Уил мълчеше, оглеждайки околността. В пространството, което ни обграждаше, имаше перспектива за горе и долу, но се намирахме наред въздуха и отникъде не се виждаше хоризонт. Отвсякъде бяхме обгърнати в бяла светлина.

Накрая Уил каза:

– Това е една перспектива. Попаднах тук за малко, когато си представях лицето ти; и други души имаше наоколо.

– Какво правеха?

– Грижеха се за хората, които току-що са дошли след смъртта си.

– Какво? Искаш да кажеш, че това е мястото, където хората идват непосредствено след като умрат?

– Да.

– Ами защо ние сме тук? Дали не се е случило нещо с Чарлин?

Той се обърна право към мен.

– Не, мисля, че не. Нали ти разказах какво стана с мен, когато започнах да си представям твоя образ. Обходих много места, преди да те открия край водопадите. Тук сигурно трябва да узнаем нещо, преди да намерим Чарлин. Да почакаме да видим, какво ще стане с тези души – и той посочи с глава вляво, където на десетина метра от нас се появиха няколко силуета.

Заставах нащрек.

– Уил, откъде знаеш, че имат добри намерения? Ами ако се опитат да ни обсебят или нещо подобно? Той ме изгледа сериозно.

– Ами на Земята как се разбира, когато някой иска да те обсеби?

– Долавя се. Човек усеща, че някой се опитва да го манипулира.

– И какво друго?

– Че му изсмуква енергията, чувства се оглулял, объркан.

– Точно така. И в двете измерения е същото. Силуетите се открояха по-ясно, а аз продължавах да бъда нашрек. Почувствах се обаче изпълнен с любов и укрепваща енергия, която се излъчваше от техните тела, състоящи се сякаш от златистобяла светлина, която плуваше и танцуваше пред погледа ми. Лицата им имаха човешки очертания, но в тях не можеше да се гледа направо. Не можех да преценя и броя им. Веднъж изглеждаха три-четири, след едно мигване само бяха шест, после отново три, и всички ту се явяваха, ту се скриваха от погледа. Вкупом изглеждаха като просветващ, рисуван облак със златист цвят на белия фон.

Няколко минути по-късно зад останалите изникна друг силует, само че в ясен фокус и с тяло, озарено като моето и на Уил. Доколкото можехме да преценим, това бе мъж на средна възраст. Той се огледа като обезумял, но като видя духовната група сякаш си отдъхна.

Когато насочих вниманието си към него, установих, за своя голяма изненада, че долавам мислите и чувствата му. Стрелнах с поглед Уил, който ми кимна в знак, че също долавя реакциите му.

Отново започнахме да го наблюдаваме и забелязахме, че макар донякъде да си даваше сметка и да получаваше любовна подкрепа, той продължаваше да бъде в състояние на шок от съзнанието, че е умрял. Само преди минути е бил увлечен в обичайния си пробег, и при опита да изкачи една височина, бе получил тежък сърдечен пристъп. Болката бе продължила няколко секунди и тогава, най-внезапно, той се бе оказал извън тялото си, наблюдавайки как от всички страни се втурват хора да му помогнат. Съвсем скоро се бе явил екип от медицински лица, които трескаво се опитваха да го върнат към живота.

Накрая, седнал до тялото си в линейката, той бе чул ужасен, когато ръководителят на екипа го обяви за мъртъв. С всички сили се опитваше да им каже нещо, но никой не можеше да го чуе. В болницата лекарят потвърди пред целия екип, че бе получил сърдечен удар и животът му не е можел да бъде спасен.

С една част от себе си той се опитваше да приеме този факт; но с друга не можеше. Та нима бе възможно да е мъртъв? Най-сетне извика за помощ и се озова в пъстър тунел, който го доведе до тук. Докато го наблюдавахме, той постепенно започна да забелязва душите наоколо му и тръгна към тях, като излезе от фокуса на нашия поглед и започна все повече да прилича на тях.

После внезапно се втурна обратно към нас и веднага се озова в офис, пълен с компютри, стенни карти и хора, които работеха в него. Всичко изглеждаше съвсем реално, само дето стените бяха

полупрозрачни, тъй че се виждаше какво става вътре, а и небето над офиса не беше синьо, а с особен маслиненозелен цвят.

– Самозалъгва се – каза Уил. – Възсъздава офиса, където е работил на Земята и се опитва да си внуши, че не е умрял.

Душите наоколо приближиха, надойдоха и други, докато станаха десетки, като ту влизаха, ту излизаха от фокус в златистата светлина. Всички се стремяха да вдъхнат любов и да предадат някаква информация на този човек, която не можех да разбера. Въображеният офис постепенно започна да избледнява, докато накрая изчезна съвсем.

Човекът продължи да стои с изражение на непринадлежност и отново влезе във фокус, заедно с другите души.

– Да идем с тях – чух Уил. В същия момент усетих тласъка на ръката му, по-скоро на нейната енергия.

Щом вътрешно се съгласих, усетих преместване и душите, заедно с човека, се фокусираха по-ясно. Лицата им бяха станали лъчисти, подобно на нашите с Уил, ала ръцете и краката им нямаха ясни очертания, а представляваха само лъчение от светлина. Вече успях да съсредоточа погледа си върху тях четири-пет секунди, преди да ги изпусна от очи, и, след като примижа отново, да се опитам да ги потърся.

Всички бяха насочили поглед към една ярка светлина, която идваше към нас. С приближаването си, тя заприлича на всеобхватен лъч, който обгърна всичко. Като не можех да гледам право в светлината, аз се извърнах така, че да мога да виждам силуета на мъжа, който целият беше застанал в лъча, явно без никакво затруднение.

Отново долавях мислите и чувствата му. Любовта го изпълваше с невъобразима топлина и спокойна перспектива. Когато целият бе обхванат от това чувство, перспективата му на виждане и познание така се разшири, че той можа да погледне на току-що отминалия живот по един нов начин и в пълни подробности.

Видя обстоятелствата на своето раждане и детските си години. Той, Джон Доналд Уилямс, се бе родил с баща, който не беше особено интелигентен, и майка, напълно незаинтересована и отсъстваща, поради своята ангажираност с различни обществени дейности. В резултат на това бе израснал раздразнителен и затворен, човек, който непрестанно се стреми да се самодокáže и да накара света да разбере, че е голям откривател, че отлично владее науката и математиката. Защи́тава докторат по физика на 23 години и е преподавател в четири престижни университета, преди да премине на работа в Министерство на отбраната, а по-късно в частна енергийна корпорация.

Бе се посветил изцяло на този последен пост, без въобще да се интересува и напълно пренебрегвайки здравето си. След години непълноценно хранене и никакво физическо натоварване, бе получил тежко сърдечно увреждане. Резкият режим на движение се бе оказал фатален за него. Починал бе на петдесет и осем годишна възраст.

В този момент Уилямс излезе от това ниво на съзнание, изпълнен с дълбоко съжаление и огромна болка от начина, по който беше прекарал живота си. Разбираше, че детството и семейството на родителите му бяха създали реални условия, за да се развие в него пренебрежителност и високомерие, които да му вдъхнат чувство за превъзходство. Главното му оръдие беше насмешката, смазването на околните чрез критикуване на техните способности, професионален морал и личностни качества. Сега вече разбираше, че всички учители са били готови да му помогнат да преодолее своята неувереност. Явявали се бяха винаги в нужния момент, за да му посочат и друг път, но той напълно ги беше пренебрегнал.

Беше предпочел докрая да живее в безпросветност. Дадени му бяха всички знаци, за да подбира работата си по-внимателно, да не бърза толкова. Множество намеци и опасности се явяваха в търсенията му, но той не ги бе взел под внимание. Беше приемал гледищата на работодателите си, дори ако противоречаха на законите във физиката, без въобще да ги поставя под въпрос. Имаше изгода от това – то му носеше успех, възнаграждение и признание, а него го интересуваше само това. Беше се отдал на потребността да получава *признание*... за пореден път. Господи, помисли си той, пак се провалих.

Съзнанието му се пренесе върху сцена от друг, по-предишен живот. Намираше се на юг, в Апалачите, в началото на деветнайсти век. Това беше военен пост. В голяма палатка стояха неколцина души, приведени над някаква карта, фенерите хвърляха светлина по стените. Всички офицери бяха постигнали единодушие – нямаше надежда за примирие. Войната бе неизбежна и от тактическа гледна точка трябваше да се пристъпи към атака час по-скоро.

Като един от двамата адютанти на командващия генерал, Уилямс беше принуден да се присъедини към мнението на останалите. Нямаше друг избор, каза си той; всяко неподчинение щеше да сложи край на кариерата му. А и едва ли щеше да успее да убеди останалите, дори и да поиска. Офанзивата трябваше да се проведе, вероятно последната голяма битка във войната срещу американските туземци.

Часовой донесе известие за генерала. Беше дошъл човек, който

искаше да се срещне с командващия веднага. През отметнатото платнище на палатката, Уилям забеляза крехката бяла жена, вероятно трийсетгодишна, в чийто поглед се четеше отчаяние. По-късно разбра, че е дъщеря на мисионер, дошла с ново предложение от страна на туземците за примирие, за което лично и с огромен риск бе успяла да убеди останалите.

Генералът обаче отказа да я приеме, като си остана в палатката, докато тя му викаше отвън. Накрая заповяда да я изхвърлят от лагера под заплаха от разстрел, без дори да поиска да узнае какво има да му предаде. Уилямс и този път бе запазил мълчание. Знаеше, че командирът е подложен на голям натиск, защото беше поел ангажимент да открие региона за икономическа експанзия. Налагаше се война, за да се осъществят кроежите на икономическите групировки и техните политически съюзници. Местните жители и индианците не можеха да се оставят да развият своята собствена култура. Не, бъдещето трябваше да бъде подчинено и определяно от интересите на онези, които владеят този свят и неговите блага. Би било твърде опасно и напълно безотговорно да се остави този малък народ сам да решава съдбата си.

Уилямс знаеше, че една война напълно отговаря на интересите на железопътните и въглищни магнати и на новопоявилите се петролни интереси в този район и, разбира се, можеше да осигури и собственото му бъдеще. Всичко, което бе необходимо, е да си държи езика зад зъбите и да играе според правилата. И той реши да не изрази своя протест. Другият адютант нямаше неговите съмнения. Спомни си как хвърли поглед към своя колега насреща в палатката – нисичък човек, който леко накуцваше. Никой не знаеше защо накуцва. Нищо му нямаше на крака. Той беше напълно позитивен човек. Много добре знаеше към какво се стремят тайните картели и го одобряваше напълно, обичаше го, възхищаваше му се, желаше да вземе участие в него. А имаше и още нещо.

Този човек, също като генералът и останалите чиновници, се плашеше от туземците и желаше те да бъдат отстранени не само заради бойните им умения и тяхната численост, не дори и заради съпротивата им срещу разгръщащата се индустриална икономика, която заплашваше да унищожи земите им. Те се бояха от туземците заради нещо по-дълбоко, заради някаква вдъхваща ужас и объркваща понятията им идея, която само малцина старейшини знаеха изцяло, но която бе проникнала в цялата им култура и диктуваше на нашествениците някаква необходимост от промяна, от припомняне на други представи.

Уилямс бе научил, че мисионерката е уредила среща между

върховните индиански лечители, за да обменят своите знания и да намерят начин да ги предадат на другите – като последен опит да потърсят разбиране и да утвърдят своите ценности пред света, обърнал се срещу тях. Дълбоко в себе си Уилямс разбираше, че тази жена трябва да се изслуша, но в края на краищата нищо не каза и, само с един жест, генералът бе отхвърлил всяка възможност за примирие и бе дал заповед за бой.

После Уилямс се пренесе в спомените си на друго място и видя един ров сред гъста гора, откъдето имаше видимост към полето на предстоящата битка. На хълма се появи кавалерия, готова за нападение. Американските туземци бяха решени да се отбраняват. Недалеч едър мъж и една жена се бяха сгушили зад скалите. Мъжът беше млад учен, занимаващ се със своите изследвания тук, и бе ужасен, че са в такава близост до битката. Всичко това не биваше да става, не биваше. Неговите интереси бяха свързани с икономиката; насилието му бе чуждо, той не разбираше защо белите и индианците трябва да враждуват помежду си, убеден, че икономическата експанзия в региона може да бъде съобразена така, че да интегрира и двете култури.

Жената до него бе младата мисионерка, която по-рано Уилямс бе видял от военната палатка. В момента тя се чувстваше напусната, предадена. Сигурна бе, че усилията ѝ нямаше да бъдат напразни, ако овластените се бяха вслушали във възможността, която тя им предлагаше. Но тя си повтаряше, че няма да се предаде, докато не спре насилието. Все си казваше: „Това може да се преодолее! Може да се преодолее!“

Най-неочаквано по хълма зад тях заслизаха двама кавалеристи, които преследваха един от вождовете на туземците. Напрегнах се да видя кой беше той, и разпознах онзи разярен вожд, който се бе опълчил срещу идеите на жената. Видях как той бързо се обърна и заби стрела в гърдите на единия от преследвачите си. Другият скочи от коня и връхлетя отгоре му. Вкопчиха се ожесточено, докато накрая войникът заби нож дълбоко в гърлото на червенокожия. Кръвта бликна над разровената земя.

Икономистът, който бе станал свидетел на ставащото, изпадна в паника и замоли жената да бягат, но тя му направи знак да се успокои. Едва сега Уилямс забеляза един стар лечител, застанал зад дървото до тях, който ту се показваше, ту се скриваше. В същия момент на хълма се появи друг батальон кавалерия и се спусна в атака, стреляйки на посоки. Мъжът и жената бяха пронизани от куршуми. Индианецът гледеше отсрани с лека усмивка на лицето, докато и той падна убит.

Тъкмо в този момент Уилямс насочи вниманието си към един хълм, откъдето се виждаше цялата сцена. Още един човек наблюдаваше битката. Обут беше в кожени бричове и водеше товарно магаре. Беше планинец. Той обърна гръб на битката и се запусна от другата страна на хълма, покрай вира и водопадите, докато се изгуби от поглед а. Стъпиха се. Битката се водеше тъкмо тук, в долината, малко по на юг от водопадите.

Когато отново се обърнах към Уилямс, той преживяваше ужаса на кръвопролитие и омразата. Знаеше, че неговото бездействие по време на войните с американските туземци бе предпоставило условията и възможностите на последното му прераждане, но точно както и преди той бе останал пасивен, не бе успял да се пробуди. Отново се бе срещнал с онзи едър мъж, убит заедно с мисионерката, и разбираше, че е трябвало първо да си спомни, а след това и да помогне на по-младия си приятел да се пробуди. Видях ги, застанали на един хълм да обсъждат процеса. Трябваше да намерят още петима души в долината и да образуват група от *седмина* човека. Тази група трябваше да работи за освобождаването от Страх.

Тази идея го хвърли в още по-дълбок размисъл. Страхът е бил големият враг на човечеството през неговата дълга и мъчителна история. И той започваше да разбира, че човешката култура в този момент се поляризира, на завоевателите от онзи исторически период бива дадена една последна възможност да придобият власт, да използват новите технологии за свои собствени цели. Сгърчи се от мъка. Разбираше, че е от огромно значение неговата духовна група да се събере заедно, независимо дали той би могъл да бъде там. Историята се нуждаеше от такива групи и, само ако се формираха достатъчно и успеха *да разберат* същността на Страх, поляризацията можеше да се преодолее и експериментите в долината да се прекратят.

Постепенно осъзнах, че отново се намирам сред меката, бяла светлина. Виденията на Уилямс бяха свършили и той, заедно с останалите души, бе изчезнал. Аз внезапно се бях върнал назад, замаян и разстроен.

Отдясно зърнах Уил.

– Какво стана? – попитах аз. – Къде отиде той?

– Не зная със сигурност – отвърна Уил.

– Ами какво беше всичко това, което преживя?

– Пред очите му премина *Панорама на неговия живот*. Кимнах с глава.

– Знаеш ли какво е това? – попита той.

– Да – отвърнах аз. – Зная, че хората които са били на ръба на смъртта, често разказват, че пред очите им в един проблясък преминава целият им живот. Това ли се има предвид?

Уил стоеше замислен.

– Да, но съзнанието, че човек прави такъв преглед на живота си, може да има голямо въздействие върху човешката култура. Това е още една страна от онази по-висша гледна точка, която ни дава познанието за Отвъдното. Хиляди хора са били близо до смъртта и онова, което разказват и споделят, позволява Панорамата на живота да стане част от нашата културна реалност. Знаем, че подир смъртта си ще трябва да погледнем на своя живот отново; и ще страдаме от всяка пропусната възможност, от всеки случай, в който сме бездействали. Това познание до голяма степен засилва нашата решимост да следваме всяко интуитивно прозрение, което ни се явява в съзнанието, и да се стремим да го проумеем по-пълно. Започваме да проявяваме по-голяма съзнателност спрямо своя живот. Стремим се да не пропуснем никое важно събитие. Защото не желаем да страдаме, когато се върнем назад и разберем, че сме пропуснали своя шанс, че не сме взели вярно решение или не сме действали правилно.

Внезапно Уил прекъсна думите си и вирна глава, сякаш да чуе нещо. В този момент почувствах болка в слънчевия сплит и чух неприятното бумтене отново. Само след няколко минути шумът затихна.

Уил се огледа наоколо. Обгръщащата ни белота също бе прорязана от някои тъмносиви ивици.

– Онова, което става долу, влияе и върху това измерение! – каза той. – Не зная дали ще успеем да запазим нивото си на енергия.

Изчакахме, докато сивите ивици постепенно се стопиха и бяхме отново обгърнати от равномерна бяла светлина.

– Спомни си предупрежденията в Деветото пророчество за изобретяването на нова технология – добави Уил. – А също и онова, което Уилямс каза – че страхът ще накара някои хора да се опитат да овладеят тази технология.

– Ами как разбираш това за групата от седем човека, която трябва да се върне? – попитах аз. – И виденията, които имаше Уилямс за тази долина през деветнайсти век? Аз също ги видях, Уил. Какво според теб означават те?

Уил стана сериозен.

– Струва ми се, че виденията бяха предназначени за нас. Мисля, че и ти си част от групата. Внезапно бумтенето отново се усили.

– Уилямс каза, че първо трябва да си обясним Страх – подчерта Уил, – за да работим за преодоляването му. Това е поредната ни задача; трябва да намерим начин да си обясним този Страх!

Уил едва бе изрекъл това, когато оглушителен тътен разтърси цялото ми тяло и ме събори назад. Уилям протегна ръка към мен с разкривено и разфокусирано лице. Опитах се да хвана ръката му, но той внезапно изчезна и аз започнах да пропадам надолу, без да мога нищо да сторя, посред панорама от цветове.

ПРЕОДОЛЯВАНЕ НА СТРАХА

Когато ми мина световъртежът, установих, че съм се озовал отново пред водопадите. Под една надвесена скала отсреща се намираше багажът ми, точно на това място, където го бях оставил. Огледах се, от Уил нямаше и следа. Какво ли бе станало? Къде ли е отишъл?

По моя часовник беше минал по-малко от час, откакто двамата се пренесохме в Отвъдното измерение, и когато се замислих за онова, което бях преживял, останах поразен от любовта и спокойствието, които бях почувствал, от липсата на тревога – до този момент. А ето, че всичко наоколо сега ми се струваше сиво и подтискащо.

Едва се дотърсих да си взема багажа, стомахът ми се беше свил от страх. Бях твърде на открито сред тези скали и реших да се върна сред хълмовете на юг, докато преценя какво да правя. Когато се изкачих на първия хълм и започнах да се спускам по обратния склон, забелязах някакъв дребен човечец, около петдесегодишен, който се изкачваше вляво от мен. Беше червенкос, със заострена брадичка, облечен в туристически дрехи. Зърна ме, преди да успее да се скрия, и тръгна право насреща ми.

Когато приближи, се усмихна предпазливо и каза:

– Боя се, че съм се изгубил. Можете ли да ми кажете как да се върна в града?

Упътих го на юг към извора и после към потока, откъдето можеше да върви на север, докато стигне охранителния пункт.

Той изглежда се успокои.

– Срещнах една жена, която ме предупреди да се връщам, но сигурно съм свърнал неправилно. И вие ли сте към града?

Вгледах се в изражението му и ми се стори, че то издаваше печален и раздразнителен темперамент.

– Не – отвърнах. – Тръгнал съм да търся една приятелка, която трябва да е тук някъде. Как изглеждаше жената, която сте срещнали?

– Русокоса, със светли очи – отвърна той. – Говореше бързо. Не можах да разбера името ѝ. Тази, която търсите, как се казва?

– Чарлин Билингс. Не ви ли направи впечатление нещо друго в жената, която сте срещнали?

– Спомена нещо за националния парк, от което заключих, че сигурно е от онези, които се навъртат наоколо и дирят нещо. Ала не съм

съвсем сигурен. Предупреди ме да се махам от тази долина. Самата тя каза, че отивала за багажа си, и също ще си ходи. Според нея тук ставало нещо опасно и всички били застрашени. Не беше кой знае колко приказлива. Аз съм дошъл на екскурзия и честно казано не можах да разбера за какво говори – по интонацията му можеше да се съди, че има навика да говори направо.

Обърнах се към него, колкото се можеше по-дружески:

– Изглежда че си срещнал приятелката ми. Къде беше по-точно?

Той посочи на юг и каза, че на половин миля оттук. Вървяла сама на югоизток.

– Можем да вървим заедно до извора – казах аз. Взех си раницата и, докато се спускахме по хълма, той заговори:

– Щом ви е приятелка, къде отиваше, според вас?

– Не зная.

– Сигурно в някакво мистично измерение? По дирите на някоя утопична представа – усмихна се той скептично.

Разбрах, че иска да ме подразни.

– Може би – казах аз. – А вие не вярвате ли в утопии?

– Не, разбира се. Това е примитивно мислене. Наивитет.

Погледнах го. Налегна ме умора и се опитах да преустановя разговора.

– Всеки има право на мнение. Той се разсмя.

– Не, става дума за факти. Не сме пред прага на никаква утопия. Светът върви към по-зле, а не към по-добро. Икономиката ни се изплъзва изпод контрол и върви към пълна разруха.

– Кое ви кара да мислите така?

– Още от демографските статистики се вижда. През целия век на запад голямата част от хората са били от средната класа, която е поддържала реда, разума и вярата, че икономическата система дава възможности на всички. Но тази вяра започва да запада. Явно е повсеместно. Все по-малко хора в наши дни вярват в системата и съблюдают нейните закони. Така е, защото средната класа става по-малка. С развитието на технологиите човешкия труд става все по-ненужен и хората се разделят на две групи – на имащи и нямащи; едни, които държат инвестиции и имат дял в икономиката, и други, които са принудени да я обслужват. Прибавете към всичко това и провала на образованието, и ще си дадете ясна сметка за обхвата на проблема.

– Това звучи ужасно скептично – казах аз.

– Но е реалистично. Такава е истината. За повечето хора става все

по-трудно и по-трудно просто да оцелеят. Виждали ли сте данни от проучванията на стреса? Напрежението започва да надвишава всички граници. Никой няма чувство за сигурност, а най-лошото тепърва предстои. Пренаселеността става все по-голяма и с технологическия напредък дистанцията между образованите и необразованите също ще се увеличава. Богатите ще вземат под контрол все по-голяма част от световната икономика, докато сред бедните все повече ще се разпространяват наркотиците и престъпността.

– А какво според вас се очаква да стане със слабо развитите страни? – продължаваше Джойл. – Вече по-голямата част от Близкия изток и Африка попада в ръцете на религиозни фундаменталисти, чиято цел е да унищожат цивилизацията, смятайки я за сатанинска империя, и се опитват да я заменят с някаква криворазбрана теокрация, при която всичко да бъде съсредоточено в ръцете на религиозните водачи, които имат правото да осъждат на смърт онези, които смятат за еретици, навсякъде по света. Кой разумен човек би приел такова масово унищожение на хора в името на духовността? Въпреки това, в наши дни то се разраства. В Китай все още се практикува убийството на новородените деца от женски пол, например. Можете ли да повярвате в това? Казвам ви: законът, редът и уважението към човешкия живот постепенно изчезват. Светът дегенерира и се превръща в тълпа от хора, ръководена от завистта и озлоблението, която се управлява от страхливи шарлатани, а вече е късно да се спре всичко това. Но знаете ли какво? Никой всъщност не го е грижа. Никой! Политиците няма да си мръднат пръста. Те се грижат само за своите лични интереси. Светът се променя твърде бързо. Никой не може да го догони, а това ни поставя в положение да се стремим да получим всичко, което можем, на момента, преди да е станало твърде късно. Това настроение обхваща цялата цивилизация и всички професии.

Джойл въздъхна дълбоко и погледна към мен. Бях се спрял на билото на един хълм и гледах внушителния залез, когато погледите ни се срещнаха. Той изглежда разбра, че е отишъл твърде далече в своята тирада, и тъкмо в този миг лицето му ми се стори дълбоко познато. Аз му се представих с името си и той в отговор ми каза своето, Джойл Липском. Вгледахме се един в друг, но той не даде знак, че ме познава. Защо ли се бяхме срещнали в тази долина?

Още щом си формулирах въпроса мислено, вече знаех отговора. Той даваше израз на позицията на Страх, за която бе споменал Уилямс. Целият потръпнах. Предначерталото, изглежда, започваше да се случва.

Аз го погледнах с по-голямо внимание.

– Наистина ли смяташ, че нещата са толкова лоши?

– Да, абсолютно – отвърна той. – Аз съм журналист и тези неща могат да се забележат в моята професия. В миналото поне се опитвахме да си вършим работата като спазваме определени норми. Ала вече не. Всичко е лъжа и гонене на сензации. Никой вече не търси истината, нито се опитва да я представи по най-точен начин. Журналистите търсят само сензациите, най-ужасяващата перспектива – всяка кал, която могат да изровят. Дори ако някои обвинения могат да получат логическо обяснение, те се представят само с оглед на това, какъв шум ще се вдигне около тях. В един свят, където от хората искат да си затварят очите и да бъдат объркани, единственото, което се продава, е това, на което не може да се вярва. А жалкото е, че този вид журналистика се самовъзпроизвежда. Един млад журналист, който вижда тази ситуация, започва да мисли, че може да оцелее в професията, само ако играе според правилата. Ако не, смята че ще изостане, ще бъде съсипан. Тъй че, така наречените журналистически разследвания съзнателно се избягват. И това става непрекъснато.

Бяхме стигнали далеч на юг и се спускахме надолу по скалистия терен.

– И другите професии страдат от същото – продължи Джойл. – Погледнете само адвокатите. Може и да е имало време, когато да бъдеш служител в съда е значело нещо, когато участниците в съдебния процес са били обединени от общ респект към истината, към справедливостта. Но вече не е така. Спомнете си напоследък откритите процеси, които бяха представени по телевизията. Адвокатите правят всичко, за да изопачат истината, и то съзнателно, като се опитват да убедят съдебните заседатели да повярват в хипотези, за които няма доказателства – хипотези, за които адвокатите знаят, че са лъжи, само за да измъкнат някого. А други адвокати коментират делата така, сякаш подобна тактика е обичайна практика и е напълно оправдана при нашата законова система. Кое не е вярно. Нашата система осигурява на всеки човек право на защита. Ала адвокатите са длъжни да се придържат към справедливостта и истината, а не да я изопачават, само за да измъкнат клиентите си на всяка цена. Телевизията поне показва тази корумпирана практика, в която дребните адвокати просто търсят да наложат своята репутация, за да получават по-големи хонорари. А са така безогледни, защото мислят, че никой не се интересува. И очевидно са прави. Всички останали правят същото. Караме я през просото, искаме бързо да получим големи печалби, без да се интересуваме от бъдещето, защото вътре в себе си,

съзнателно или несъзнателно, не вярваме, че успехът ни може да бъде траен. И вършим това, дори за сметка на доверието помежду ни и за сметка на интересите на останалите. Много скоро нестабилните норми, върху които се гради цивилизацията, ще се окажат напълно разбити. Помислете само какво ще стане, когато безработицата достигне определено ниво в големите градове. Престъпността вече не може да бъде овладяна. Полицаята няма да рискуват живота си за едно общество, което и без това не им обръща внимание. Защо да рискуваш два пъти седмично да даваш показания пред някой следовател, който и без това не се интересува от истината, и още по-зле – да се гърчиш от болка, докато кръвта ти изтича в някоя тъмна уличка, когато никой не го е грижа. Много по-добре е да се правиш, че не забелязваш, и да си изслужиш двайсетте години, колкото се може по-спокойно, дори и да вземеш някой и друг рушвет. Така е било и ще бъде. Какво би могло да го спре?

Той млькна и аз обърнах поглед към него без да спирам да вървя.

– Вие сигурно очаквате, че някакво духовно възраждане може да промени всичко това? – попита той.

– Наистина се надявам.

Той се опита да се прехвърли през един паднал дънер, за да ме настигне.

– Вижте, занимавал съм се с тези духовни работи известно време – продължи той. – Идеята за съдба, предопределение, Откровения. Забелязах дори някои интересни предзнаменования в моя собствен живот. Но реших, че всичко това е налудничаво. Човешкото съзнание може да си въобрази какво ли не, без дори да съзнава това.

В своята същност всички тези приказки за духовността са само безсмислена риторика.

Готвех се да оборя аргументите му, но се отказах. Интуицията ми подсказваше, че трябва първо да го изслушам.

– Да, понякога явно изглежда така – казах аз.

– Вземете например слуховете, които се носят за тази долина – продължи той. – Чувал съм какви ли не глупости. Това е долина с дървета и храсти като всяка друга – и той погали с длан едно голямо дърво, покрай което минавахме. – Сигурно си мислите, че този национален парк ще оцелее, така ли? Нищо подобно. При начина, по който хората замърсяват океаните и отравят екосистемата с изкуствени канцерогени, при начина, по който използват хартия и други дървесни продукти, това място ще се превърне в сметище, както много други. Никой вече не се интересува от дърветата, правителството строи пътища за сметка на

данъкоплатеца, а после продава дървесния материал под пазарната му стойност. Или разменя най-добрите, най-красивите местности срещу някои съсипани земи, само за да удовлетвори онези, които искат да ги застрояват. Вие сигурно си мислите, че в тази долина става нещо мистично. И защо не? На всекиму се иска да се случи нещо мистично в живота, особено при жалкия живот, който водим. Но истината е, че нищо такова не става. Ние сме най-обикновени животни, които имат нещастieto и интелигентността да разбират, че са живи и че ще умрат, без да виждат никакъв смисъл в това. Можем да се преструваме, както си искаме, и да желаем, каквото си искаме, но основният екзистенциален факт си остава – не можем да знаем. Аз отново се извърнах към него.

– В нищо духовно ли не вярвате? Той се разсмя.

– Ако съществува Бог, той трябва да е свирепо чудовище. Невъзможно е някаква духовна реалност да се проявява тук! Та как би могло? Вижте света! Що за Бог е този, който е създал такова злощастно място, където деца умират по най-чудовищен начин от земетресения, без-смислени престъпления и глад, докато ресторантите из-хвърлят ежедневно храна с тонове. – Въпреки че – добави той – сигурно така и трябва да бъде. Такъв може да е Божият план. Може би онези, които вещаят „края на света“ са прави. Според тях животът и историята са само изпитание на вярата, за да се види кой да получи спасение и кой не, божествен план се унищожи цивилизацията, за да се отделят вярващи-те от лошите – той се опита да се усмихне, но скоро ус-мивката му изчезна и той остана потънал в мислите си. Накрая забърза, за да се изравни с мен. Отново навлизахме в ливадата с пелин и дървото на гарваните се заяждаше оттук на четвърт миля разстояние.

– Знаете ли какво си мислят онези хора, които вещаят „края на света“? – попита той. – Преди няколко години специално ги наблюдавах. Те са очарователни.

– Наистина ли? – възкликнах и му кимнах да продължи.

– Занимавах се с пророческите откровения в Библията и по-специално с Алокалипсиса. Според тях ние живеем в *края на времената*, когато всички пророчества ще се сбъднат. Схващанията им се свеждат до следното: дошъл е историческият момент за второто пришествие на Христос, когато ще се възцари небесното царство на Земята. Но преди да стане това, Земята ще преживее редица войни, природни бедствия и други апокалиптични събития, които са предречени в писанията. И те знаят в пълни подробности всичко, което е предречено, тъй че през цялото време наблюдават отблизо какво се случва в света и очакват да се

осъществи поредното предречено събитие.

– И кое е то? – попитах аз.

– Мирен договор в Близкия изток, който ще позволи да се възстанови Иерусалимският Храм. Малко след това, според тях, всички истински вярващи ще получат просветление и ще бъдат въздигнати от лицето на Земята на небето.

Спрях се и го изгледах.

– Тези хора според тях ще започнат да изчезват.

– Да, така е според Библията. Ще последва Страшният съд, който ще продължи седем години, когато адът ще се отвори за всички останали на Земята. Явно се очаква, че всичко ще се разпадне: гигантски земетресения ще разбият икономиката; повишаването на морското равнище ще унищожи много градове; към това ще се прибавят бунтове, престъпност и всичко останало. И тогава се появява политик, вероятно в Европа, който предлага план за възстановяване на света, ако му се предостави, разбира се, върховна власт. Това предполага централизирана, автоматизирана икономика, чрез която се координира търговията в повечето части на света. За да се участва обаче в тази икономика и да се възползва от автоматизацията, човек трябва да признае върховната власт на този вожд и да имплантира в ръката си един чип, чрез който се удостоверяват всички икономически връзки.

Този антихрист в началото протектира Израел и съдейства за подписването на мирен договор, а по-късно напада, поставяйки началото на нова Световна война, която впоследствие включва ислямските народи, след това Русия и най-сетне Китай. Според пророчествата, точно когато Израел е на път да падне, божиите ангели се спускат на Земята и спечелват войната, като установяват духовна утопия, която трае хиляда години.

Той се прокашля и ме погледна.

– Влезте някой път в религиозна книжарница и разгледайте; коментари и книги свързани с тези пророчества изобилстват навсякъде и се явяват все повече.

– Ти смяташ ли, че тези вещатели на „края на времената“ са прави?

Той поклати глава.

– Мисля, че не. Единственото пророчество, което досега се е осъществило на света, е човешката алчност и корупция. Възможно е да се появи диктатор и да завладее света, но то ще бъде само защото може да се възползва от хаоса.

– Смятате ли, че това ще стане?

– Не зная, но ще ви кажа едно. Ако разрухата на средната класа продължи и бедните все повече обедняват, а в градовете се разпространява престъпността и, отгоре на всичко, ни сполетят поредица от природни бедствия, цялата икономика ще се разпадне и навсякъде ще започнат да скитат банди от гладни престъпници, които да плячкосват, и всичко ще бъде обхванато от страх. Изправени пред такова насилие, ако някой се появи и ни предложи спасение и възстановяване на реда, искайки от нас в замяна да се откажем само от гражданските си свободи, няма и съмнение, че ние ще го направим. Спряхме и пийнахме вода от манерката ми. Дървото гарваните се намираше на петдесет метра от нас. Аз наострих слух; от далечината се долавяше глухо бумтене. Джойл ме наблюдаваше, съсредоточено присвил.

– Чувате ли нещо?

Канех се да му отвърна, на друг шум прекъсна ду-ми. Ние напрегатно наострихме слух.

– Това е кола – казах аз.

Още два сини джипа приближаваха към нас от запад. Ние се скрихме зад едни високи шубраци и те отми-на стотина метра от нас, без да спрат, насочвайки се на югоизток по същия път, по който бе отпътувал предишният джип.

– Това не ми харесва – каза Джойл. – Кой беше?

– Не бяха от горската охрана, а тук не се позволява на никой друг да влиза с кола. Сигурно са от онези, които провеждат експеримента.

Той изглеждаше уплашен.

– Ако предпочитате – казах аз, – може да тръгнете по-напряко към града. Направо на югозапад към онзи склон в далечината. Ще стигнете до потока след около три-четвърти миля, и оттам може да вървите покрай него на запад. Ще пристигнете преди да е мръкнало.

– Вие няма ли да дойдете?

– Сега не. Ще тръгна право на юг към потока и ще почакам там известно време, да видя дали няма да се появи приятелката ми.

Той сбърчи чело.

– Онези хора не могат да провеждат експеримент, без горската охрана да е уведомена.

– Зная.

– Сигурно не си въобразявате, че можете да се намесите, нали? Това е голяма работа.

Аз не отвърнах; обладан бях от мъчителна тревога.

Той се заслуша, и после бързо закричи през долината. Обърна се

само веднъж и ми кимна с глава.

Гледах подире му, докато прекоси ливадата и изчезна в отсрещната гора. Забързах на юг, като отново се замислих за Чарлин. Какво ли правеше тук? Накъде ли бе поела? Не можех да си отговоря.

Струваше ми голямо усилие да се добера до потока за трийсетина минути. Слънцето вече се беше скрило зад облаците, скупчени на западния хоризонт, и здрачът обгръщаше горите в зловеща сивота. Бях уморен и прашен. Приказките на Джойл и джиповете, които бяхме видели, прекършиха настроението ми. Може би сега имах достатъчно доказателства, за да се обърна към властите; може би така щях да успея да помогна на Чарлин най-добре. Обмислях възможностите да се върна в града.

От двете страни на потока, дърветата бяха редки и аз реших да тръгна направо през гората отсреща, макар да знаех, че е частна собственост.

Свърнах нататък, но спрях на мястото си, защото чух бумтенето на още един джип. После хукнах да бягам. На петнайсет метра пред мене теренът рязко се издигаше, покрит с камънаци и шестметрови скали. Изкатерих се по тях и когато стигнах върха, ускорих крачка, след което скочих върху грамада от скали, с намерението бързо да ги прекося и да се озова от другата страна. Щом скочих на най-високата скала, огромният камък се търкулна изпод краката ми и цялата камара камъни започна да се свлича. Паднах по хълбок и се спрях едва в малко дере, а камъните продължаваха да се търкалят над главата ми. Няколко камъка с диаметър по петдесет-шейсет сантиметра се свличаха право към гърдите ми. Имах време, колкото да се превъртя вляво и да закрия глава с ръцете си, но знаех, че няма да успея да се измъкна.

В този момент с ъгълчето на окоето си зърнах мимолетно бяло очертание пред себе си. В същото време не знаех как, но бях сигурен, че огромните камъни няма да успеят да ме ударят. Чух ги как се свлякоха от двете ми страни. Бавно отворих очи и надникнах през праха, като избърсах лицето си. Камъните лежах точно до мен. Как е могло да се случи това, какъв ли беше онзи бял силует?

Огледах се наоколо и тогава зад една от скалите зърнах нещо мърдащо. Един рис бавно се измъкна оттам и се загледа право в очите ми. Знаех, че е достатъчно голям, за да избяга веднага, но той продължаваше да стои и да ме гледа. Шумът от приближаваща кола най-сетне го накара да хукне към гората. Скочих на крака и се опитах да бягам, но след няколко крачки се опрях на друг камък. По целия ми крак премина парещ болка и не можех да стъпя на лявото си стъпало. Наведох се и пълзях

около два метра, докато се скрия сред дърветата. Притаих се зад един огромен дъб, докато колата отмина край потока, забави ход за няколко минути, за да поеме отново с пълна скорост на югоизток.

Сърцето ми лудо биеше, когато седнах и свалих обувката си, за да огледам глезена. Започнал бе да се подува. Защо ли се случва това? – помислих си. Докато се опитвах да изпъна краката си, зърнах на десетина метра от мен една жена, която седи и ме гледа. Изтръпнах от ужас, когато тя тръгна към мене.

– Добре ли сте? – попита загрижено, но предпазливо. Беше висока и мургава, на около четирийсет години, облечена в широки удобни спортни дрехи и обувки за тенис. Кичури тъмна коса се бяха измъкнали от опашката ѝ и пърхаха на вятъра над слепоочията. В ръка държеше малка зелена раница.

– Седях ей там, когато паднахте – каза тя. – Днес имате късмет, аз съм лекарка. Искате ли да погледна?

– Много ви благодаря – казах, все още замаян, без да мога да повярвам на това съвпадение.

– Тя коленичи до мен и внимателно премести крака ми, като в същото време огледа околността към потока.

– Сам ли сте?

Разказах ѝ накратко, че търся Чарлин, но премълчах за всичко останало. Тя отвърна, че не е виждала никой, който да отговаря на описанието. Докато говореше, най-сетне се представи като Мая Кондър, и аз се убедих, че напълно заслужава доверие. Аз също ѝ се представих с името си и ѝ казах къде живея.

Тя видя крака ми и се обърна към мен:

– Аз съм от Ашвил, но с един мой съдружник имаме лечебен център на няколко мили южно оттук. Нов е. Имаме и четирийсет акра място тук в началото на националния парк – тя посочи мястото, където се намирахме. – И още четирийсет отгатак хълма.

Отворих ципа на джоба на раницата си и извадих оттам манерката.

– Искате ли вода? – попитах.

– Не, благодаря, нося си – тя извади от раницата си една манерка и я отвори. Но вместо да пие, натопи малка кърпа и завърза стъпалото ми, при което аз сгърчих лице от болка.

Тя се обърна, погледна ме в очите и каза:

– Изкълчил си глезена.

– Много ли е зле? – попитах. Тя се подвоуми.

– А ти как мислиш?

– Не зная. Ще се опитам да стъпя. Направих опит да стана, но тя ме спря.

– Почакай малко – каза. – Преди да се опиташ да вървиш, анализирай случая. Как мислиш, лошо ли е нараняването?

– Какво имаш предвид?

– Често възстановяването зависи от онова, което смятате *вие*, а не аз. Обърнах очи към глезена си.

– Може да е доста зле. А това значи, че може да се наложи да се върна в града. – И после какво?

– Не зная. Ако не мога да вървя, може би ще трябва да намеря някой друг, който да потърси Чарлин.

– Имаш ли представа, защо се е случило това точно сега?

– Не, но какво значение има?

– Много често за възстановяването на човек е важно, разбира причините на инцидента или болестта.

Изгледах я с ясното съзнание, че изпитвам вътрешна съпротива към думите ѝ. Нещо ми подсказваше, че нямам време за този разговор точно сега. Изглеждаше твърде егоцентричен в тази ситуация. Макар бумтенето да бе спряло, имах основание да мисля, че експериментът продължава. Всичко изглеждаше твърде опасно, а и вече почти се стъмваше... И Чарлин сигурно беше в ужасна беда.

В същото време изпитвах дълбоко чувство на вина към Мая. Но откъде ли бе това чувство за вина? Опитах се да се отърся от него.

– В какво си специализирала като лекар? – попитах аз, докато отпихах от водата.

Тя се усмихна и аз за първи път забелязах, че енергията ѝ се повишава. И тя също бе решила, че може да ми се довери.

– Позволи ми да ти разкажа, с какъв тип медицина се занимавам – започна тя, – Медицината се променя, и то бързо. Ние сме престанали да гледаме на тялото като на машина с части, които се износват и могат да бъдат поправяни или подменяни. Започваме все повече да разбираме, че здравето на тялото се определя до голяма степен от нашето духовно състояние: от отношението ни към живота и особено към себе си, както на съзнателно, така и на подсъзнателно ниво. Това е същностна промяна. При стария метод, лекарят е вещо лице и лечител, а пациентът пасивно приема неговата помощ, надявайки се, че лекарят има отговор на всички проблеми. Но вече започваме да разбираме, че вътрешното отношение на пациента е от особено значение. Ключов фактор са страхът и стресът, и това как се справяме с тях. Понякога страхът е осъзнат, но

много често бива напълно подтиснат. Когато човек се прави на много храбър и самонадеян – отхвърля проблема, изтласква го, заема преуспяваща поза. При такъв подход, страхът започва да ни прояжда на подсъзнателно ниво. За нашето здраве е много важно да гледаме положително на нещата, но такова отношение трябва да бъде постигнато с пълно съзнание, с любов, а не с поза, за да може да даде резултати. Убедена съм, че нашите подтиснати страхове създават блокажи в протичането на енергията по тялото и тъкмо тези блокажи причиняват здравословни проблеми. Страховете се проявяват във все по-голяма степен, докато не се справим с тях. Физическите проблеми са последната стъпка. В идеалния случай с тези блокажи трябва да се справим по-рано, превантивно, преди да се прояви болестта.

– И значи смяташ, че всички болести могат в крайна сметка да се предотвратят или излекуват, така ли?

– Да, ние можем да живеем повече или по-малко, това зависи от Твореца, но болестите и инцидентите, които ни сполетяват, не са нещо неотменно.

– Значи, според теб, това се отнася и до инцидентите, както в случая моето изкълчване?

– В много случаи е така – усмихна се тя. Бях объркан.

– Виж, в момента нямам време да мисля за това. Наистина съм обезпокоен за моята приятелка. Трябва да направя нещо!

– Зная, но ми се струва, че този разговор няма да отнеме много време. Ако се втурнеш без да обърнеш внимание на думите ми, може би ще пропуснеш смисъла на едно важно стечение на обстоятелствата тук – и тя ме погледна, за да види дали съм схванал намека ѝ за Ръкописа.

– Значи, знаете за Откровенията? – попитах. Тя кимна.

– Какво по-точно ми предлагате? § – Ами, техниката, с която имам голям успех, е следната: първо се опитваме да си припомним какви са били вашите мисли непосредствено преди да се появи здравословният проблем – в твоя случай, преди изкълчването. За какво мислеше? С какъв страх е свързан този проблем?

Замислих се за малко, после казах:

– Бях уплашен, раздвоен. Положението в долината се оказа много по-опасно, отколкото бях предполагал. Струваше ми се, че няма да мога да се справя с него. От друга страна знаех, че Чарлин сигурно се нуждае от помощ. Бях объркан и се двоумях какво да правя.

– Тъй че си навехна глезена? Наведох се към нея.

– Искаш да кажеш, че съм саботирал сам себе си, за да не ми се

налага да предприемам нищо? Нима е толкова просто?

– Това ще кажеш ти, а не аз. Но много често е просто. Много е важно да не се губи време да се оправдаваш или защитаваш. Приеми го полеко. Опитай се да си припомниш всичко, което може да е свързано с проблема. Изследвай себе си.

– И как да го направя?

– Трябва да се успокоиш, за да възприемеш информацията.

– Интуитивно ли?

– Чрез интуиция, молитва, по всички възможни начини.

Отново чувствах вътрешна съпротива, не можех да се отпусна и да успокоя съзнанието си. Най-сетне затворих очи и за миг мислите ми се преустановиха, но веднага след това в съзнанието ми нахлуха споменът за Уил и за случилото се през деня. Оставих ги да преминат и отново изчистих съзнанието си. В този момент пред очите ми се появи видение на мене самия на десетгодишна възраст – как излизах с куцукане от важна футболна среща, като ясно си давах сметка, че симулирам нараняване. Точно така! – казах си аз. На времето се правех, че съм си изкълчил глезена, за да не участвам насила във футболните срещи. Съвсем бях забравил за всичко това! Спомних си, че по-късно бях започнал да си изкълчвам глезена често, във всякакви ситуации. Докато размислях над този спомен, в съзнанието ми нахлуха други спомени – неясни картини на мен самия в друго време – самомнителен, самоуверен, импулсивен. Видях се как работя в тъмна стая на свещ, когато някой блъсна вратата и ме измъкна навън, целия обхванат от ужас. Отворих очи и погледнах към Мая.

– Изглежда, започвам да разбирам.

Разказах спомена от детството си, но другото видение беше твърде неясно, за да се опише, тъй че не споменах за него.

След малко Мая попита:

– Какво мислиш?

– Не зная. Навяхването изглеждаше чиста случайност. Трудно ми е да си представя, че инцидентът се е случил, поради моята нужда да избегна ситуацията. Освен това аз съм бил в много по-тежки ситуации от тази, но не съм си изкълчвал глезена. Защо трябваше да се случи сега?

Тя се замисли.

– Кой знае? Може би сега е времето да се погледне отвъд навика. Инцидентите, болестта, лечението – всички те са много по-мистични, отколкото си представяме. Убедена съм, че у нас се крие неподозирана способност да влияем върху онова, което ще ни се случи в бъдеще,

включително дали ще бъдем здрави – макар че тази сила отново зависи от самия пациент. Съвсем съзнателно не ти казах какво мисля за сериозността на нараняването ти. Ние в медицинската професия сме се научили, че медицинските гледища трябва да се споделят предпазливо. С времето обществеността е развила почти страхопочитание пред лекарите, и когато един лекар каже нещо, пациентите вземат мнението му много присърце. Провинциалните лекари преди сто години са знаели това и са представяли най-оптимистична картина на здравословното състояние на пациентите си. Когато лекарят каже на един пациент, че ще се оправи, много често пациентът започва да вярва в тази идея и наистина прави всичко възможно да се възстанови. През последните години обаче, от етически съображения, това е престанало да се практикува и хората от професията представят на пациента най-безпристрастно научно описание на неговата или нейната ситуация. За съжаление в такива случаи пациентът понякога умира пред очите ни, само защото му е казано, че състоянието му е критично. Сега вече знаем, че трябва да бъдем много предпазливи при тези твърдения, поради силата на нашето съзнание. Трябва да насочим тази сила в положителна посока. Тялото е способно да се възстановява по чудотворен начин. Органите на тялото, които в миналото са били разглеждани като чисти материални образувания, всъщност са енергийни системи, които могат да променят състоянието си дори за една нощ. Чели ли сте последните изследвания за молитвата? Научно е доказано, че тя има своето въздействие, което подрива нашия стар модел на физическо лечение. Трябва да изработим нов метод.

Тя млъкна и навлажни кърпата, с която бе превързала глезена ми, подир което продължи:

– Убедена съм, че първата крачка в този процес, е да се разбере какъв страх е породил здравословния проблем. Това отпущва енергийния блокж в тялото и дава възможност за съзнателно лечение. Следващата стъпка е да се приеме енергия, която да се съсредоточи на мястото на блокажа.

Канех се да попитам как става това, но тя ме прекъсна.

– Хайде, опитай се да повдигнеш нивото на енергията си, колкото можеш.

Послушах съвета ѝ и започнах да наблюдавам красотата, която ме заобикаляше и съсредоточих цялото си внимание върху вътрешната си духовна връзка с нея, като изпитах огромна любов. Постепенно цветовете станаха по-живи и съзнанието ми започна да възприема всичко наоколо по-ярко. Почувствах, че и тя издига нивото на своята енергия

заедно с мен.

Когато усетих, че вибрацията ми се е повишила достатъчно, погледнах към нея. Тя ми се усмихна.

– Добре, сега можеш да насочиш цялата енергия към блокажа.

– Как да стане това? – попитах аз.

– Ориентирай се по болката. Тя е за това, за да ти помогне да се концентрираш.

– Какво? Не е ли смисълът да се освободиш от болката?

– Така за жалост се смята обикновено, но болката всъщност е сигнал.

– Сигнал ли?

– Да – каза тя, като натисна стъпалото ми на няколко места. – Как те боли в момента?

– С пулсираща, но не много силна болка. Тя отви кърпата.

– Съсредоточи вниманието си върху болката и се опитай да я почувстваш колкото се може повече. Определи точно откъде идва.

– Зная откъде идва, от глезена.

– Да, но глезенът е твърде широко понятие. Откъде по-точно?

Съсредоточих се върху болката. Тя се оказа права. Възприемах я, сякаш бе обхванала целия глезен. Но когато обтегнах крака си с пръстите нагоре, болката се съсредоточаваше в лявата връхна част на ставата и около сантиметър по-навътре.

– Добре, направих го – казах аз.

– А сега съсредоточи цялото си внимание на това място. Концентрирай се там с цялото си същество.

Няколко минути не казах нищо. При пълна концентрация напълно усетих това място на глезена си. Забелязах, че всички останали усещания на тялото ми – дишането, чувстването на ръцете и краката, лепкавата пот по гърба ми – останаха на заден план.

– Почувствай болката докрай – напомни ми тя.

– Добре – казах аз. – Това и правя.

– Какво става с болката? – попита тя.

– Още я усещам, но леко се е променила. Чувствам я по-топла, не толкова натрапчива, повече като изтръпване. – Докато говорех, започнах отново да усещам болката по стария начин.

– Какво стана? – попитах аз.

– Убедена съм, че болката има и друга функция, освен да ни предупреди, че нещо не е в ред. Тя указва точно откъде идва проблемът, като сигнал, който можем да проследим в тялото си и да насочим

вниманието и енергията си точно на това място. Сякаш болката не може да остане, когато насочим вниманието си към нея. Разбира се, в случай на остра болка, когато концентрацията е невъзможна, можем да използваме лекарства, за да я облекчим, макар че, според мен, най-добре е да остане известна болка, за да ни служи като ориентир.

Тя замълча и ме погледна.

– Ами сега? – попитах аз.

– Следващото, което трябва да се направи е – отвърна тя – съзнателно да се насочи върховната божествена енергия към мястото на болка и любовта ще преобрази клетките там, докато те започнат да функционират нормално.

Аз я изгледах озадачен.

– Направи го – каза тя. – Свържи се с Божественото начало. Аз ще те ръководя.

Кимнах ѝ, когато бях готов.

– Почувствай болката в цялото си същество – започна тя – и си представи, че енергията на твоята любов достига до самата сърцевина на болката и повишава вибрацията на мястото, на атомите му. Представи си, как частиците осъществяват качествен скок до онова енергийно ниво, което е тяхно нормално състояние. Буквално почувствай изтръпването в тази точка, когато вибрацията се повиши.

Тя мълча цяла минута, после продължи.

– Сега, без да отместваш вниманието си от точката на болка, започни да се изпълваш с енергия, нека потръпването започне да се движи нагоре по краката ти... към хълбоците... към корема и гърдите... и накрая към шията и главата. Почувствай как цялото ти тяло изтръпва от по-висшата вибрация. Виж как всеки орган функционира най-оптимално.

Точно последвах указанията ѝ, и само след няколко мига, почувствах тялото си по-леко и изпълнено с енергия. Останах в това състояние около десет минути, след което отворих очи и погледнах към Мая.

Включила фенерче в тъмното, Мая бе започнала да опъва палатката ми на равното между два бора. Погледна към мене и попита:

– По-добре ли се чувстваш? Аз кимнах.

– Разбираш ли процеса дотук?

– Струва ми се, че да. Излъчих енергия към мястото на болка.

– Да, но онова, което направихме преди това, бе също толкова важно. В началото трябва да се разбере смисъла на нараняването или заболяването. Какъв страх в живота ти го е породил, страх, който задържа твоето раз-и се проявява в тялото ти. Това е, което освобождава

страховия блокаж, за да се отвориш за вътрешно виждане. След като се премахне блокажа, можеш да използваш болката като указател, за да повишиш вибрацията на това място, и след това на цялото тяло. От жизнено важно значение е да се разбере произхода на страха. Ако произходът на болестта или инцидента е много дълбок, може да се появи нужда от хипноза или задълбочени консултации.

Разказах ѝ видението си от Средновековието, когато някой дръпна вратата и аз бях извлечен навън.

Тя изглеждаше замислена.

– Коренът на блокажа може да идва от много отдалеч. Но когато се опиташ да го разбереш и да проумееш, какъв е този страх, който спъва твоето развитие, обикновено осъзнаваш по-добре кой си и какъв е смисълът на настоящия ти живот на земята. А това открива възможност за последната и, както твърдо вярвам, най-важна стъпка в лечебния процес. Най-важното от всичко е да се съсредоточиш достатъчно дълбоко, да си *спомниш* какво искаш да постигнеш в този свой живот. Истинското лечение се осъществява, когато получим вътрешно виждане за един нов живот, който да обичаме. *Призванието* е онова, което поддържа състоянието ни добро. Хората не биват излекувани, за да гледат повече телевизия.

Обърнах се към нея и казах:

– Спомена, че молитвата помага. Кой е най-добрият начин да се молим за човек, който не се чувства добре.

– Все още се опитваме да разберем. Има връзка с Осмото откровение – с начина, по който се изпраща енергия и любов, която идва от Божественото начало към този човек. В същото време трябва да си представим, как човекът си спомня истинското предназначение на живота си. Понякога, разбира се, човек може да си спомни, че е време да се пренесе в другото измерение. В такъв случай трябва да го приемем. Мая прибра палатката и добави:

– Трябва също да се има предвид, че процедурите, които препоръчвам, трябва да се съчетават с най-доброто от традиционната медицина. Ако бяхме близо до клиниката ми, щях да ти направя щателен преглед, но сега, ако нямаш нищо против, ти предлагам да останеш тук през нощта. По-добре е да не се движиш много.

Наблюдавах я, докато извади котлона ми, включи го и сложи на огъня да се вари замразена супа.

– Ще се върна в града. Трябва да донеса шина за глезена ти и още някои принадлежности, в случаи че ми потрйбват. После ще се върна.

Ще донеса и радиостанция, за да можем да повикаме помощ, ако е необходимо.

Кимнах с глава.

Тя преля водата от своята манерка в моята и ме погледна. Зад нея изчезваха последните отблясъци на слънцето на запад.

– Каза, че клиниката ти била тук, така ли? – попитах аз.

– Само на четири мили на юг, отгатък хълма, но оттам няма как да се стигне направо в долината, може да се мине само през главния път южно от града.

– Как се случи да бъдеш тук? Тя се усмихна, леко озадачена.

– Много е странно. Онази нощ сънувах, че се разхождам в долината, и на сутринта реших да го направя. Претоварена съм с работа и ми трябваше време да обмисля онова, което правя в клиниката. Двамата със съдружника ми имаме голям опит в алтернативната медицина, китайската медицина, билколечението, но в същото време знаем и най-доброто, което става в традиционната медицина, получавайки пълна компютърна информация. Мечтала съм си за такава клиника дълги години.

Тя помълча, после продължи:

– Когато те видях, бях седнала ей тук и почувствах енергийно отваряне. Имах усещането, че мога да видя целия си живот, всичко, което съм преживяла от ранното си детство до днес, като на длан. Това е най-силната ми опитност в смисъла на Шестото откровение, която съм имала.

– Всички обстоятелства в моя живот са били една подготовка – продължи тя. – Израснала съм в семейство, в което майка ми се бореше с хронична болест през целия си живот, но не отказваше да съдейства активно за своето лечение. Лекарите по онова време не разбираха колко е важно личното участие на пациента в лечебния процес, но аз през цялото си детство се дразнех от това, че майка ми отказва да разбере своите страхове. Започнах да се интересувам от всякаква информация, свързана с диети, витамини, стресове и тяхната роля при лечението, опитвайки се да я убедя и тя самата да се включи. Като млада се раздвоявах между желанието си да стана духовно лице или лекар. Не зная. Изглежда всичко ме е тласкало към това да разбере как духовното виждане, вярата може да ни помогне да променим своето виждане, да лекуваме.

– Баща ми – продължи тя – беше съвсем различен. Той беше учен биолог, но никога не споделяше научните си резултати, освен в академични статии. Казваше, че се занимава с „чисто изследване“. Колегите му се отнасяха към него като към бог. Беше недостъпен, голям

авторитет. Едва след като почина от рак, а аз бях вече пораснала, разбрах каква е била сферата на неговите интереси – имунната система, поспециално как призванието и отношението към живота влияе върху имунната система – точно, както се оказа, собствената ми сфера на интереси.

Баща ми пръв бе открил тази зависимост, макар че в наши дни тя бива потвърдена от всички изследвания.

Аз обаче никога не успях да поговоря с него за това. В началото се питах каква е ролята на баща ми в моя живот. Ала най-сетне приех, че родителите ми са точната комбинация от характерни черти и интереси, която да предопредели собствената ми еволюция. Затова съм избрала тъкмо тях. Примерът на майка ми ме е научил, че трябва да поемаме отговорност за своето лечение. Не можем само да очакваме от другите. По своята същност лечението означава освобождаване от страховете, свързани с живота – страхове, които не желаем да преодолеем – и откриване на собственото ни предназначение, на онова бъдеще, за идването на което трябва да работим.

От баща си съм разбрала, че медицината трябва да бъде по-отговорна, да се съобразява с интуицията и вътрешното състояние на хората, които се лекуват. Трябва да слезем от своята кула от слонова кост. Комбинацията от двамата ми родители ме е накарала да потърся нова парадигма в медицината – основана на способността на пациента да държи в ръцете си своя живот и да може да следва предопределения му път. Струва ми се, че това е новото, което имам да кажа, идеята, че вътрешно ние знаем как да участваме в собственото си лечение, физически и емоционално. Имаме възможност да разберем как да започнем да градим едно по-висше, по-идеално бъдеще, и тогава *стават чудеса*.

Тя хвърли поглед към пострадалия ми глезен, после се обърна към мен.

– Трябва да вървя. Постарай се да не си натоварваш крака. Нужна ти е пълна почивка. Ще се върна утре сутринта.

Сигурно на лицето ми се е изписала тревога, защото тя коленичи и сложи двете си ръце на глезена ми.

– Не се безпокой – каза. – С достатъчно енергия всичко може да се излекува – омразата... войната. Трябва само да погледнем на нещата по един правилен начин – и тя нежно потупа крака ми. – Ние можем да го излекуваме! Можем да го излекуваме!

Усмихна ми се, след което се обърна и се отдалечи.

Внезапно изпитах порив да извикам след нея и да ѝ разкажа всичко,

което бях преживял в другото измерение и което бях разбрал за Страх и за появата на групата, но останах смълчан, оборен от умората, и само я наблюдавах как се скрива зад дърветата. И утре е ден, помислих си... Защото вече знаех точно коя е.

ПРИПОМНЯНЕ

На следната сутрин се събудих внезапно от остър писък на ястреб високо над главата ми. Вслушвах се няколко мига, като си го представях как величествено кръжи. Той изпищя още веднъж и млъкна. Седнах и надникнах през платнището на палатката: денят бе облачен но топъл, лек ветрец подухваше във върхарите на дърветата. Бумтенето не се чуваше изобщо.

Извадих бинт от раницата си и внимателно превързах глезена. Болката се усещаше съвсем слабо. После изпълзах от палатката и се изправих. След малко се опитах да пристъпя на болния крак. Чувствах го отслабнал, но с леко накуцване можех да вървя. Питях се дали процедурата на Мая ми беше помогнала, или глезенът не е бил наранен толкова зле? Нямаше как да разбере.

Отново бръкнах в раницата, извадих дрехи за смяна, после взех мръсните съдове от снощи. Много предпазливо, вслушвайки се във всеки шум или движение, се отправих към потока. Намерих място, където можех да бъда прикрит, и влязох във водата, която беше хладна и освежаваща. Излегнах се, без да мисля за нищо, опитвайки се да се отърся от обзелата ме тревога, загледан в цветовете на листата над главата си.

Внезапно започнах да си припомням един сън от миналата нощ. Седях на скала... нещо се случваше... Уил беше там... и други хора. Смътно си спомнях пространство в синьо и златисто. Опитах се да си спомня още, но не успях.

Докато отварях туба с шампоан, забелязах, че дърветата и храстите наоколо внезапно бяха станали по-ярки. Споменът за съня неочаквано бе повишил моята енергия. Стана ми по-леко и аз бързо се окъпах, измих чиниите и, щом свърших, забелязах, че една скала отдясно много напомня тази, която бях видял в съня си. Спрях и я разгледах по-подробно. Гладка, средно голяма, формата и цветът ѝ точно съответстваха.

Само подир няколко минути бях прибрал палатката, опаковал багажа и скрил всичко под някакви нападали клони. Подир туй, връщайки се до скалата, аз седнах и се опитах да си припомня синьото пространство и точното място, където Уил се намираше в съня ми. Виждах го отляво малко зад мен. В този момент си представих ясно лицето му, сякаш на снимка. Опитвайки се да си припомня точните детайли, възсъздадох представата и я обгърнах със синята светлина.

Само след секунда почувствах напрежение в слънчевия сплит и внезапно полетях през цветския тунел. Когато спрях, пространството наоколо ми бе бледосиньо и лъчисто, а до мен се намираще Уил.

– Слава Богу, върна се! – каза той и приближи. – Вибрацията ти толкова се бе понижала, че не можех да те намеря.

– Какво стана преди? – попитах аз. – Защо бумтенето се чуваше толкова силно?

– Не зная.

– Къде сме сега?

– На вибрационното ниво, където се проявяват сънищата.

Огледах се в синьото пространство. Нищо не се помръдваше.

– Бил ли си тук преди?

– Да, бях тук, преди да те намеря при водопадите, макар че тогава не знаех защо съм се озовал на това място.

Известно време и двамата се озъртахме наоколо, след което Уил попита:

– Какво стана с теб, когато се върна?

Описах му всичко, много развълнуван, като започнах с оценката на Джойл за разрухата на околната среда и обществото. Уил съсредоточено слушаше, като осмисляше всеки аспект на гледището на Джойл.

– Той е дал израз на Страх. Аз кимнах.

– И на мене така ми се струва. Мислиш ли, че е прав във всичко? – попитах.

– Страшното, според мен, идва оттам, че мнозина започват да наистина да вярват, че е така. Спомни си какво се казва в Деветото откровение: в процеса на духовно възраждане ще трябва да се преодолее съпротивата на Страх.

Погледнах Уил в очите.

– Срегнах и една жена.

Уил ме изслуша, докато му описвах преживяването си с Мая, как си бях навехнал глезена и нейната лечебна процедура.

Щом свърших, той се загледа замислен в далечината.

– Струва ми се, че Мая е жената от видението на Уилямс – добавих аз. – Жената, която се опитваше да спре войната с американските туземци.

– Нейното разбиране за лечебния процес е може би ключът за преодоляване на Страх. Кимнах му да продължи.

– Това изглежда логично – каза той. – Виж какво се случва. Ти дойде тук, за да търсиш Чарлин, а се срещна с Дейвид, от когото си узнал,

че Десетото откровение води до по-голямо познание на духовното възраждане, което обхваща планетата.

– А как разбра за съня ми?

– Когато се върна внезапно на физическото ниво, се опитах да те намеря, но не можах. След като изчаках, започнах да виждам лицето ти и се пренесох тук. Миналия път на това място не можах да доловя точно какво става, но сега разбирам по какъв начин сънуваме.

Тръснах глава, защото не можех да схвана думите му.

Той посочи душите.

– Осъществява се някаква синхронна среща. Съществата, които виждаш, явно са се озовали тук, както и аз преди, по стечение на обстоятелствата. И сега може би чакат да видят кой ще се появи в сънното си тяло.

Внезапно бумтенето се усили и аз не можах нищо да отвърна. Почувствах се замаян и объркан. Уил приближи до мен и отново докосна гърба ми.

– Остани с мен! – каза той. – Необходимо е и двамата да видим какво става тук.

Аз се опитах да се отърся от замаяването и в този момент забелязах, че отвъд тези души се появи нещо друго. В първия момент си помислих, че прииждат още, но след това разбрах, че тази форма бе много по-голяма от всички предшестваци. Накрая осъзнах, че пред очите ми се разкрива цялостна холографска сцена с действащи лица, декори, диалог. В центъра на действието имаше едно лице, което ми бе отнякъде познато. След като се концентрирах, разбрах че това е Джайл.

Сцената започна да се разгръща пред очите ми като филмов сюжет. Напрегнах се да го проследя, но съзнанието ми бе все още замъглено; не разбирах какво става. Когато разговорът се оживи, душите и журналистът дойдоха по-близо едни към други. След няколко минути драмата свърши и всички изчезнаха.

– Какво стана? – попитах аз.

– Човекът в центъра на сцената сънуваше – каза Уил.

– Това беше Джайл. Онзи, за когото ти разказах – отвърнах му.

Уил се обърна към мен много изненадан:

– Сигурен ли си?

– Да.

– Разбра ли какво му се яви насън току-що?

– Не съвсем. Какво беше?

– Той сънуваше някаква война – че бяга сред разтърсван от бомби

град, мислейки само за това как да се спаси. Когато най-сетне успя да се измъкне от този кошмар и се изкачи на една планина, откъдето се обърна да види града, той внезапно си спомни, че му е било заповядано да се срещне с група военни, за да снабди една секретна част с новоизобретено устройство за дезактивиране оръдията на противника. Сега разбираше ужасен, че и групата, и целият град бяха подложени на унищожение пред очите му, понеже той не бе изпълнил задачата си.

– Кошмарен сън – казах аз.

– Да, но той има своя смисъл. Когато сънуваме, ние несъзнателно се пренасяме в нивото на сънищата, където идват други души да ни помогнат. Не забравяй ролята на сънищата – те ни подсказват как да решаваме ситуациите, в които се намираме в живота. Седмото откровение ни учи да тълкуваме сънищата като съпоставим сюжета на съня с реалната житейска ситуация, пред която сме изправени.

Обърнах се да погледна Уил.

– Но каква е ролята на тези души?

Щом зададох въпроса си, започнах отново да се движа. Уил продължаваше да държи ръката си на гърба ми. Когато спряхме, светлината започна да става наситено зелена, но наоколо се забелязваха красиви златисти вълни. Съсредоточих се и златистите ивици се очертаха като отделни души.

Обърнах поглед към Уил, който широко се усмихваше. Настроението тук бе празнично и весело. Някои от душите, които виждах точно пред нас, се приближиха и образуваха група. Лицата им бяха открити и усмихнати, макар че все още не можеха да останат фокусирани по-дълго време.

– Те преливат от любов – казах аз.

– Виж дали можеш да почерпиш от техните познания – посъветва ме Уил.

Щом се обърнах към тях с това намерение, разбрах, че тези души бяха свързани с Мая. Възхищавах се от прозренията ѝ напоследък и че бе успяла да разбере житейската задача, която ѝ бе зададена чрез нейните родители. Те явно знаеха, че Мая е преценила своя живот, разбрала е смисъла на Шестото откровение и бе на крачка от това да си спомни предназначението, което трябва да изпълни в този живот.

Обърнах се към Уил, който ми даде да разбера, че и той вижда тези представи.

Точно в този момент отново чух бумтенето; стомахът ми се сви. Уил здраво ме хвана за раменете и гърба. Когато шумът най-сетне

престана, вибрацията ми се бе силно понижила и аз погледнах към духовната група, за да почерпя от нейната енергия, опитвайки се да повиша своята. За моя изненада, те внезапно излязоха от фокуса ми и се отдалечиха на два пъти по-голямо разстояние.

– Какво стана? – попитах аз.

– Ти се опита да направиш връзка с тях, за да повдигнеш своята енергия – отвърна Уил – вместо да се съсредоточиш в себе си и да се свържеш с Божествената енергия в душата си. Веднъж ми се случи и на мен. Тези души няма да ти позволят да ги използваш вместо Божественото начало. Те знаят, че подобна идентификация няма да спомогне за твоето развитие.

Съсредоточих се в себе си и успях да възстановя енергията си.

– Как да ги накараме да се върнат? – попитах. Щом казах това, те се върнаха на предишното място. Двата с Уил се спогледахме, след което обърнахме очи към групата. Той изглеждаше изненадан.

– Какво видя? – попитах.

Той посочи духовната група с глава, без да откъсва очи от тях, и аз отново съсредоточих цялото си внимание нататък, опитвайки се да почерпя от онова, което знаеха. Подир няколко мига пред погледа ми се появи Мая. Тя бе потопена в зеленото обкръжение. Чертите ѝ бяха малко по-различни и вътрешно озарени, но аз бях абсолютно сигурен, че това е тя. Когато се съсредоточих върху лицето ѝ, един холографски образ изникна пред нас – отново Мая по времето на онази война през деветнайсети век. Намираше се в дървена пристройка заедно с други хора, развълнувана как да спре конфликта.

Тя ясно чувстваше, че е нужно само да се разбере как хората да се съдобиат с вътрешна сила. Вярваше, че е необходимо всички да се обединят около едно общо желание. Един млад, добре облечен човек я слушаше особено внимателно. В негово лице разпознах онзи едър мъж, който бе убит заедно с нея в гората. Видението се ускори и картината се премести в мига, когато тя направи неуспешният си опит да разговаря с военачалниците, и веднага след това се стигна до сцената в гората, където двамата с младия човек бяха убити.

Видяхме я как се събуди след смъртта си в Отвъдното и остана поразена, правейки Преглед на своя живот, колко самонадеяно и дори наивно се е опитвала да осъществи своята цел, да спре войната. Разбра, че мнозина от останалите са били прави; моментът не е бил дошъл. Хората нямаха достатъчно познания за Отвъдното, за да могат да осъществят една подобна цел. Още не.

Видяхме как, подир Житейската си панорама, тя се приобщи към зеленото обкръжение, заобиколена от същата духовна група пред нас. Беше поразително колко много израженията на лицата им си приличат. Имаше нещо общо отвъд отделните очертания, което много напомняше Мая.

Погледнах въпросително Уил.

– Това е *духовната група* на Мая – каза той.

– Какво имаш предвид? – попитах аз.

– Това е групата от души, с които тя влиза в синхрон – обясни той развълнуван. – Съвсем логично. Докато се премествах в пространството преди да те открия, натъкнах се и на друга група, която по някакъв начин напомняше *тебе*. Струва ми се, че беше *твоята* духовна група.

Преди да успее да каже нещо, духовната група пред погледа ми се раздвижи. Отново се появи образът на Мая. Заобиколена от духовната й група в зеленото обкръжение, тя безмълвно се бе изправила при ярка бяла светлина, подобна на онази, която бяхме видели по време на Житейската панорама на Уилямс. Мая разбираше, че става нещо изключително важно. Способността й да съществува в Отвъдното бе намалала и нейното внимание отново се бе съсредоточило към Земята. Тя можеше да види как бъдещата й майка, току-що омъжена, седеше на верандата и си мислеше, дали здравето й ще позволи да има дете.

Мая започваше да съзнава от какво значение за нейното развитие беше да се роди с такава майка. Тази жена таеше дълбоки страхове относно своето здраве и можеше да формира у едно дете траен интерес към проблемите на здравето. Това бе идеалното място, където можеше да се събуди интерес към медицината и лечението, при това не само на интелектуално ниво, в което егото се проявява с измислени теории, които не могат да отговорят на предизвикателствата на реалния живот. Мая знаеше, че има склонност да се поддава на нереалистични идеи и илюзии, и вече бе платила скъпо за своята безразсъдност. Това не биваше да се повтаря, още повече, че тя вече имаше подсъзнателен спомен за случилото се през деветнайсети век, който трябваше да й напомня да бъде много предпазлива. Не, този път не биваше да избързва, трябваше да разчита повече на себе си, и тази жена можеше да й създаде идеалните условия за това.

Уил ме погледна в очите.

– Разкрива ни се моментът, когато Мая е започнала да обмисля настоящия си живот – каза той.

Изведнъж Мая си представи как могат да се развият

взаимоотношенията с майка ѝ. Тя щеше да израсте в условията на майчината си негативност, страхове, на нейната склонност да обвинява лекарите, което можеше да събуди у Мая интерес към взаимоотношението между съзнанието и тялото и отговорността на пациента в процеса на лечение. Тя можеше да повлияе на майка си сама да вземе участие в собственото си възстановяване. Майка ѝ можеше да стане нейния пръв пациент и доказателство, пример за предимството на новата медицина.

Тя съсредоточи вниманието си върху евентуалния си баща, който бе седнал на люлеещия се стол до жена си. От време на време жената задаваше по някой въпрос, а той ѝ отвърщаше лаконично. Предпочиташе просто да седи и да размишлява, без много приказки. Мисълта му бе цялата обсебена от изследователски варианти и необичайни проблеми на биологията, които никой не си беше поставял преди – взаимоотношението между вътрешния смисъл на живота и имунната система. Мая видя какви бяха предимствата на неговия затворен характер. С него тя щеше да преодолее собствената си склонност да се отдава на илюзии; от самото начало щеше да ѝ се наложи да разчита на себе си и да стане по-реалистична. Дватама с баща ѝ можеха да имат общи научни интереси, и той можеше да преодолее своята затвореност и да ѝ даде една практическа основа, върху която да изгражда новите си методики.

Тя ясно видя, че раждането при тези родители може да даде много и на тях самите. Докато родителите ѝ можеха да стимулират у нея ранен интерес към лечителската професия, тя също можеше да подтикне тяхното развитие – майка ѝ – към това да вземе лично участие в своето лечение, бащата – да се освободи от своята само-затвореност и склонност да живее сам със собствените си мисли.

Наблюдавахме как нейното видение се разгърна след очакваното раждане, към евентуалното ѝ детство. Тя видя много определени хора, които идваха в нейния живот в точно определения момент, за да стимулират познанието ѝ и медицинския ѝ опит. В медицинското училище тя се срещаше точно с такива пациенти и лекари, които подтикнаха ориентацията ѝ към алтернативна медицина.

Видението ѝ се премести към нейния партньор от клиниката и изработването на нова система на лечение. А после видението ѝ откри и още нещо – тя щеше да вземе участие в едно по-глобално пробуждане на съзнанието. Пред очите ни се разкри как тя намира Откровенията и се свързва с една от многото независими групи от хора, които ще започнат всяка в своята област да работят за една обща цел навсякъде по света. Тези групи щяха да си спомнят на по-висше ниво своето

предназначение и да спомогнат да се преодолее противопоставянето в света.

Тя се видя увлечена в особено важен разговор с един от хората. Той бе едър, атлетичен, способен, облечен във военна униформа. За моя собствена изненада, разбрах, че тя знаеше, че това е същият човек, с когото бе убита през деветнайсти век. Когато се съсредоточих по-внимателно, бях още повече изненадан. Бях видял този човек в житейската панорама на Уилямс – онзи колега, на когото той не бе помогнал да се пробуди.

Видението на Мая се премести на ниво, което аз вече не успях да възприема, тялото ѝ се свърза с ослепителната светлина на онова ниво. Успях да разбера само, че нейното лично видение за възможностите на бъдещото ѝ раждане бе поставено в контекста на едно по-широко видение, което обхващаше цялата история и бъдеще на човечеството. Тя изглежда виждаше евентуалния си живот от една върховна перспектива, неговото определено място в развитието на човечеството от минало към бъдеще. Долових всичко това, но не можах ясно да видя самите образи.

Видението на Мая свърши и тя отново можеше да се види в зелено-то обкръжение, заобиколена от духовната си група. Сега всички те наблюдаваха една сцена, която ставаше на Земята. Явно нейните бъдещи родители бяха решили да имат дете и сега бяха увлечени в любовния акт, в който тя щеше да бъде зачената.

Духовната група на Мая бе издигнала своята енергия и в момента изглеждаше като белезникаво златисто кълбо, озарено от ярката светлина в дъното. Аз самият дълбоко почувствах тази енергия като състояние на невероятна любов и озарение. Двойката долу се прегръщаше във върховен любовен акт и от светлината се излъчваше бяло-зелена енергия, преминаваше през Мая и нейната духовна група и се вливаше в двойката. В момента на оргазъм енергията свърза телата им и тласна спермата и яйцеклетката към тяхното съдбовно единение.

Станахме свидетели на мига на зачатие и чудотворното сливане на двете клетки в една. В началото бавно, а после все по-бързо клетките започнаха да се делят и диференцират, докато оформиха тялото на едно човешко същество. Погледнах Мая, която с разделянето на всяка клетка започваше да става все по-смътна и разфокусирана. Когато накрая зародишът се разви, тя напълно изчезна от погледа. Духовната ѝ група остана.

Можеше да се узнае още нещо във връзка с онова, което наблюдавахме, но аз загубих концентрация и го пропуснах. После внезапно цялата група изчезна и останахме само ние с Уил, споглеждайки се. Той бе

ужасно развълнуван.

– Какво беше това? – попитах.

– Целият процес на раждането на Мая в сегашния живот – отвърна Уил, – запазен в паметта на нейната духовна група. Сигурно е трябвало да го видим: разпознаването на бъдещите ѝ родители, целите, които си е поставила, и след това действителното ѝ преминаване във физическото измерение при зачатие.

Кимнах на Уил да продължи.

– Забеляза ли какво стана? – попита той. – Самият любовен акт отваря врата между Отвъдното и Земното измерение. Духовните групи са в състояние на изключителна любов, отвъд онази която ти и аз можем да преживеем. Изключителна до степен, която напомня оргазъм. Кулминацията на сексуалния акт създава мост към Отвъдното, а онова, което ние преживяваме като оргазъм, е само проблясък от Отвъдното ниво на любов и вибрация, сякаш се е отворила врата и енергията е бликнала през нея, евентуално донасяйки една нова душа. Наблюдавахме как става това. Сексуалното сливане е сакрален момент, в който част от Небето се пренася на Земята.

Кимнах и се замислих над думите му.

– Оказа се, че Мая е знаела как ще се развие животът ѝ, ако бъде родена от тези родители.

– Да, очевидно преди да се роди, всеки от нас вижда какъв ще бъде животът му, родителите му, насоката, в която ще се развие, специфичните му властни драми и как те могат да се преодолеят при съответните родители, за да бъде подготвен за онова, което може да осъществи.

– Наблюдавах всичко това, но ми изглежда толкова странно – казах аз. – Съдейки по онова, което сама ми разказа, Рождената ѝ визия е далеч по-идеална от онова, което на практика се е получило – взаимоотношенията със семейството ѝ например. Те не са се развили, както си ги е представяла. Майка ѝ не е успяла да я разбере, да се опита да се пребори с болестта си, а баща ѝ е бил толкова затворен, че тя е разбрала в какво се състоят неговите изследвания едва подир смъртта му.

– Това е нормално – каза Уил. – Видението преди раждането е идеално указание за задачите, които нашето висше Аз си поставя в живота, съвършеният сценарий, при условие, че всеки вярно следва вътрешния си глас. В действителност Рождената визия се осъществява само приблизително, според възможностите при реалните обстоятелства. Но ето че получихме още информация за Отвъдното, която хвърля светлина върху духовния ни опит на Земята, и по-специално върху смисъла на

случайностите и реалното проявление на еволюционния ход. Когато чрез сън или интуиция разберем каква посока трябва да следваме в живота си и се появи точно желаното стечение на обстоятелствата, ние чувстваме прилив на жизнени сили, защото сме получили потвърждение на своето предопределение. Видяхме защо това е така. Когато интуитивно предусещаме нещо, което ще се случи, това е всъщност припомняне на нашата Рождена визия, на истинските ни намерения за дадения отрязък от духовния ни път. Нещата могат да не съвпадат буквално, защото хората имат свободна воля, но когато се доближим до осъществяването на автентичната си визия, ние изпитваме въодушевление, защото чувстваме, че вярно следваме своето духовно предопределение.

– Но каква е ролята на нашата духовна група във всичко това?

– Ние сме в постоянна връзка с нея. Тя знае за нас. Посветена е в нашата Рождена визия и следи живота ни, а подир туй ни съпътства, когато преживяваме Прегледа на своя живот в Отвъдното. Душите от нашата група пазят спомена за истинската ни същност през целия ни еволюционен път.

Той млькна за миг и ме погледна право в очите.

– А когато ние сме в Отвъдното и някой от групата се роди във физическото измерение, нашата роля по отношение на него е същата. Ние ставаме част от духовната група, която го подкрепя.

– Значи, когато сме на Земята – разсъждавах аз – нашата духовна група ни внушава вътрешната ни интуиция и посока?

– Не, съвсем не. Доколкото мога да съдя от духовните групи, които наблюдавах, нашите интуиции и сънища идват от вътрешната ни връзка с Божественото. Духовните групи само ни вдъхват повече енергия и ни извисяват по определен начин, който не мога докрай да си обясня. Те издигат нашето съзнание и така ни помагат по-лесно да си спомним онова, което вече знаем.

Бях очарован.

– Ето, значи, как се обяснява моят сън и този на Джойл.

– Да, когато сънуваме, ние се свързваме отново с нашата духовна група и това подхранва възможността ни да си спомним онова, което всъщност знаем, за настоящата си житейска ситуация. Получаваме прозрение за намерението, с което сме дошли на Земята. Когато се събудим, можем да си го припомним, макар и изразено понякога чрез архетипни символи. Ти си по-отворен за смисъла на духовното и затова можа да си спомниш информацията на съня съвсем дословно. Припомнил си си автентичния ни план, според който е трябвало отново да се срещнем, и

буквално си го сънувал. Джайл, от друга страна, не е така духовно отворен, и затова неговият сън му се яви по по-заобиколен, символичен начин. Той по-смътно си спомня своята Рождена визия и затова съзнанието му възприе посланието символично като война, в най-общия му вид. Според Рождената си визия той е възнамерявал да поеме отговорност и да помогне при решаването на проблема, пред който е изправена долината, давайки му ясно да разбере, че ако побегне, ще съжалява за това.

– Значи духовните групи винаги ни изпращат енергия, надявайки се да си припомним нашите Рождени визии? – попитах аз.

– Точно така.

– Затова ли групата на Мая бе толкова щастлива? Уил доби по-сериозно изражение.

– Бяха щастливи, защото тя си спомни причината, поради която е избрала родителите си, и по какъв начин житейският ѝ опит я е подготвил за лечителското призвание. Но... това е само първата част от Рождената ѝ визия. Тя има още какво да си спомня.

– Видях как в настоящия си живот тя отново се среща с онзи човек, с когото бе убита през деветнайсти век. Но някои неща не можах да разбера. Ти всичко ли разбра?

– Не съвсем. Имаше някои неща, свързани с надигация се Страх. Те потвърждаваха, че Мая е част от седмината, които Уилямс видя, че се появяват. Ако се съди по Рождената визия на Мая, тази група ще успее да постигне висока степен на познание и да преодолее Страх, за да предотврати онова, което се готви в долината.

Исках да кажа още нещо, но почувствах режеша болка в стомаха, от която дъхът ми секна. В същото време бях оглушей от пронизителен трясък, който ме тласна назад. Както и преди, аз протегнах ръка към Уил, но видях само как лицето му загубва очертанията си. Опитах се да задържа образа му, но енергийното ми ниво рязко се понижи и аз почувствах, че падам.

ОТВАРЯНЕ ЗА ПОЗНАНИЕТО

Дявол да го вземе – казах си, когато се озовах отново на скалата край потока. Дълго стоях загледан в сивото небе, заслушан в шума на водата. Изглежда щеше да вали. Подпрях се на лакът и се огледах наоколо, внезапно почувствах умора и тежест в тялото, както предишния път, когато се върнах от другото измерение.

Едва успях да се изправя на крака. Усещах лека, пулсираща болка в глезена и, накуцвайки, се скрих в гората. Намерих багажа си и си приготвих храна, правейки всичко много бавно и без да мисля. Докато се хранех, продължавах да се чувствам изпразнен от всякакви мисли като след продължителна медитация. След туй постепенно започнах да се изпълвам с енергия, няколко пъти си поех дълбоко дъх и го задържах. Неочаквано до мен отново достигна бумтенето. Вслушах се и в съзнанието ми изникна неочаквана представа. Видях се как вървя на изток по посока на шума, за да разбере от какво е предизвикан.

Тази мисъл ме ужаси и отново ми се прииска да избягам. Бумтенето мигновено спря и зад гърба ми прошумоляха листа. Обърнах се и видях Мая.

– Ти май винаги се появяваш в подходящия момент – промърморих аз.

– Появявам ли се! Ти луд ли си? Търсих те навсякъде в околността. Откъде се взе?

– Бях край потока.

– Не е вярно, търсих те там – тя ме изгледа втренчено, после хвърли поглед към стъпалото ми.

– Как е глезенът ти?

Едва намерих сили да се усмихна.

– Много добре. Слушай, трябва да поговоря с теб.

– И аз трябва да поговоря с теб. Случи се нещо много странно. Един от горската охрана ме видя, когато отивах в града снощи, и аз му казах за положението с тебе. Той май не искаше да се вдига много шум и настоя да изпрати тази сутрин една камионетка да те докара. Казах му къде се намиращ и му обещах, че ще го доведе тази сутрин. Стори ми се малко странен, затова реших да дойда преди него, но сигурно скоро и той ще е тук.

– Тогава трябва да се махаме – казах и побързах да се приготвя.

– Почакай малко! Каж ми какво става – тя бе явно притеснена.

Спрях и я погледнах.

– Не зная точно, но някой провежда експеримент или нещо подобно в тази долина. Изглежда приятелката ми Чарлин е замесена в това и може да е в опасност. Изглежда става с мълчаливото съгласие на горската охрана.

Тя ме изгледа, опитвайки се да разбере за какво става дума.

Аз си събрах багажа и хванах ръката ѝ.

– Повърви за малко с мен. Моля те. Имам още неща да ти казвам.

Тя кимна, взе си раницата и двамата се отправихме покрай потока. Разказах ѝ всичко, откакто срещнах Дейвид и Уил, до Панорамата на живота на Уилямс и разговора си с Джойл. Когато стигнах до нейната Рождена визия, свърнах и седнах на една скала. Тя се облегна на дървото вдясно.

– Това, което става, касае и теб – казах ѝ. – Ти вече си разбрала, че смисълът на живота ти е да въведеш алтернативни методи на лечение, но от теб се иска и още нещо. Ти си част от групата, която се яви във видението на Уилямс.

– Откъде знаеш?

– Двамата с Уил видяхме Рождената ти визия. Тя поклати глава и затвори очи.

– Мая, всеки от нас идва с предварителна Визия за своя живот и за онова, което иска да осъществи. Нашата интуиция, сънищата и случайните съвпадения имат за цел да ни посочват пътя и да ни върнат спомена за това, как сме искали да протече животът ни.

– И какво друго съм искала да осъществя?

– Не зная съвсем; не можах да го разбера. Но се отнася до този всеобщ Страх, който обхваща съзнанието на хората. Експериментът е резултат на този Страх... Мая, ти си бе поставила за цел да използваш познанията си за физическото лечение, за да помогнеш да се преодолее онова, което става в тази долина. Трябва да си го спомниш!

Тя стана и се загледа встрани.

– О не, не можеш да ми стовариш такава отговорност! Не помня нищо подобно. Правя всичко, което се изисква от мене като лекар. Мразя всичките тези истории! Разбираш ли? Мразя ги! Най-сетне имам клиниката, за която съм мечтала. Не можеш да искаш от мен да се забъркам в тези кашии. Сбъркал си адреса!

Погледнах я, не знаейки какво да кажа. Докато мълчахме, отново се чу бумтенето.

– Чуваш ли този шум, Мая, това глухо бумтене? То идва от експеримента. Провежда се в момента. Опитай се да го чуеш!

Тя се заслуша за момент, след което каза:

– Нищо не чувам. Хванах ръката й.

– Постарай се да се изпълниш с енергия! Тя се изскубна.

– Не чувам никакво бумтене! Аз въздъгнах.

– Добре, извинявай. Може и да не съм прав, не зная. Може би нещата няма да се развият точно така. Тя ме изгледа.

– Имам един познат сред хората на шерифа. Ще се опитам да поговоря с него за твоя случай. Нищо повече не мога да направя.

– Не съм сигурен, че това ще помогне – казах аз. – Очевидно не всеки може да чуе бумтенето.

– Да говоря ли се него?

– Да, но му кажи да проучи нещата сам. Не зная, дали може да се довери на всеки от охраната – вдигнах раницата си.

– Разчитам, че ме разбираш – каза тя. – Не искам да се замесвам в това. Струва ми се, че ще се случи нещо ужасно.

– Но това е така, заради предишния ти опит през деветнайсети век тук, в долината. Не можеш ли да си спомниш?

Тя отново затвори очи в знак, че не иска да чува нищо повече.

Неочаквано ми се яви видение, в което аз, обут в бричове, тегля товарен кон по един хълм. Същият образ, който бях видял и преди. Планинецът бях аз самият! Видях се как спирам на билото на хълма и се обръщам да погледна назад. Оттам се виждаха водопадите и отсрещният пролом. Там бяха Мая, индианецът и младият икономически съветник. Битката беше в самото си начало, както и преди. Обзе ме паника и подкарах коня напред, без да мога да им помогна да преодолеят омразата.

Отърсих се от представите си.

– Добре – казах аз, отказвайки се да я убеждавам повече. – Зная как се чувстваш. Мая приближи.

– Ето още вода и храна, какво смяташ да правиш?

– Ще тръгна на изток... Поне известно разстояние. Зная, че Чарлин е в тази посока. Тя погледна крака ми.

– Сигурен ли си, че глезенът ти е добре? Приближих до нея и казах:

– Не съм ти благодарил за онова, което направи за мен. Глезенът ми е много добре, само е малко подут. Никога няма да разбера колко зле можеше да бъде.

– В такива случаи човек никога не знае.

Кимнах, взех си раницата и се отправих на изток, като още веднъж

се обърнах към Мая. В първия момент тя гледаше с чувство на вина, но след това по лицето ѝ премина облекчение.

Отправих се към гъстата гора в посоката, от която идваше бумтенето, без да се отклонявам от потока вляво, като спрях само за малко да ми отпочинат краката. Към обяд шумът престана и аз седнах да хапна и да обмисля положението. Глезенът ми малко бе отекал и аз починах час и половина, преди да тръгна отново. След още една миля ме обхвана умора и спрях да почина отново. В ранния следобед се опитах да намеря място, където да опъна палатката.

През цялото време вървах сред гъста гора, от десния бряг на потока. Но пред мен се откриваха няколко невисоки хълма със стари гори – дървета на по триста-четиристотин години. Отвъд клоните им се виждаше голяма планинска верига, която се издигаше на югоизток и беше на около миля оттук.

Една затревена местност под билото на първия хълм ми се стори идеално място да прекарам нощта. Когато приближих, забелязах нещо да се движи сред дърветата. Скрих се зад една издадена скала и отново надникнах. Какво ли беше това? Дали сърна? Или човек? Изчаках няколко минути, след което предпазливо поех в посока на север. Както си вървах, най-неочаквано зърнах едър мъж на стотина метра на юг от мястото, което си бях определил да опъна палатката. Ниско приведен и много предпазлив, той съвсем безшумно опъна малка палатка и я прикри с клони. Мина ми през ум, че може да е Дейвид, но движенията му ми се сториха различни, а и беше прекалено едър. След туй го изгубих от погледа си.

Изчаках няколко минути, след което реших да продължа на север, докато напълно се скрия в гората. Вървял съм не повече от пет минути, когато онзи човек внезапно се появи точно пред мене.

– Кой си ти? – попита той. Казах му името си и реших да бъда открит с него. – Опитвам се да намеря една приятелка.

– Тук е опасно – каза той. – Съветвам се да се върнеш. Това са частни земи.

– Ами ти защо си тук? – попитах. Той ме изгледа безмълвно.

Неочаквано си спомних какво ми беше казал Дейвид.

– Да не би да си Къртис Уебър? – попитах. Той ме изгледа и неочаквано се усмихна.

– Явно се познаваш с Дейвид Самотния орел!

– Имах кратък разговор с него. Той ми спомена за теб и ме помоли да ти предам, че ще дойде в долината и ще те намери.

Къртис кимна и обърна поглед към палатката.

– Става късно и трябва да се скрием. Хайде да идем в моята палатка. Може да прекараш нощта там. Последвах го надолу по склона и под укритието на големите дървета. Докато опъвах своята палатка, той запали газов котлон, за да направи кафе, и отвори рибена консерва. Аз извадих хляба, който Мая ми бе оставила.

– Спомена, че търсиш някого – каза Къртис. – Кого?

Разказах му накратко за изчезването на Чарлин и за това, че Дейвид я беше видял да отива в долината, а също – че е забелязана в тази посока. Не му разказах какво ми се случи в другото измерение, но споменах, че съм чул бумтене и съм видял коли.

– Бумтенето – отвърна той – идва от един енергиен блок; някой провежда тук експерименти. Само това мога да кажа със сигурност. Не зная дали се ръководи от секретна правителствена организация, или от частна групировка. Повечето от горската охрана явно не знаят за експеримента, но администрацията може би е уведомена.

– Обърнали ли сте се към средствата за масова информация или към местните власти във връзка с това?

– Още не. Проблемът е, че не всеки чува бумтенето.

– Да, зная.

Той се загледа към долината.

– Само ако знаех къде се намират. В частните земи на националния парк има стотици декари земя, където могат да бъдат. Струва ми се, че искат да си проведат експеримента и да изчезнат, преди да се разбере какво е станало. В случай, разбира се, че успеят да предотвратят възможните трагични последствия.

– Какво имаш предвид?

– Те са в състояние да съсият това място, да го превърнат в зона на мрака, във втори Бермудски триъгълник, където физическите закони са непредвидими – и той ме изгледа. – Направо не е за вярване, колко щети могат да нанесат. Повечето хора нямат и представа за сложността на електромагнитните феномени. Според последните суперструнни теории например се приема, че радиацията може да прониква през девет енергийни нива, за да задвижи една матрица. Този уред е в състояние да разбие тези нива. Може да предизвика масови земетресения и дори пълно разграждане на определени области.

– Откъде знаете всичко това? – попитах аз. Лицето му помръкна.

– През 80-те години аз самият участвах в разработването на тази технология. Работех в международна корпорация, която се наричаше

ДелТек, макар че по-късно, когато получих обгаряния, разбрах че ДелТек е фиктивно име. Сигурно сте чували за Алвин Тесла. Ние разработвахме много от неговите теории и прилагаме откритията му към други технологии, които ни предоставяше компанията. Странно е, че тази технология се гради на няколко несъвместими елемента, но в основни линии функционира на общ принцип. Представете си, че електромагнитното поле на Земята е една гигантска батерия, която може да дава огромна електрическа енергия, ако се включиш към нея както трябва. За целта се взема много сложно електронно захранващо устройство, което е математически изчислено така, че да обхваща определени статични резонанси. След това се свързват няколко такива устройства, които усилват и генерират напрежението, и при точни измервания всъщност може да се черпи енергия направо от пространството. Нужно е съвсем малко количество енергия за начало, една единствена фотоклетка или батерия, след което започва процес на самозахранване. Един уред с размера на топлинна помпа, би могъл да захранва няколко къщи и дори малка фабрика. Възникват обаче два проблема. Първият е, че точното настройване на тези мини-генератори е невероятно сложно. Ние разполагаме с едни от най-усъвършенстваните компютри, които съществуват, но не успяхме да направим всички изчисления. Второ, открихме, че когато се опитаме да увеличим общото захранване отвъд този относително малък размер, пространството около генератора ставаше много нестабилно и започваше да се изкривява. Тогава не знаехме това, но то започваше да черпи от енергията на друго измерение и ставаха странни неща. Веднъж целият генератор изчезна, точно както се бе случило по време на филаделфийския експеримент.

– Мислиш ли, че те наистина са направили така, че да изчезне един кораб и да се появи на друго място през 1942.

– Разбира се! Наоколо е разположена секретна технология, конструирана по много сложен начин. В нашият случай бяха способни да унищожат целия екип за по-малко от месец и да ни изгорят всичките, без да се установи никакво нарушение на безопасността, защото всеки екип работеше по изолирана страна на технологията. Тогава не си поставях тези въпроси. Просто ми се стори, че има големи трудности и изобретението едва ли ще може да се осъществи на практика – макар да се пусна слух, че някои от напусналите служители отново са били наети от друга компания.

Той се замисли за миг, след което продължи:

– Аз обаче исках да се заема с нещо друго. Сега съм консултант

към малки технологически фирми, давам консултации как да се усъвършенстват проучвателните работи, да се използват ресурсите и да се изхвърлят отпадъците, подобен род неща. И колкото повече работя с тях, толкова повече се убеждавам, че Откровенията оказват въздействие върху икономиката. Променя се нашето отношение към бизнеса. Дълго смятах, че трябва да се използват традиционните средства за получаване на енергия. Не бях се замислял за енергийните експерименти през тези години, докато се преместих в района. Можеш да си представиш колко бях шокиран, когато минах през долината и чух това характерно бумтене, което бях *чувал*, ежедневно години наред, докато работех върху проекта. Някой е продължил изследванията и, ако се съди по резонанса, е напреднал много повече от нас. Опитах се да се свържа с двамата души, които можеха да потвърдят естеството на шума и да дойдат заедно с мен в ЕПА или в Конгреса, но разбрах, че единият е починал преди десет години, а другият – най-добрият ми приятел от времето, когато работех в корпорацията, също не е между живите. Беше получил сърдечен удар преди няколко дни – каза той със сподавен глас.

– Оттогава – продължи – съм тук и се вслушвам, опитвайки се да разбера къде се експериментира. Обичайно, такива експерименти се провеждат някъде в лаборатория. Но защо не и на открито? След като източник на захранване е цялото пространство, а то е навсякъде. И тогава ми просветна. Сигурно смятат, че скоро ще успеят да настроят точно уредите, което значи, че работят по проблема за усилването на енергията. Предполагам, че се опитват да се свържат с някое от енергийните полета в тази долина, опитвайки се да стабилизират процеса.

По лицето му премина сянка на гняв.

– А това е лудост, и то напълно безсмислена. Ако наистина направят точни изчисления, няма защо да не използват технологията в малки единици, фактически това е идеалният начин за нейното приложение. Това, което изпробват сега, е направо безумие. Аз съм достатъчно запознат с тези процеси, за да виждам какви опасности крият. Казвам ви, че могат напълно да унищожат тази долина и дори нещо по-лошо. Ако насочат експеримента и към Местата на пробив между различните измерения, кой знае какво може да се случи. Той неочаквано млъкна.

– Разбираш ли за какво говоря? Чувал ли си за Откровенията?

Аз го изгледах и споделих:

– Къртис, трябва да ти кажа какво преживях в тази долина. Може да ти се стори невероятно.

Той кимна и търпеливо ме изслуша, докато аз му описах как бях

срещнал Уил и опознах някои части от другото измерение. Когато стигнах до Житейската панорама на Уилямс, попитах го:

– Приятелят, за когото казваш, че е починал наскоро, Уилямс ли се казваше?

– Точно така. Доктор Уилямс. Как разбра?

– Видяхме го в отвъдното измерение подир смъртта му – когато правеше Преглед на своя живот. Той изглеждаше потресен.

– Трудно ми е да повярвам. Аз познавам Откровенията, поне интелектуално, и вярвам в евентуалното съществуване на други измерения, но на мен като учен ми е трудно да приема Деветото откровение, възможността за контакт с хората след смъртта им... Значи казваш, че доктор Уилямс е жив, в смисъл, че неговата индивидуалност се е запазила?

– Да, той мислеше за теб.

Къртис ме наблюдаваше внимателно, когато продължих да му разказвам за това, как Уилямс бе разбрал, че двамата с Къртис е трябвало да работят за преодоляването на Страх... и за спирането на този експеримент.

– Не разбирам – каза Къртис – какво е имал предвид, като е говорил за нарастващия Страх?

– И аз не зная съвсем точно. Има нещо общо с това, че известен процент от населението отказва да повярва в появата на ново духовно съзнание. Те смятат, че човешката цивилизация дегенерира. Това поляризира мненията и вярванията. Човешката култура не може да продължи да еволюира, докато не се преодолее тази поляризация. Надявах, че ти ще си спомниш нещо в тази връзка.

Той неразбиращо ме изгледа.

– Не зная нищо за тази поляризация, но съм решен да спра експеримента – на лицето му отново се изписа гняв и той отмести поглед встрани.

– Изглежда, Уилямс бе разбрал, как може да стане това – казах аз.

– Но ние никога няма да узнаем, нали?

Докато изричаше тези думи, пред очите ми премина видение за това, как Къртис и Уилямс разговарят на билото на хълма, сред поляна, заобиколена от няколко големи дървета.

Къртис донесе храната, като изглеждаше все още разстроен, и ние се хапнахме смълчани. Когато после се изправих и се облегнах на едно младо дърво, погледнах към хълма и поляната над нас. Четири-пет огромни дъба я заобиколяха в почти съвършена полудъга.

– Защо не опъна палатката си на височинката? – попитах Къртис и

му посочих мястото.

– Не зная – отвърна той. – Мислех си, но ми се стори много открито или може би твърде енергетично. Казват му Издайната могила. Искаш ли да идем дотам?

Кимнах и тръгнахме. Над гората се спускаше сивкав здрач. Къртис вървеше пред мен, като споменаваше по нещо за красотата на дърветата и храстите. Въпреки здрача, от върха се откриваше почти четвърт миля на североизток. Над дърветата на изток изгряваше почти пълна луната.

– Да седнем по-добре – посъветва Къртис. – Не е хубаво да ни виждат.

Дълго седяхме смълчани, като се възхищавахме на гледката и чувствахме енергията. Къртис извади едно фенерче от джоба си и го остави на земята до себе си. Бях като хипнотизиран от пъстротата на есенните цветове.

В този момент Къртис вдигна поглед и попита:

– Усещаш ли някаква миризма, може би дим? Веднага погледнах към гората, предполагайки, че може да е горски пожар, и взех да душа въздуха.

– Не, струва ми се, че не. Излъчването на Къртис се промени и настроението му стана носталгично.

– Какъв дим имаш предвид?

– Цигарен дим.

В светлината на изгряващата луна ми се стори, че той се усмихва замислено, сякаш си припомняше нещо. И тогава неочаквано и аз започнах да подушвам дима.

– Какво е това? – попитах аз и отново се огледах. Той улови погледа ми.

– Доктор Уилямс пушеше цигари с точно такъв аромат. Не мога да повярвам, че е починал.

Докато си говорехме, миризмата отлетя и аз не обърнах внимание на станалото. Приятно ми беше да седя и да гледам към пелина и огромните дъбове наоколо. И в този миг най-неочаквано осъзнах, че тъкмо тук си бях представял срещата между Уилямс и Къртис. Тя трябваше да се състои точно на това място!

Само след секунди отвъд дърветата се очерта някакъв силует.

– Виждаш ли нещо отсреща? – тихо попитах Къртис и посочих нататък.

Щом казах това, силуетът изчезна. Къртис започна да се взира.

– Какво? Нищо не виждам.

Аз нищо не казах. По някакъв интуитивен начин започнах да получавам познание, точно както го бях получавал от духовните групи, само че сега връзката ми бе по-далечна и чудновата. Долових нещо, свързано с енергийния експеримент – потвърждение на предположенията на Къртис. Експериментиращите наистина се опитваха да се насочат към отворите между измеренията.

– Току-що си спомних – внезапно каза Къртис – един от апаратите, върху които доктор Уилямс работеше цяла година, беше една микровълнова система за проектиране на далечно разстояние. Обзалагам се, че тъкмо това използват, за да се фокусират към отворите. Но как успяват да разберат къде се намират тези отвори?

Аз веднага долових отговора. Някой духовно отворен човек ги насочва и те уточняват пространственото приближение чрез компютър. Не разбирах докрай всичко.

– Има само един начин – каза Къртис. – Някой трябва да им покаже тези места с по-високо енергийно ниво. Тогава биха могли да направят карта на енергийния профил на местността и да се насочат точно като я сканират с насочен лъч. Много е възможно самият човек да не знае какво вършат – той поклати глава. – Това са злодеи – не може да има и съмнение. Как могат да правят всичко това?

Сякаш от Отвъдното долових някакъв отговор, макар да не можах напълно да го разбера, но явно поведението на тези хора имаше някакво обяснение. То беше свързано със Страх – него трябваше първо да разберем, за да го преодолеем.

Погледнах към Къртис, който бе дълбоко потънал в мислите си.

Накрая вдигна поглед към мен и каза:

– Ще ми се да зная, откъде се е надигнал този Страх тъкмо сега?

– Когато се извършва преход от една култура към друга – отвърнах – старите убеждения и възгледи започват да се рушат и да се създават нови традиции, при което възниква чувство за несигурност. Докато едни хора се пробуждат и се свързват вътрешно с любов, което им позволява да еволюират по-бързо, на други започва да им се струва, че промените са твърде ускорени и те загубват ориентир. Започват да изпитват страх и да се опитват да се налагат, за да черпят енергия от другите. Това противостоене на Страх може да се окаже много опасно, защото хората, обладани от Страх, са способни на крайности.

Докато говорех това, имах чувството, че развивам идеите на Уил и Уилямс, но в същото време определено ми се струваше, че е нещо, което винаги съм знаел, но за което не съм си давал сметка до този момент.

– Доколкото разбирам – каза Къртис убедено – това е причината онези хора така настоятелно да искат да унищожат тази долина. Те съзнават, че цивилизацията е пред разпадане, и няма да се чувстват сигурни, ако не се сдобият с повече власт. Но аз няма да допусна да стане това. Ще го взривя така, че нищо няма да остане от него.

Аз продължително го изгледах.

– Какво имаш предвид?

– Точно това, което казах. Бил съм експерт по взривни устройства. Зная как да го направя.

Сигурно съм изглеждал разтревожен от думите му, защото той каза:

– Не се безпокой, ще го направя така, че никой да не пострада. Не искам да ми лежи на съвестта. Започнах да долавям нова информация.

– Всяко насилие – казах аз – само влошава нещата, не виждаш ли?

– Има ли друг изход?

С крайчеца на окото си, зърнах отново силуета, който веднага изчезна.

– Не зная точно какъв – казах аз. – Но ако се обърнем срещу тях с гняв и омраза, те ще виждат в наше лице само врагове. Това още повече ще ги обедини. Страхът им само ще се засили. Групата, която си представи Уилямс, имаше друга цел. Ние трябва да си спомним Визиите, които сме имали преди раждането си... и по-нататък една нова, всеобхватна *Визия на Света*. Този израз ми дойде отнякъде, но не можех да си спомня, къде съм го чувал преди.

– Визия на Света... – размишляваше Къртис и отново потъна в себе си. – Струва ми се, че Дейвид Самотния орел споменаваше нещо такова.

– Да, наистина – потвърдих аз.

– Какво според теб представлява тази Визия на Света?

Тъкмо се готвех да кажа, че не зная, когато ми хрумна нещо:

– Всеобща визия, разкриваща крайното човешко предназначение, свързано с постигане ново ниво на любов, на енергия, което да преодолее противопоставянето и да сложи край на този експеримент.

– Не си представям как ще стане това – каза Къртис.

– Зависи от нивото на енергия, което можем да постигнем – казах аз, без да зная откъде ми идваше това разбиране. – Това може да им повлияе да се осъзнаят и да спрат опитите, сами да предпочетат да спрат.

Няколко минути останахме безмълвни, после Къртис попита:

– Ами как ще се издигнем толкова високо като енергия?

Нищо не ми идваше наум.

– Много ми се иска да разбера, докъде могат да стигнат в експеримента си – добави той.

– Какво предизвиква това бумтене? – попитах аз.

– Дисонансът между малките генератори. Което означава, че още не са успели да ги настроят. Колкото по-несинхронно е звученето, толкова по-зле настроен е апаратът.

Той се замисли за неколцина минути.

– Все се чудя, към кое ли от силовите полета смятат да го насочат.

Ненадейно се почувствах напрегнат, но това бе сякаш напрежение, което ми се предаваше отвън, от друг човек наоколо. Извърнах се да погледна Къртис, но той изглеждаше относително спокоен. Отвъд дърветата отново ми се мярна смътно силуетът. В движенията му се забелязваше вълнение или уплаха.

– Предполагам – каза Къртис, сякаш на себе си – че ако човек се намира около подобно място, ще може да чуе бумтенето и да почувства статично електричество в околността.

Спогледахме се мълчаливо и аз долових слабо едва доловимо трептене.

– Чуваш ли? – попита Къртис, вече разтревожен. Погледнах го и косъмчетата по врата и ръцете ми настръхнаха.

– Какво е това?

Къртис погледна собствените си ръце и вдигна поглед към мен, обзет от ужас.

– Трябва веднага да се махаме оттук! – викна той, грабна фенерчето си и скочи на крак, като ме дръпна надолу по склона. Изведнъж чух онзи същия проглушителен тътен, който бяхме чули с Уил, и който бе съпроводен от такъв мощен вихър, че и двамата се свлякохме на земята. В този момент тя цялата се разтърси под нас и на шест метра отсреща се образува огромна пукнатина, откъдето изригнаха прах и камънаци.

Един от дъбовете, издигащи се зад нас, бе подкосен при разместването на земните слоеве, разклати се и рухна с оглушителен тътен. Само след секунди зад гърба ни се раззина още един пролом и под нас земята се разтърси. Къртис не успя да се задържи, подхлъзна се и залитна право към раззиналата се бездна. Улових се за един шубрак и протегнах ръка към Къртис. Един миг се задържахме, но ръцете ни се изплъзнаха и аз безпомощно станах свидетел как той се подхлъзна надолу към бездната. Процепът все повече се разширяваше и нов взрив на камънаци и прахоляк изригна, след което утихна. Един клон от падналото дърво силно изпраця. После нощта притихна отново.

Когато облаците прах се разсеяха, аз се пузнах от шубрака и запълзях към ръба на огромната дупка. След като получих някаква видимост, зърнах Къртис на самия ѝ ръб, въпреки че със сигурност го бях видял как се свлича надолу и попада в дупката. Той се повлече към мен и се изправи на крака.

– Да се махаме! – извика. – Може отново да започне!

Без нито дума повече, ние се спуснахме по склона към палатките – Къртис отпред, аз, накуцвайки, подире му. Щом стигнахме, Къртис хвана и двете палатки, изкубна ги от земята заедно с подпорите и ги натъпка в раниците. Аз прибрах всичко останало, и се отправихме на югозапад, докато стигнахме равнинна местност, покрита с гъсти шубраци. След още половин миля болката в глезена и изтощението ме принудиха да спра.

Къртис огледа терена.

– Надявам се, че тук ще бъдем в безопасност – каза той – но по-добре да се скрием вдясно в гората.

Последвах го на петнайсетина метра навътре в гъсталаците.

– Тук е добре – реши той. – Да опънем палатките.

Само след минути и двете палатки бяха вдигнати и покрити с клоци, и ние се спогледахме, без да можем дъх да си поемем, седнали в широкия притвор на палатката му.

– Как мислиш, какво беше това? – попитах аз.

Къртис гледеше мрачно, докато ровеше в раницата си за вода.

– Правят точно, каквото предполагах – каза той. – Опитват се да насочат генератора към отвъдно измерение – той дълго пи от манерката. – Ще съсипят долината. Тези хора трябва да се спрат.

– Ами какво ще кажеш за дима, който усетихме?

– Не зная какво да мисля – каза Къртис. – Имах чувството, че доктор Уилямс е там. Струваше ми се, че едва ли не чувам гласа му, интонацията му, онова, което би казал при такава ситуация.

Погледнах Къртис в очите.

– Според мен, той наистина беше там. Къртис ми подаде манерката.

– Но как е възможно?

– Не зная – казах аз. – Но ми се струва, че беше дошъл специално да ти предаде нещо. Ние с Уил видяхме колко страдаше, когато Прегледът на живота му разкри, че не бе успял да се пробуди, да си спомни защо е бил роден. Беше убеден, че вие двамата е трябвало да участвате в групата, за която ти споменах. Ти нищо ли не можеш да си спомниш? Той искаше да те предупреди, че насилието няма да спре тези хора.

Трябва да намерим друг подход, имайки предвид Визията на Света, за която е говорил Дейвид.

Той ме погледна в недоумение.

– Ами как стана така, че, когато земята се разтърси, те видях да падаш в онази дупка, а после се оказа на ръба ѝ? – попитах аз.

Той изглеждаше напълно объркан.

– Не знам всъщност какво стана. Не можах да се задържа и започнах да падам в дупката. Но както падах надолу, ме обзе невероятно умиротворение и се отпуснах на нещо меко като тюфлек. Обгръщаше ме бяла мъглявина. Следващото, което осъзнах, бе, че лежа на ръба на пролома и ти си там. Допускаш ли, че доктор Уилямс може да е направил това?

– Мисля, че не – казах аз. – Нещо подобно се случи вчера и с мен. Едва не бях премазан от камъни и видях същото бяло очертание. Тук става нещо друго.

Къртис се загледа в мен и каза още нещо, но аз не отвърнах. Унесох се в сън.

– Хайде да спим – предложи той.

Къртис бе станал, когато аз се измъкнах от палатката си. Утринта бе ясна, но бе паднала слана. Веднага пролича, че е ядосан от нещо.

– Не ме напуска мисълта за това, което вършат – заговори той и тежко въздъхна. – Няма и намерение да се отказват. Сигурно вече са разбрали какви опустошения са нанесли на хълма. Ще пренастроят уредите известно време, но няма да се забавят да повторят експеримента. Аз мога да ги спра, но трябва да се установи къде са.

– Къртис, с насилие ще стане само още по-лошо. Не разбра ли какво искаше да ти подскаже доктор Уилямс? Трябва да се домогнем до Визията на света, за да я приложим.

– Не! – провикна се той най-неочаквано, дълбоко развълнуван. – Опитвал съм вече това! Погледнах го.

– Кога?

На лицето му се изписа обърканост.

– Не зная.

– Е, на мен ми се струва, че зная – казах натъртено аз. Той ми махна да ме спре да не продължавам.

– Не искам да слушам. Това е съвсем налудничаво. Моя е вината за това, което става. Ако не бях работил за откриването на тази технология, сега нямаше да се случва това. Трябва да го спра, както мога.

И той започна да си стяга багажа. След като се поуспокоих и аз

започнах да развалям палатката си, опитвайки се да размисля. След минута казах: – Вече съм изпратил за помощ. Срещнах една жена Мая, която смята, че може да убеди хората на шерифа да проучат случая. Моля те да ми обещаеш, че ще ми дадеш време.

Той бе коленичил до раницата си и търсеше нещо в един издут страничен джоб.

– Не мога да ти обещаая нищо. Възможно е да се на-ложи да действам според случая. – Взривно устройство ли имаш в раницата? Той приближи до мен.

– Казах ти и преди, няма да засегна никого.

– Дай ми малко време – повторих аз. – Ако успея да се свържа отново с Уил, мисля, че ще мога да науча нещо повече за Визията на света.

– Добре – отвърна той. – Ще почакам, колкото мога, но ако експериментите започнат отново, ще трябва да направя нещо.

Докато той говореше, пред очите ми отново се яви Яйцето на Уил, обгърнато от златиста светлина.

– Има ли друго енергитично място наблизо? – попитах аз.

Той посочи на юг.

– Чувал съм за една скална издатина на отсрещната планинска верига. Но това е частна собственост, продадена наскоро. Не зная кой сега ѝ е собственик.

– Ще ида да го потърся. Ако откроя мястото, може би там ще успея да се свържа отново с Уил.

Къртис прибра целия си багаж и ми помогна да опаковам моя и да застеля с листа и клони мястото, където бяха опънати палатките. На северозапад се чуваше далечно бумтене на коли.

– Аз ще тръгна на изток – каза той.

Кимнах и той пое, след което метнах раница през рамо и тръгнах по скалистия склон на юг. Прехвърлих няколко по-малки хълма и се отправих по стръмнината към планинската верига. Преполових пътя и започнах да се вирам през гъстата гора за скален навес, но нищо такова не се забелязваше.

След още стотина метра отново спрях. Скална издатина не се очертаваше до самото било на склона. Не знаех по кой път да поема и реших да седна и да се опитам да се изпълня с енергия. След няколко минути се почувствах по-добре и започнах да долавам пеенето на птици и крякането на дървесни жаби сред гъстите клони над главата ми, когато едър златопер орел размахва криле от гнездото си и полетя на изток над

билото на планинската верига.

Разбрах, че появата на птицата не е случайна, и реших да следвам полета ѝ, както ястреба преди. Постепенно склонът стана по-каменист. Натъкнах се на малко ручейче, което извираше от скалите, и напълних отново манерката и си наплисках лицето. След още половин миля прекосих млада елхова горичка, и ето че пред очите ми се откри величественият скален навес. Почти половин акър от склона бе покрит с огромни тераси плътен варовик, а в най-отдалечения край от склона се бе надвесила петнайсетметрова издатина, шест метра широка, и от нея се откриваше живописна гледка към долината. В миг пред очите ми се мярна тъмnozлатистата светлина, която заобикаляше издатината.

Близо до скалата се намираше гъст храсталак и аз свалих раницата си и я затрупах с купчина листа, след което излязох на открито и седнах на скалата. С лекота успях да извикам образа на Уил в съзнанието си и да се концентрирам върху тази представа. Поех си дълбоко дъх и почувствах, че се движа.

ИСТОРИЯ НА ПРОБУЖДАНЕТО

Щом отворих очи, озовах се в пространство, наситено със синя светлина, обхванат от вече познатото ми чувство на благоденствие и умиротворение. Усетих присъствието на Уил вляво от мен.

Както и преди, той изглеждаше невероятно облекчен и щастлив, че съм се върнал. Дойде по-близо и прошепна:

– Тук сигурно ще ти хареса.

– Къде се намираме? – попитах аз.

– Погледни ме по-отблизо. Поклатих глава:

– Трябва първо да поговорим. Неотложно е да открием къде се провежда експериментът и да го спрем. Те унищожиха билото на един хълм. Кой знае какво още могат да сторят.

– И какво ще правим, като го открием? – попита Уил.

– Не зная.

– Аз също. Кажете ми какво се случи.

Затворих очи и се опитах да се концентрирам, след което описах как бях видял Мая отново, по-специално как тя отхвърли моето предположение, че е част от групата.

Уил кимна без коментар.

По-нататък разказах за срещата си с Къртис, за контакта с Уилямс и за това как едва се бяхме измъкнали от разрушенията вследствие експеримента.

– Ти си осъществил контакт с Уилямс ли? – попита Уил.

– Не в буквалния смисъл. Не контактувахме пряко, както ти и аз.

Той по някакъв начин сякаш влияеше върху мислите, които се пораждаха в съзнанието ни. Имах чувството, че това са неща, които на някакво ниво са ми познати; в същото време и двамата с Къртис изразявахме онова, което той ни подсказваше. Колкото и да е странно, мисля, че присъстваше там.

– И какво успя да ви подсказже?

– Потвърди онова, което двамата с теб наблюдавахме по отношение на Мая. И че човек може да си припомни не само личната визия на раждането си, но и едно по-всеобхватно познание, което се отнася до смисъла на човешкия живот като цяло и начина, по който да го осъществим. Ако постигнем това познание, ще повишим своята енергия и ще сложим край на Страхата... и на този експеримент. Той нарече това Световна

Визия.

Уил мълчеше.

– Ти как мислиш? – попитах аз.

– Разкрили са ти се нови страни на Десетото откровение. Моля те да ме разбереш правилно – и аз като теб смятам, че въпросът е неотложен. Но единственият начин, по който можем да помогнем, е да продължим да изследваме Отвъдното, докато разберем повече за тази по-всеобхватна Визия, която Уилямс се е опитал да ти предаде. Сигурно има начин да си я спомним.

Нещо се раздвижи в далечината и привлече погледа ми. Девет или десет ясно очертани силуета, съвсем леко разфокусирани, приближиха на петнайсетина метра разстояние. Зад тях имаше още десетки, обгърнати от обичайната жълтеникава мъглица. Излъчваха едно особено сантиментално и носталгично настроение, което познавах добре.

– Знаеш ли кои са тези души? – попита Уил и широко се усмихна.

Погледнах групата и я почувствах близка. Напомняше ми нещо, което не можех да разбера докрай. Колкото повече гледах духовната група, толкова повече емоционалната ми връзка с нея ставаше по-силна – отвъд всичко, което можех да си спомня, че съм преживявал. Познавах тази близост, струваше ми се, че съм бил тук и преди.

Групата приближи на шест метра от мен и аз се почувствах още по-опиянен и приет. Целият се предадох на това чувство. Исках само напълно да се потопя в него, изпитвайки истинско щастие може би за първи път в живота си. Почувствах се приет и обичан.

– Позна ли я? – повторно попита Уил. Обърнах се към него и го погледнах.

– Това е моята духовна група, нали?

При тази мисъл в мен нахлуха спомени, Франция през тринайсети век, манастир, дворът на манастира. Заобиколен съм от група монаси, смях, сърдечност, после тръгвам сам по един горски път. Срещам двама опърпани мъже, отшелници. Те ме молят да им помогна да съхранят някакви тайни ръкописи. Огърсих се от видението и погледнах Уил, ненадейно обзет от страх. Какво ли ми предстоеше да видя? Опитах да се концентрирам, и духовната ми група приближи на още метър.

– Какво стана? – попитах Уил. – Не разбирам съвсем. Описах му какво бях видял.

– Опитай да продължиш видението си – предложи Уил.

Видях отново отшелниците и разбрах, че те са членове на тайния францискански орден „Спиритуалисти“, наскоро изключени от

църквата, след като папа Селестин Пети бе свален.

– Папа Селестин ли? – погледнах Уил. – Чу ли това? Никога не съм знаел, че е имало папа с такова име.

– Имало е в края на тринайсети век – потвърди Уил. – И когато през шестнайсети век се откриват перуанските руини, където в крайна сметка бе намерено Деветото откровение, те били назовани с неговото име.

– Какви са тези „спиритуалисти“?

– Това са група монаси, които са вярвали, че може да се постигне по-висша степен на познание като се откъснат от човешката цивилизация и се върнат към съзерцателен живот сред природата. Папа Селестин е поддържал тази идея и дори самият е живял известно време в една пещера. Свален е бил, разбира се, и подир туй повечето от сектите на спиритуалистите са били заклеймени като гностици и изключени от църквата.

Споходиха ме още спомени. Двамата отшелници бяха поискали моята помощ и аз с неохота се срещнах с тях дълбоко в гората. Нямах избор; така внушителни бяха погледите им и безстрашното им поведение. Казаха ми, че съществуват стари документи, които има опасност да бъдат загубени завинаги. Аз ги бях пренесъл по-късно в манастира и ги бях прочел на свещ в стаята си, при заключени врати.

Тези документи бяха стари латински преписи на Деветте откровения и аз се бях съгласил да ги препиша преди да е станало твърде късно, тъй че работех всеки свободен миг, преписвайки десетките страници. По едно време бях така очарован от Откровенията, че се опитах да убедя отшелниците да ги направят публично достояние. Те твърдо отказаха, като ми обясниха, че тези документи са били пазени много векове, изчаквайки момента, когато църквата ще може правилно да ги разбере. Когато ги попитах какво означава това, те ми обясниха, че Откровенията няма да бъдат приети, докато църквата не се примири с така наречената *гностична дилема*.

Не зная как си спомних, че гностиците са ранни християни, които са вярвали, че търсещите Бога трябва не само да благоговейт пред Христос, но и ревностно да му подражават в духа на Петдесетницата. Те са се стремили да опишат това подражание във философски термини, като практически метод. Когато ранната църква е формулирала своите канони, гностиците са били сметени за съзнателни еретици, които отказват да предадат целия си живот на Бога, въз основа на чиста вяра. Ранната църква е смятала, че за да бъде истински вяраващ един човек, той

трябвало да се откаже от разбирането и анализа и да живее чрез божественото откровение, следвайки волята на Бога във всеки един миг, но без да желае да разбира всеобхватния промисъл.

Като обвиняват църковната йерархия в тираничност, гностиците са се опитвали да докажат, че техните разбирания и методи имат за цел всъщност да помогнат на хората „да следват Божията воля“, което изисква църквата, а не да служи на Бога само на думи, както това правят църковните служители.

В крайна сметка гностиците загубват и биват прогонени от всички църковни постове и текстове, а техни-те убеждения изчезват и започват да се разпространяват чрез различни тайни секти и общности. Дилемата обаче остава. Докато църквата поддържа гледището за преобразуващата роля на духовната връзка с божественото и в същото време преследва всеки, който говори открито за тази специфична опитност, за това как фактически може да се постигне такова съзнание, как се преживява то – дотогава „царството в душите“ ще си остане само интелектуална концепция в рамките на църковната доктрина и Откровенията ще бъдат смазвани всеки път, щом се открият.

В онзи момент аз изслушах с внимание отшелниците, и нищо не им казах, но вътрешно не бях съгласен с тях. Сигурен бях, че бенедиктинският орден, към който принадлежах, ще прояви интерес към тези писания. Особено някои отделни монаси. По-късно, без да уведомя спиритуалистите, аз дадох едно копие на мой приятел, който бе най-близкият съветник на кардинал Николас в моя район. Реакцията не закъсня. Чу се, че кардиналът е извън страната, но аз бях предупреден да престана да говоря по този въпрос каквото и да било и веднага да замина за Неапол, за да доложя за онова, което бях открил пред по-висшестоящите от кардинала. Уплаших се и веднага раздадох ръкописи на колкото се можеше повече хора от ордена, надявайки се да получа подкрепа от други монаси, които проявяваха интерес.

За да отложам повикването, симулирах тежко нараняване в глезена и написах серия от писма, в които обяснявах, че не мога да ходя. И така отлагах пътуването си с месеци, докато преписах колкото се може повече копия в своето уединение. И ето, една нощ, по пълнолуние, войници разбиха вратата ми, биха ме жестоко и ме закараха с превързани очи в замъка на един местен благородник, където бях поставен в дървени стегалки за краката и така останах дълги дни, преди да бъда обезглавен.

Ужасът от спомена за смъртта ме накара да изпитам отново страх и силна болка в наранения глезен.

Духовната ми група дойде още по-близо и аз успях да се овладеея. Въпреки това, все още бях донякъде объркан. Уил ми кимна с глава в знак, че е станал свидетел на цялата история.

– Оттук идва проблемът ми с глезена, нали? – попитах.

– Да – отвърна Уил. Погледнах го в очите.

– Ами какво ще кажеш за останалите спомени? Разбра ли в какво се състои гностическият проблем? Той кимна и открито ме погледна.

– Защо смяташ, че църквата е създала такъв проблем? – попитах аз.

– Защото ранната църква се е страхувала да признае, че Христос е дал образец за начин на живот, към който всеки от нас може да се стреми, макар че това ясно е казано в Писанието. Страхували са се, че такава постановка може да даде на отделните хора изключителна сила, затова са ѝ се противопоставили. От една страна църковните служители подтикват вярващите да търсят мистичното царство на Бог в душата си, да долавят с интуицията си Божията воля и да се изпълват със Светия дух. От друга страна те заклеймяват като богохулство всякакви разисквания за това как може да се постигне това състояние, стигайки често директно до убийство, за да запазят своята власт.

– Значи е било глупаво от моя страна да се опитвам да разпространявам Откровенията.

– Не бих казал глупаво – размишляваше Уил, – а по-скоро недипломатично. Бил си убит, защото си се опитал да наложиш едно разбиране, за което културата още не е била подготвена.

Погледнах Уил в очите и после отново се съсредоточих към онова, което знаеше групата, озовавайки се отново в деветнайсти век, по време на войните. Видях се на срещата на племенните вождове в долината, отново със същия товарен кон, очевидно малко преди да тръгна. Като планинец и трапер, аз бях приятел както с туземците, така и с преселниците. Почти всички индианци искаха война, но Мая бе успяла да убеди някои от тях за постигане на мир. Мълчаливо слушах и двете страни, после видях как повечето от вождовете си тръгнаха.

Тогава Мая приближи към мен.

– Предполагам, че тръгваш и ти.

Аз утвърдително кимнах с глава, като ѝ казах, че щом тези местни вождове и лечители не могат да разберат нейното дело, то какво остава за мен.

Тя ме погледна така, сякаш ѝ се надсмивах, след което се обърна към една друга жена. Чарлин! Неочаквано си спомних, че и тя беше там; беше индианка, която притежаваше голяма сила, но бе често

пренебрегвана от завистливите мъже-лечители, поради своя пол. Тя, изглежда, знаеше нещо важно от опита на предците, но никой не искаше да я чуе.

Видях как ми се искаше да остана, да подкрепя Мая, да открия чувствата си към Чарлин, но в края на краищата си тръгнах, вероятно под въздействие на подсъзнателния спомен за грешката, която бях направил през тринайсети век. Искаше ми се само да избягам, да избегна отговорността. Житейската ми програма бе предопределена: ловувах, за да доставям кожи, справях се с живота и не бих се изложил на риск за никого. Нищо повече не желяех. Ако се очаква нещо повече от мен, следващия път.

Следващия път ли? Пренесох се напред във времето и се видях обърнат към Земята, обмислящ настоящето си превъплъщение. Пред очите ми се разгръщаше Рождената ми визия, аз виждах всички възможности да преодолея своята неохота да предприемам действия и да заемам позиция. Представих си как мога да се възползвам от възможностите, които ми дава семейството на родителите ми – духовната чувствителност на майка ми, завършеният характер и духовитостта на баща ми. Дядо ми щеше да възпита у мен връзка с природата, а чичо ми и леля ми да ми бъдат образец за ред и дисциплина.

Обкръжен от толкова силни характери, аз бързо можех да осъзная своята склонност към самозатваряне. Поради техния егоцентризъм и големи изисквания, първоначално щях да се опитам да се скрия в себе си, да не възприемам онова, което трябваше да ми внушат, ала след това щях да преодолея този страх, да осъзная положителната насока, която са ми дали, и да се освободя от тази своя склонност към самозатваряне, за да мога пълноценно да следвам жизнения си път.

Това щеше да бъде идеална подготовка, за да започна да следвам духовния път, който ми бяха открили Откровенията преди векове. Щях да изследвам психологическите постановки за човешкото развитие, опита на източната мъдрост, мистиците на Запада и тогава евентуално щях да се натъкна на Откровенията отново, точно в момент, когато хората бяха готови да ги възприемат. Цялата тази подготовка и работа, щеше да ми помогне по-нататък да изследвам Откровенията и това как те променят човешката култура. И да стана част от групата на Уилямс.

Откъснах се и погледнах към Уил.

– Какво има? – попита той.

– И при мен нещата не се получиха по най-идеалния начин, Имам чувството, че съм пропуснал подготвителния период. Не съм се

освободил дори от моята само-затвореност. Толкова много книги не успях да прочета, толкова много хора, от които имаше какво да науча, съм пренебрегнал. Когато се връщам назад сега, имам чувството, че съм пропуснал всичко.

Уил едва не се разсмя.

– Никой от нас не може да следва Рождената си Визия съвсем точно.

После внезапно млъкна и се вторачи в мен.

– Разбираш ли какво правиш тук в момента? Ти то-кущо си спомни идеалния начин, по който си искал да протече животът ти и който щеше да ти донесе пълно удовлетворение. И щом се обърнеш към действителния си живот, ти се изпълваш със съжаление, също както Уилямс след смъртта си, когато осъзна всички пропуснати възможности. Но на теб ти се дава възможност да го осъзнаеш сега, да направиш преглед на живота си е *този момент*.

Не можех напълно да го разбера.

– Не виждаш ли? Това трябва да е ключова част от Десетото откровение. Вече знаем, че интуицията, която имаме, и чувството ни за предопределение в живота са припомняния на Рождената ни визия. Шестото откровение ни дава ключ за освобождаване от властните ни драми, което ни помага да анализираме, къде сме се отклонили от пътя и не сме успели да се възползваме от дадените ни възможности, за да можем отново да намерим правилната посока, в съгласие с предназначението, с което сме дошли. Този процес започва да става все по-съзнателен. В миналото човек е можел да направи Преглед на своя живот едва подир смъртта си, сега е възможно да постигнем такова пробуждане на съзнанието, още докато сме живи, и да започнем да гледаме по друг начин на смъртта, както обещава Десетото откровение.

Едва сега започнах да разбирам.

– Значи, затова хората идват на Земята – за да си припомнят системно, постепенно да се пробуждат.

– Точно така. Най-сетне започваме да осъзнаваме един процес, който е бил неосъзнат от самото начало на човешката история. Преди да се родят, хората винаги са имали Рождена визия, която след раждането им става не-съзнавана и започва да се долавя само като смътна интуиция. Първоначално, в ранните времена на човешката история, разликата между намеренията, с които сме идвали на тази Земя и реалното им осъществяване е била много голяма, но с течение на времето тя все повече се смалява. Наближава моментът, когато ще започнем да си припомним

всичко.

В този момент духовната ми група отново привлече моето внимание. Мигновено съзнанието ми се пренесе на още по-високо ниво и всичко, което каза Уил получи потвърждение. В наши дни най-сетне ние имаме възможност да започнем да гледаме на историята не като на кръвава битка между човекоподобни животни, които най-егоистично са се научили да господстват над природата и да оцеляват с по-голяма изисканост, като са се оттеглили от живота в джунглата, за да създадат огромна и сложна цивилизация. По-скоро можем да започнем да гледаме на човешката история като на духовен процес, като на едно по-дълбоко и целенасочено усилие на душите, поколение след поколение, живот след живот, през всички векове, към една единствена цел: да си припомним онова, което вече сме знаели в Отвъдното, и да сведем това познание до съзнанието си на Земята.

Огромна холографска картина се откри пред очите ми и аз можах да видя цялата сага на човешката история. Представата ме увлече така, сякаш сам вземах участие в нея миг подир миг.

Станах свидетел на зараждането на съзнанието. Пред очите ми се простираше огромна, ветровита равнина, някъде в Азия. В далечината нещо се движеше – малка група от хора, необлечени, събираха диви плодове. Както ги наблюдавах, започнах да долавям мисленето на този период. В тясна връзка с ритъма и звуците на природата, ние, хората, живеехме и действахме инстинктивно.

Ежедневният ни живот се състоеше в търсене на храна и спазване на мястото ни в племенната йерархия. Властта беше в ръцете на физически силните и приспособимите и ние приемахме нашето място в йерархията по същия начин, както непрестанните трагедии и трудности в живота – без да се замисляме.

Наблюдавах как отминаха хиляди години и безброй поколения живееха и умираха. Постепенно някои хора започнаха да изпитват неудовлетворение от начина си на живот. Виждайки как дете умира в ръцете им, тяхното съзнание се пробуждаше и те си поставяха въпроса: защо? И как може да се предотврати това в бъдеще. Тези хора започваха да се *самоосъзнават* – да разбират, че са тук и сега, че живеят. Успяваха да преодолеят своите автоматични реакции и да погледнат по-цялостно на живота. Те започваха да разбират, че в живота се повтарят вечно циклите на слънцето, луната и сезоните, но човешкият живот има своя край. Какъв бе неговият смисъл тогава?

Наблюдавайки тези мислещи хора, аз неочаквано започнах да

долавям Рождените им визии; те бяха дошли на Земята ниво със специалното предназначение да поставят началото на екзистенциалното пробуждане на човечеството. Макар че не можех съвсем да видя, знаех, че те носят в съзнанието си и по-висшето предназначение на Световната визия. Преди да се родят, те са знаели, че човечеството е поело по дълъг път, който само те могат да видят. Знаели са обаче и това, че напредъкът по този път трябва да се завоюва с всяко следващо поколение – защото пробуждайки се за едно по-висше предназначение, в същото време ние губим спокойствието на безсъзнателното състояние. Наред с вълнението и чувството за свобода от съзнанието, че сме живи, бяхме обхванати от страх и несигурност, защото още не разбирахме смисъла на нашия живот.

Видях, че дългата история на човечеството се движеше от тези две противоположни начала. От една страна, ние се ръководехме от своите предчувствия, от съзнанието, че животът има определена цел и културата се развива в посока, каквато само ние като хора, с нашия кураж и мъдрост, можем да им дадем. Съдейки по силата на тези чувства, ние имахме основание да мислим, че колкото и несигурен да изглеждаше животът, всъщност ние не бяхме сами, че имаше смисъл и цел, скрита зад съществуването.

От друга страна, често изпадахме в плен на обратния порив, предавахме се на Страх, понякога губехме от очи смисъла на живота и се отдавахме на отчаянието от чувството за самота и изоставеност. Страхът ни караше да заемаме отбранителна позиция, да се стремим да имаме власт, да черпим енергия от останалите и да се противопоставяне на промяната и еволюцията, независимо че бихме могли да познаем нещо по-добро и ново.

Съзнанието все повече се пробуждаше, хилядолетията минаваха и аз виждах как хората постепенно започват да се обединяват в по-големи групи, следвайки естествения си стремеж да се идентифицират с повече хора, да образуват по-сложни обществени организации. Виждах, че този порив е свързан със смътното предчувствие, напълно познато в Отвъдното, че човешката съдба на Земята трябва да еволюира в посока към обединяване. Следвайки това предчувствие, ние започвахме да осъзнаваме, че можем да еволюираме отвъд номадския живот, в който събирахме храна и ловувахме, и да започнем да култивираме земните растения и да използваме плодовете им по-регулярно. По същия начин можех да опитомяваме и отглеждаме животните наоколо ни и така да си осигурим постоянно протеини и свързаните с тях продукти. Образите на

Световната визия бяха дълбоко запечатани в нашето подсъзнание като архетипи и ни тласкаха към промяна, която беше между най-драматичните в човешката история – скокът от номадския живот към установяване на селища.

Тези земеделски и скотовъдни общности започнаха да стават все по-сложни, хранителните стоки, които вече бяха в повече, дадоха тласък на търговията и позволиха на човечеството да формира първите професионални групи – на овчарите, строителите и тъкачите, после на търговците, каменоделците и войниците. Скоро след това бе създадена писмеността и смятането. Ала предизвикателствата на природата и на живота продължаваха да занимават съзнанието на ранното човечество и безмълвния въпрос си оставаше. Защо сме живи? Както и преди, аз наблюдавах Рождените визии на онези индивиди, които се стремяха да разберат духовната реалност на по-високо ниво. Те бяха дошли в Земното измерение, за да издигнат човешкото съзнание до Божественото начало, но първоначално интуициите им за божественото си оставаха мъгляви и незавършени, приемайки политеична форма. Човечеството започваше да признава множество жестоки и взискателни богове, които съществуваха извън нас и управляваха времето, сезоните и плодородието. Нашето чувство за несигурност ни караше да омилюваме тези богове с обреди, ритуали и жертвоприношения.

След хиляди години множеството земеделски общности започнаха да се свързват и да формират по-големите цивилизации на Месопотамия, Египет, Индуската равнина, Крит и Северен Китай, като всяка от тях си създаваше собствени версии на боговете на природата и животните. Подобни богове обаче не можеха задълго да успокоят тревогата. Аз наблюдавах как поколения от души идваха в земното измерение да донесат посланието, че на човечеството е предопределено да напредва, като споделя и обменя познанията, до които достига. Обаче веднъж дошли тук, тези индивиди се подчиняваха на Страх и тяхното вътрешно усещане се деформираше в подсъзнателна потребност да властват, доминират и налагат своя живот над другите посредством сила.

Така бе положено началото на ерата на империите и тираните, когато един велик вожд идваше на мястото на друг, за да обедини своя народ и да завоюва колкото се може повече земи, убеден, че възгледите на неговата култура трябва да бъдат възприемани от всички. През цялата тази епоха обаче, многобройните тирани винаги на свой ред биваха побеждавали и попадаха под робството на по-голям и по-силен културен възглед. В продължение на хиляди години различни империи вземаха

надмощие в човешкия живот, налагайки своите разбирания, своя икономически план и военни технологии, само за да станат по-късно жертва на по-силните и по-организирани империи. Макар и много бавно, старите идеи все пак постепенно биваха изместени.

Виждах, че колкото бавен и кървав да беше този процес, ключовите истини постепенно си проправяха път от Отвъдното във физическото измерение. Една от най-важните между тези истини – нова етика на взаимоотношенията – започна да си прокарва път в цялата вселена, но получи най-ясно изражение във философията на древна Гърция. В миг видях Рождените визии на хиляди хора, родили се в гръцката култура, всеки от които се надяваше да си спомни прозрението, което е имал преди раждане.

Поколения наред те бяха ставали свидетели на безсмислиците и несправедливостта, на непрестанното насилие на човечеството и знаеха, че хората могат да преодолеят навика си да се бият и побеждават останалите и на негово място да установят нова система да споделят идеите си, да зачитат суверенните права на всеки да има свое мнение, независимо от физическата му сила – взаимоотношения, които вече бяха познати и осъществявани в Отвъдното. Наблюдавах как тези нови взаимоотношения започват да се проявяват и да се налагат на Земята, получавайки названието *Демокрация*.

При този начин на споделяне на идеите, общуването между хората все пак понякога дегенерираше до борба за власт, породена от чувство за несигурност, но сега поне, за първи път във времето, това ставаше по силата на аргументите, а не с физическа сила.

В същото време още една повратна идея, на която ѝ е било съдено напълно да трансформира човешкото разбиране на *духовната реалност*, се бе появила в писмените паметници на един малък народ в Близкия изток. Аз можах да видя Рождените визии на мнозина от защитниците на тази идея. Тези хора, родени в юдейската култура, знаеха преди раждането си, че ние с право предусещаме наличието на Божествено начало, но си го представяме напълно изопачено. Концепцията ни за много богове е само фрагментарна картина от едно по-голямо цяло. Всъщност, те осъзнават, че има само един бог – бог, който и според техните възгледи, е все още вискателен, заплашителен и патриархален – и все още е извън самите тях – но за първи път е личностен и отговорен и е единственият творец на всички човеци.

Продължавах да наблюдавам как интуицията за единно Божествено начало се явява и получава яснота в културите по целия свят. В Китай и

Индия – продължително време лидери в технологическото, търговското и социалното развитие – религиите на индуизма, будизма и други източни религии налагат ка Изтока един по-съзercателен поглед към света.

Създателите на тези религии са предусещали, че Бог е повече от личност. Бог е сила, съзнание, което може да се постигне само в състояние на просветление, както бива определяно. Вместо просто да се опитват да се харесат на Бог, като се подчиняват на определени закони и ритуали, източните религии са търсили вътрешна връзка с Бога като промяна на съзнанието, отваряне на съзнанието към хармонията и онази сигурност, които съществуват постоянно.

Погледът ми бързо се премести към Галилейско море и аз започнах да виждам, че идеята за единен Бог, на която ѝ бе съдено да трансформира западната култура, постепенно еволюираше от представата за Бог извън нас, патриархален и осъждащ, към представата на Изтока, идеята за вътрешен Бог, Бог, чието царство е вътре в душите. Станах свидетел на това как един човек слезе в земното измерение, спомняйки си почти цялата своя Рождена визия.

Той знаеше, че е тук, за да влее нова енергия в света, нова култура, основана на любовта. Неговото послание беше такава: единният Бог е Свещен дух, божествена енергия, чието присъствие може да се усети и преживее. Постигането на духовно съзнание не означава само ритуали, жертвоприношения и публични молитви. То означава едно по-дълбоко покаяние; покаяние, което представлява вътрешно психологическа трансформация, основана на преодоляването на пристрастията на егото, трансцендентално „себеотдаване“, което води до истински резултати в духовния живот.

Когато започна да се разпространява това послание, аз станах свидетел как най-влиятелната от всички империи, Римската, бе обхваната от новата религия, и разпространи идеята за единния вътрешен бог по цяла Европа. Когато по-късно варварите я нападнаха от север и унищожиха империята, тази идея бе утвърдена във феодалното общество на последвалия християнски свят.

В този момент отново видях призивите на гностиците, които подтикнаха църквата да се съсредоточи по-пълно към вътрешното трансформативно преживяване, на примера на Христовия живот, който всеки да следва. Видях как църквата бе обзета от Страх, тъй като водачите ѝ чувстваха, че могат да загубят своята власт, и предпочитаха да строят доктрината си около могъщата йерархия на църковните служители, които се представяха за посредници, предаващи Светия дух на хората.

Всички текстове, свързани с гностицизма, бяха обявени за еретични и изхвърлени от Библията, макар че мнозина хора идваха от Отвъдното измерение с намерението да разширят представите и да демократизират новата религия. Това беше време на голям Страх и опитите да се установи връзка с други култури бяха отново подписани от стремежа към власт и надмошие.

Тук отново видях тайните секти на бенедиктинците и францисканците, които се стремяха да възстановят благоговението пред природата и вътрешното преживяване на божественото. Тези хора бяха дошли в земното измерение с предчувствието, че гностическото противоречие ще бъде в крайна сметка разрешено, и с намерението да запазят древните текстове и ръкописи, докато дойде това време. Отново видях злополучния си опит да направя това познание публично достойние преждевременно, което бе довело до смъртта ми.

И все пак, ясно виждах, че на Запад се разгръща нова ера. Могъществото на църквата започна да се оспорва от друга социална единица: националната държава. Колкото повече народите на земята започнаха да се самоопознават, толкова повече ерата на великите империи вървеше към края си. Идваха нови поколения, успяващи интуитивно да прозрат, че нашето предопределение е в обединяването. Те работеха за формиране на националното самосъзнание, основано върху общ език и тясно свързано с определена суверенна страна. Тези държави все още бяха под властта на автократични лидери, които често си въобразяваха, че управляват с право, дадено им от Бога, но започваше да се създава една нова човешка цивилизация с признати граници, с парични единици и търговски обмен.

Когато богатството и книжовността достатъчно се развиха, в Европа бе поставено началото на всеобщ Ренесанс. Рождените визии на много от неговите представители преминаха пред очите ми. Те знаеха, че човечеството е предопределено да развие могъща демокрация, и идваха с надеждата да спомогнат за това. Бяха открити писанията на гърците и римляните, които стимулираха техните спомени. Основани бяха първите демократични парламенти и се чуваха призови да се сложи край на „божествената“ власт на кралете и на кървавия диктат на църковните служители над духовната и обществена реалност. Скоро възникна протестантската Реформация, която поддържаше, че хората могат непосредствено да се приобщават към Светите писания и да имат пряка връзка с Божественото.

В същото време хора, които се стремяха към повече власт и

свобода, започваха да изследват Американския континент – едно обширно земно пространство, което символично се намираще между културите на Изтока и Запада. Наблюдавайки Рождените визии на европейците, които най-силно желяеха да проникнат в този нов свят, аз видях, че те започнаха да съзнават, че тази земя е вече населена и че те можеха да осъществят контакт и да се преселят тук само със съгласието на местното население. Дълбоко в себе си съзнаваха, че американците са предопределени да дадат нова основа на Европа, която бързо започва да губи чувството си за сакрална близост с природната среда и да се отдава на гибелен секуларизъм. Културата на американските туземци, макар и не съвършена, можеше да даде модела, от който европейското съзнание да почерпи, за да възстанови корените си.

Поради Страхата обаче, тези хора успяха да почувстват интуитивно само порива да се преселят, предусещайки една нова свобода на духа и живота, ала без да могат да се освободят от нуждата си да властват и покоряват, за да осигурят собствената си сигурност. Важните истини на местните култури бяха погубени с неукротимия стремеж да се използват огромните природни ресурси на района.

Междувременно в Европа Ренесансът продължаваше и аз започнах да съзерцавам пълното разгръщане на Второто откровение. Способността на църквата да диктува реалността започваше да намалява и европейците се чувстваха като пробудени за нов поглед върху живота. Благодарение на куража на неизброимо много хора, всички вдъхновени от интуитивните си спомени, науката започна да се разгръща като демократичен процес на изследване и опознаване на света, сред който живееха хората. Научният метод, който се състоеше в това, да се изследва определен аспект на природния свят, да се направят заключения и да се предложи този възглед на останалите, бе възприет от всички като градивен процес, който да ни помогне в крайна сметка да разберем какъв е смисълът на човешкото съществуване на тази планета, включително и на нашата духовна същност.

Ала църковните служители, обхванати от страх, се стремяха да задушат тази нова наука. Оформиха се две враждуващи страни, докато най-сетне се стигна до компромис. На науката се даваше правото да изследва външния, материалния свят, ала тя трябваше да остави духовните явления на диктата на все още влиятелните църковни служители. Целият вътрешен опит – високите нива на съзнание на човека, когато възприема красотата и природата, интуитивните прозрения, знаменателните случайности, всички междудличностни отношения, дори и сънищата –

всичко това в началото е било изключено от обсега на новата наука.

Независимо от тези ограничения, науката все пак започва да обяснява физическия свят и да дава полезна информация за развитието на търговията и използването на природните ресурси. Човечеството придоби по-голяма икономическа стабилност и ние постепенно започнахме да губим чувството си за сакралност и за съкровения въпрос, за смисъла на живота. Решихме, че е по-добре да осигурим живота си и да изградим един по-сигурен свят за нас и нашите деца. Постепенно стигнахме до общото разбиране, че не съществува живот след смъртта, и заживяхме с илюзията, че този свят се свежда до видимостта и обяснителните явления и в него няма никаква мистика.

Интуицията ни за духовното начало бе изгласкана в подсъзнанието. В условията на разрастващия се материализъм, на Бога можеше да се гледа като на един далечен, незаинтересован Бог, който е създал вселената, но после я оставил да се развива по нейните механични закони, като програмиран механизъм, в който неотменно действа причинно-следствена логика, а между случайностите няма никаква връзка.

Тук обаче аз видях Рождените визии на много хора от този период. Те идваха със съзнанието, че технологическото развитие и развитието на производството са важни, защото в бъдеще щяха да се осъществяват без да се замърсява околната среда и да дадат на човечеството невероятна свобода. Но във времето, по което се раждаха, те успяваха да си припомнят само най-общата си интуиция да градят, да създават блага и да работят, стриктно придържайки се към демократичния идеал.

Преместих поглед и видях, че тази интуиция не се проявяваше никъде с такава сила, както при създаването на Съединените щати, тяхната демократична конституция и икономическа система. Като един грандиозен експеримент, Америка създаваше условия за бърз обмен на идеи, с какъвто щеше да се характеризира бъдещето. Ала отвъд видимата страна на нещата, посланията на американските туземци, на африканските туземци и на други народи, на чиито гръб се осъществяваше американският експеримент, надигаха глава да бъдат чути и да бъдат интегрирани в европейското съзнание.

През деветнайсти век бяхме на прага на втората голяма трансформация в човешката култура – трансформация, която щеше да се основава върху новите енергийни ресурси на петрола, парната машина и накрая електричеството. Човешката икономика бе достигнала огромни размери и създаваше повече продукти от когато и да било преди, благодарение растежа на новите технологии. Хората масово се преместваха от

селскостопанските райони в големите градски центрове на производство, променяйки начина си на живот и вземайки участие в новата, основана на специализацията на труда *индустриална революция*.

По онова време повечето вярваха, че един основан на демократични начала капитализъм, без правителствена регулация, може да бъде добър начин на производство. Аз обаче отново виждах Рождените визии на редица хора, родени през този период, които идваха с надеждата да тласнат капитализма към по-съвършени форми. За нещастие, Страхът беше толкова голям, че те успяваха интуитивно да се домогнат само до стремежа да се погрижат за своята индивидуална сигурност, да експлоатират останалите работници и да извлекат максимална печалба от всичко, често с цената на компромисни споразумения със своите конкуренти и с правителството. Това беше ерата на натрупването на капитал и индустриалните картели.

В началото на двайсети век обаче, поради извращенията на този неуправляем капитализъм, възникнаха две икономически системи като евентуални алтернативи. Малко по-рано в Англия, двама мъже бяха създали алтернативен „манифест“, който призоваваше за нова система, ръководена от работниците, която трябваше да създаде един вид икономическа утопия, в която ресурсите на цялото човечество да бъдат достъпни за всеки човек според неговите нужди, без алчност и конкуренция.

При ужасните условия на работа по онова време, тази идея бе привлякла много поддръжници. Аз обаче веднага видях, че този материалистически работнически „манифест“ изопачаваше автентичното намерение. Когато пред погледа ми се разкри Рождената визия на тези двама мъже, аз разбрах, че те интуитивно бяха предусетили, че на човечеството е предопределено да постигне такава утопия. За съжаление, не бяха успели да си спомнят, че подобна утопия може да бъде осъществена само посредством демократичен процес, основан на свободна воля, и тя може да еволюира много бавно.

Така основоположниците на комунистическата система от първата революция в Русия до всички евентуално сателитни страни, погрешно бяха мислили, че такава система може да се постигне със сила и диктатура – един подход, който свърши трагично и бе заплатен с цената на милиони животи. В своето нетърпение хората си бяха представили утопия, но бяха създали комунизъм и десетилетия на трагедия.

Сцената се премести към другата алтернатива на демократичния капитализъм – злодейството на фашизма. Тази система бе предназначена да утвърди благоденствието и властта на един управляващ елит,

който се смяташе за привилегирован да ръководи човешкото общество. Те вярваха, че с отказ от демокрация и свързването на управлението с новата индустриална върхушка, една нация може да постигне най-високото си развитие и положение в света.

Ясно виждах, че създавайки подобна система, нейните създатели не съзнаваха изобщо своята подсъзнателна Рождена визия. Те бяха дошли с единственото желание да издигнат идеята, че цивилизацията се развива по посока на все по-голямо усъвършенстване и че една нация, обединена от обща цел и воля, която се стреми да осъществи най-пълно своите възможности, може да постигне високи нива на енергия и ефективност. А в действителност бяха осъществили една ужасяваща егоцентрична представа, която несправедливо утвърждаваше приоритета на определени нации и възможността за развитие на една супернация, предопределена да господства над света. Интуицията на всички хора, които се стремяха към съвършенство, отново бе извратена от слаби, обзети от страх хора, по време на кървавия режим на Третия райх.

Продължих да наблюдавам как други – които също виждаха пътя към съвършенство на човечеството, но не бяха забравили значението на могъщата демокрация – се обединиха срещу последните две алтернативи, обявявайки се за свободно развитие на икономиката. Съпротивата на първите доведе до кървавата война срещу фашистките извращения, която бе спечелена с огромни жертви. Втората – до продължителната и сурова студена война срещу комунистическия блок.

Пред очите ми се разкриха Съединените щати през първите години на студената война – петдесетте години на века. В този момент Америка бе успешно достигнала връхната точка на едно четристотингодишно развитие на секуларния материализъм. Все по-разрастващата се средна класа живееше в условия на благоденствие и сигурност, и при този материален успех се създаваше едно ново голямо поколение, чиито интуиции щяха да доведат човечеството до една трета голяма трансформация.

Това поколение израсна, като му бе постоянно на-помняно, че живее в най-великата страна на света, страна на свобода и справедливост за всички нейни граждани. Но достигайки зрялост, представителите на това поколение откриваха тревожно несъответствие между тази разпространена американска представа и действителната реалност. Те откриваха, че мнозина в тази страна – например някои малцинства и жени – по закон и традиция съвсем *не бяха свободни*. През шейсетте години новото поколение започна да се вглежда в реалността по-отблизо, откривайки други тревожни аспекти в представата на Съединените щати за

самите себе си – например сляп патриотизъм, който изискваше от младите хора да отидат в чужда страна и да водят политическа война, която няма ясна цел, нито изгледи за победа.

Също толкова тревожен беше духовният климат в тази култура. Материализмът на предходните четиристотин години бе изтласкал на заден план всичко, свързано с мистерията на живота и смъртта. Мнозина започнаха да намират ритуалите в църквите и синагогите за помпозни и безсмислени. Посещаването им бе се превърнало в нещо по-скоро социално, отколкото духовно, и хората се подчиняваха на това, как ще погледнат на тях отстрани.

По-нататък видях, че склонността на това поколение да анализира и критикува бе породена от дълбоката интуиция, че в живота има някакъв друг смисъл, освен този, който се разкриваше от старата материална реалност. Новото поколение долавяше духовен смисъл отвъд видимостта и започваше да се интересува от други, малко познати религии и духовни гледни точки. За първи път източните религии започнаха да се възприемат от повече хора, защото потвърждаваха все по-разпространяващата се интуиция, че духовното възприятие е вътрешна опитност, промяна на съзнанието, което можеше завинаги да промени отношението на човека към неговата същност и предназначение. По същия начин паметниците на юдейската кабастика и западните християнски мистици, като Майстер Екхарт и Тейар дьо Шар ден, предоставяха други интересни описания на една по-дълбока духовност.

В същото време човешката наука достигна до нови познания – социологията, психиатрията, психологията и антропологията, както и модерната физика, които хвърляха нова светлина върху естеството на човешкото съзнание и творческа способност. Тези мисловни натрупвания, наред с перспективата на Изтока, постепенно започнаха да изкрystalлизират в идеята за *човешките възможности* – възникващото убеждение, че хората понастоящем използват само малка част от своя физически, психически и духовен потенциал.

Станах свидетел как в продължение на няколко десетилетия тези знания и духовната опитност, които те пораждаха, започнаха да се възприемат от *достатъчно количество* хора и това доведе до трансформация на съзнанието, която ни даде възможност да формулираме нов възглед за смисъла на човешкия живот, а това доведе в последна сметка и до действителното припомняне на Деветте откровения.

В същото време, докато изкрystalлизираше този възглед и се разпространяваше в целия човешки свят, променяйки съзнанието на хората,

мнозина от новото поколение започнаха да се дърпат, внезапно разтревожени от разрастващата се нестабилност на културата, която изглеждаше свързана с налагането на новата парадигма. Стотици години установените норми на стария възглед за света бяха поддържани в един строго определен и дори закостенял ред на човешкия живот. Всички роли бяха ясно определени и всеки си знаеше мястото: мъжете на работа, жените и децата у дома, неприкосновеност на семейството, установена професионална етика. От гражданите се очакваше да заемат полагаемото им се място в икономиката, да открият смисъла на живота си в семейството и децата, да живеят добре и да работят за създаването на материална сигурност на идващите поколения.

Тогава през шейсетте години дойде вълната на поставянето на въпроси, анализ и критика и неоспоримите норми изведнъж започнаха да се рушат. Човешкото поведение престана да се ръководи от общоприетите конвенции. Всеки внезапно се почувства изпълнен със сили, разкрепостен, свободен да следва собствения си път в живота и да протяга ръка към тази мъглява идея за човешките възможности. В тази атмосфера това, какво мислят другите, престана да бъде определящо за нашите действия и поведение. Поведението ни все повече започна да се определя от това, какво самите ние чувстваме, от нашата вътрешна етика.

За онези, които наистина бяха приели по-дълбоко изживяна духовна гледна точка към света, която се характеризираше с искреност и любов към другите, етическото поведение не беше проблем. Проблемът бяха онези, които бяха загубили външните си ориентири на живот, без все още да си формират достатъчно силни вътрешни норми. Те изпадаха в нещо като културен вакуум, където всичко изглеждаше позволено: престъплението, наркотиците, задоволяването на всякакви импулси, да не говорим за професионална етика. И най-лошото от всичко, мнозина се възползваха от откритията на човешките възможности, за да твърдят, че престъпниците и нарушителите не са отговорни за своите собствени действия. На тях се гледаше като на жертви на една подтискаща култура, която безсрамно допускаше социални условия, позволяващи развитието на такова поведение.

Продължих да наблюдавам и внезапно разбрах онова, което се развиваше пред очите ми: цялата планета бе обхваната от поляризация на културата, тъй като нерешителните започваха да реагират срещу една културна гледна точка, която смятаха, че бързо ще доведе до хаос и несигурност, а може би дори до пълното разпадане на собствения им начин на живот. Специално в Съединените щати все повече хора

започваха да стигат до убеждението, че са изправени пред битка на живот и смърт срещу толерантността и либерализма на последните двама и пет години – една война на културите, както я наричаха, чийто залог беше оцеляването на западната цивилизация. Виждах, че някои от дори смятаха каузата едва ли не загубена и препоръчваха крайни мерки.

При такава неочаквано бурна и враждебна реакция, видях как защитниците на човешките възможности самите биват обзети от страх и заемат отбранителна позиция, долавяйки, че много трудно спечелени битки за човешки права и социална справедливост можеха да бъдат пометени от надигащата се вълна на консерватизъм. Мнозина смятаха тази реакция срещу либерализацията като атака от страна на силите на алчността и експлоатацията, които настъпваха в един последен опит да доминират над по-слабите представители на обществото.

Тук можах да видя кое усилва това противопоставяне: всяка от страните мислеше другата за конспирация на злото.

Онези, които се придържаха към стария възглед за света, вече не гледаха на защитниците на човешките възможности като на хора неориентирани и наивни, а започваха да ги смятат, напротив, за част от една голяма конспирация от закleti привърженици на комунистическата алтернатива – чиято цел е да осъществят точно това, което ставаше: разрухата на културния живот до степен, когато да се наложи едно централизирано управление, за да овладее нещата. Накрая, при заплахата от пълна разруха, *големият брат* щеше да излезе на преден план, да конфискува цялото богатство и да обяви военна диктатура.

За привържениците на либерализма и промяната, бе валиден точно обратният сценарий. Пред лицето на спечелилия политическа власт консерватизъм, те смятаха, че всичко, което са постигнали, ще бъде смазано. И си даваха сметка за нарастващата жестока престъпност и разпадането на семейните структури, само че според тях причината не беше в крайните мерки на правителството, а в липсата на мерки, в тяхното забавяне.

Във всички страни капитализмът не бе оправдал очакванията на цяла класа от хора и причината за това беше ясна: бедните нямаха възможност за активно участие в системата. Не получаваха добро образование. Нямаха работа. Вместо да вземат мерки, правителствата нехаеха и пренебрегваха програмите за предотвратяване на бедността, наред с други, трудно спечелени социални придобивки от последните двама и пет години.

Ясно виждах как при разрастващото се разочарование

привържениците на реформи започваха да вярват в най-лошото – как консерватизмът се налага вследствие на манипулация и натиск от страна на богатите, обединени от корпоративни интереси. Те можеха да купуват правителства, да купуват средствата за масова информация и в последна сметка, както се случи в нацистка Германия, можеха постепенно да разделят света на имащи и нямащи, а най-богатите и най-големи корпорации да разорят дребните собственици и да съсредоточават в ръцете си все по-голямо и по-голямо богатство. Разбира се, щеше да има и съпротива, но тя щеше да се окаже само играчка в ръцете на елита с укрепването на неговата политическа мощ.

Знанието ми внезапно се издигна на по-високо ниво и най-сетне проумях напълно същността на поляризацията: все повече хора започваха да се придържат към единия или другия възглед, като и двете страни се изпълваха с враждебност, настройваха се за война на доброто срещу злото, и двете си представяха другата страна като огромен таен заговор.

И най-накрая започнах да разбирам все по-нарастващото влияние на онези хора, които се опитваха да обяснят същността на разрастващото се зло. Това бяха онези, които твърдяха, че е настъпил *краят на света*, за който говореше Джойлс. В нарастващия хаос на прехода, тези тълкуватели започваха да имат все по-голямо влияние. Според техния възглед, библейските пророчества трябваше да се разбират буквално и те виждаха в нашите несигурни времена подготовката за настъпването на дългоочаквания апокалипсис. Наближаваше разразяването на онази свещена война, при която хората щяха да бъдат разделени между силите на мрака и армиите на светлината. Те си представяха тази война като реален физически конфликт, всеобхватен и кървав, и за онези, които знаеха, че настъпва, само един избор беше от значение: да бъдат на страната на светлината, когато битката започне.

В същото време, както и при другите *пътеводни* поврати в историята, отвъд страха и ограничеността, аз виждах действителните Рождени визии на участниците. Явно бе, че и от двете страни при това противопоставяне, всички идваха във физическото измерение с намерението да се преодолее противопоставянето. Ние желяхме плавен преход от стария материалистичен възглед за света към нов, духовен, и една трансформация, при която най-доброто от старите традиции да се съхрани и интегрира в появяващият се нов свят.

Ясно виждах, че все по-нарастващата войнственост представляваше отклонение от първоначалните намерения, породено от Страх. Според нашата автентична визия, етиката на човешкото общество трябваше да

се съхрани, като в същото време всеки отделен човек постигне пълна свобода, а околната среда бъде съхранена. Едновременно с това трябва да се съхрани икономическият растеж и да се трансформира, като се подчини на върховната духовна цел. И най-сетне, това духовно познание можеше да се осъществи в света и да постави началото на утопия, която в символичен смисъл беше осъществяване на *края на времената според Писанията*.

Внезапно съзнанието ми се издигна още повече и, точно както когато бях наблюдавал Рождената визия на Мая, аз можах да надникна в това по-високо духовно съзнание, в бъдещето на човешкото развитие, когато щяхме да постигнем примирение на противопоставящите се възгледи, за да осъществим по-пълноценно нашето човешко предназначение. Точно тогава, както и преди, почувствах световъртеж и загубих концентрация; не можех да достигна онова ниво на енергия, което ми беше необходимо, за да възприема бъдещето.

Видението започна да изчезва, аз се напрегнах да го задържа и успях още веднъж да погледна към ситуацията в настоящия момент. Ясно беше, че без посредническото въздействие на Световната визия, поляризацията, предизвикана от Страхата, щеше да продължи да се усилва. Видях как двете страни ставаха все по-крайни, чувствата им на омраза се засилваха, всяка гледаше на другата не просто като на стояща на погрешно становище, но като олицетворение на злото, на користта... В съюз със самия дявол.

Имаше един миг в който се чувствах замаян и увлечен в стремително движение, след което се огледах и видях, че Уил беше до мене, Той ми хвърли един поглед, после се загледа отново към обгръщащата ни сивота, с израз на загриженост на лицето си. Бяхме се преместили в пространството.

– Ти успя ли да видиш моята Визия за историята? – попитах го.

Той отново ме погледна и кимна.

– Онова, което видяхме, беше една нова духовна интерпретация на историята, донякъде съответстваща на представите на твоята култура, но невероятно просветляваща. Никога не съм виждал подобно откровение преди. Това сигурно е част от Десетото откровение – осветляване на човешките търсения от гледна точка на Отвъдното. То ни дава възможност да разберем, че всеки се ражда с позитивно намерение, опитвайки се да сведе новото знание от Отвъдното във физическото измерение. Всеки от нас! Историята е един продължителен процес на пробуждане на съзнанието. Ние се раждаме във физическия свят, сблъсквайки се с

проблема, че Рождената ни визия се изтласква на подсъзнателно ниво и ни се налага да се приспособим и възпитаваме, според културните условия навремето. Подир туй, всичко което можем да си спомним, са предчувствията, интуициите за онова, което трябва да направим. Но ни се налага постоянно да се борим със Страх. Често Страхът е толкова голям, че ние се отклоняваме от първоначалните си намерения или ги изопачаваме. Но всеки, наистина всеки един идва с най-добри намерения.

– И ти наистина ли смяташ, че Хитлер, например, е дошъл тук, за да направи нещо добро?

– Поначало да. Може би той е щял да стане артист, който да даде израз на немското достойнство, ако не е бил толкова отхвърлян отрано и обладан от толкова голям Страх. Той се е вкопчил във властническата си драма на изкупителна жертва и съблазънта на властта, за да преодолее дълбокото усещане за несигурност, изпитвано от немците в резултат на загубата на Първата световна война. Те са били подложени на ужасно отношение от останалата част на света след войната и това е разпалило у тях жаждата за мъст.

– Не зная – казах аз. – Дали някои хора не са зли по самата си природа?

– Не, просто обезумяват под влияние на Страх и правят ужасни грешки. И в последна сметка, както стана с Хитлер, трябва да понесат цялата отговорност за тези грешки. Но трябва да се разбере, че такива ужасяващи действия се дължат донякъде на нашата склонност да приемаме, че някои хора са зли по природа. Този погрешен възглед подклажда противопоставянето. И двете страни не могат да повярват, че хората са способни да вършат зло, без да бъдат зли по самата си същност, и непрекъснато се отчуждават и дехуманизират.

Той отново се разсея и се загледа встрани.

– Всяка от страните смята, че другата е въввлечена в някакъв огромен конспиративен заговор, който възплъщава всичко негативно – добави той.

Забелязах, че отново се загледа в далечината, и когато проследих погледа му и също се съсредоточих нататък, започнах да долавям някакво ужасно чувство за мрак и заплаха.

– Струва ми се – продължи той, – че ние не можем да постигнем Световна визия и да преодолеем противопоставянето, преди да разберем истинската природа на злото, действителната същност на Ада.

– Защо казваш това? – попитах аз. Той хвърли към мен поглед още веднъж, после от-ново се загледа в сивотата.

– Защото Адът е точно тук, където се намираме.

ВЪТРЕШНИЯ АД

Целият потръпнах, когато се взрях в околния мрак. Смътното чувство на ужас в началото, определено преминаваше в усещане за самота и отчаяние.

– Попадал ли си тук и по-рано? – попитах Уил.

– Само отдалеч – отвърна той. – Не и наред с него. Чувстваш ли колко е студено?

Кимнах и в този миг видях нещо, което се движеше.

– Какво е това? Уил поклати глава:

– Не зная със сигурност.

Въртящо се безплътното кълбо приближаваше към нас.

– Сигурно е друга духовна група – казах аз.

С приближаването им аз се опитах да насоча цялото си внимание към мислите им, чувствайки още по-голяма самота, дори гняв. Опитах се да се отърся от тези чувства, да стана по-отворен.

– Почакай – едва достигна до мен гласът на Уил. – Още нямаш достатъчно сили.

Беше твърде късно. Внезапно попаднах сред гъста тъма и отвъд нея в някакъв голям град. Огледах се ужасен, стараяйки се да запазя разума си, и разбрах, че архитектурата е от деветнайсти век. Озовал се бях на една многолюдна улица и виждах в далечината да се извисява кубето на някаква централна сграда. Първоначално си помислих, че наистина съм се озовал назад във времето, но някои аспекти на реалността не съвпадаха: хоризонтът избледняваше в странно сив цвят, небето бе маслинено-зелено, подобно на небето над офиса, който бе конструирало съзнание-то на Уилямс, когато той не искаше да разбере, че е умрял.

Ненадейно забелязах четирима души, които ме наблюдаваха от отсрещния ъгъл на улицата. Направо се смръзнах на мястото си. Бяха добре облечени, а единият бе вирнал глава и пушеше дълга цигара. Другият погледна часовника си и го върна обратно във вътрешния си джоб. Те изглеждаха изискани, но зли.

– Всеки, който знае какво е ярост, е мой приятел – чу се нисък глас зад гърба ми.

Обърнах се и видях едър закръглен мъж, също добре облечен, с широкопола мека шапка, който приближаваше към мен. Изразът на лицето му ми беше познат; бях го виждал и по-рано. Но къде?

– Не обръщай внимание на онези – добави той. – С тях не е трудно да се справи човек.

Погледнах едрата му, прегърбена фигура и подвижните му очи и внезапно си спомних кой е. Това беше командирът на федералната армия, който ми се бе явил във виденията от войната през осемнайсти век, онзи, който отказа да се срещне с Мая и заповяда да бъдат нападнати туземците. Сигурно всичко това е самоизмама, помислих си аз. Сигурно той възпроизвежда някаква ситуация от живота си, за да не осъзнае, че е мъртъв.

– Това не е реално – изтърсих аз. – Ти си... мъртъв. Той, изглежда, не обърна никакво внимание на думите ми.

– Та значи какво направи, за да се отървеш от онази банда чакали?

– Нищо не съм направил.

– О, разбира се, че нещо си направил. Познавам този израз на лице-то ти. Те си мислят, че целият град им принадлежи. Че направо целият свят им принадлежи – и той поклати глава. – Това са хора, които не вярват в съдбата. Мислят си, че могат да програмират бъдещето така, както си искат. Всичко. Икономическото развитие, управлението, парите, дори съотношението между световните валути. Това съвсем не е лоша идея всъщност. Тоя свят е пълен с ратаи и идиоти, които биха съсипали всичко, ако им се остави в ръцете. Хората трябва да бъдат водени като стадо, да се упражнява над тях колкото се може повече власт, а ако можеш междуременно да направиш и малко пари, защо не? Но онези нищожества се опитаха да ме минат. Естествено, аз съм твърде умен за тях. Винаги съм бил по-умен. Е, и какво направи?

– Чуй ме – казах аз. – Опитай се да разбереш. Нищо от това не е реално.

– Ей, съветвам те да ми имаш повече доверие – отвърна той. – Ако онези са се настроили срещу тебе, аз съм единствения ти приятел.

Обърнах поглед встрани, но усещах, че той продължава да ме гледа подозрително.

– Това са мошеници – продължи – никога няма да ти простят. Виж какво стана с мене. Използваха само военния ми опит, за да смажат индианците и да получат земя. И после престанаха да се интересуват. Аз си знаех, че не може да им се вярва, че трябва сам да се погрижа за себе си – и той злобно ме изгледа. – Но е трудно да те използват и после да те изхвърлят, ако си военен герой, нали така? След войната направих всичко възможно да купя общественото мнение, тъй че онези бяха принудени да се съобразяват с мене. Но ще ти кажа едно: никога не ги

подценявай. Те са способни на всичко!

Той се отдръпна малко от мен, сякаш видът ми му се стори странен.

– А може да са те изпратили да ме шпионираш – добави той.

Не знаех какво да правя и тръгнах да се отдалеча.

– Мошеник такъв! – извика той. – Значи наистина е така!

Видях го как пхна ръка в джоба си и извади къс нож. Аз се вкамених, но си наложих да побегна по улицата и се шмугнах в една пресечка, чувайки тежките му стъпки подире си. Видях вдясно една полуотворена врата, влязох и я заключих. До обонянието ми достигна тежкия дъх на опиум. Наоколо ми имаше десетки хора, които се обърнаха към мен с празни погледи. Дали са реални? – питах се аз – Или са част от самосъздадената илюзия? Бързо прекосих стаята, сподирян от глухите им приказки и димящи наргилета, покрай мръсните матраци и канапета, и се отправих към друга врата.

– Аз те зная – каза една от жените. Беше се облегнала на стената до вратата ѝ главата явно ѝ тежеше. – Ходили сме заедно на училище.

Погледнах я объркан и си спомних едно младо момиче от гимназията, което често изпадале в депресия и вземаше наркотици. Отказала се бе да се лекува и накрая бе взела по-голяма доза, от която умря.

– Шарън, това ти ли си?

Тя едва се усмихна, а аз хвърлих поглед назад към вратата, внезапно разтревожен, че командирът може да намери начин да влезе.

– Бъди спокоен – каза тя. – Можеш да останеш тук при нас. Няма от какво да се страхуваш. Тук нищо не може да ти се случи.

Аз пристъпих до нея и, колкото можех по-внимателно, казах:

– Не искам да оставам. Всичко това е една илюзия. При тези думи трима-четирима души се обърнаха и ми хвърлиха ядни погледи.

– Моля те, Шарън – прошепнах аз. – Просто тръгни с мен.

Двама от онези, които стояха най-близо, приближиха до Шарън.

– Махай се оттук – заповяда единият. – Остави я на мира.

– Не го слушай – каза другият. – Той е полудял. Ние се нуждаем един от друг.

Аз леко се приведох, за да я погледна право в очите.

– Шарън, нищо от това, което става, не е реално. Ти си мъртва. Трябва да намерим начин да те измъкнем оттук.

– Млъквай! – викна един от другите. Четири-пет човека тръгнаха към мене с погледи, изпълнени с омраза. – Остави ни на мира.

Започнах да отстъпвам заднишком към вратата; тълпата приближаваше насреща ми. Зад тях видях как Шарън се върна към наргилето си.

Обърнах се и се втурнах през вратата, но разбрах, че не съм във, а в някакъв офис, заобиколен от компютри, картотечни регистри и маса за съвещания.

– Хей, откъде се взе? – каза някой и, когато се обърнах, видях мъж на средна възраст, който гледаше към мен над очилата си. – Какво прави секретарят ми? Аз нямам време за всичко това.

За мое собствено учудване, офиса бе обзаведен с модерна мебел от двасти век и компютри.

– Какво искаш? – попита мъжът.

– Преследват ме. Опитвам се да се скрия.

– Боже мой! Тогава няма какво да правиш тук. Нали ти казах, че нямам време за това. Нямах и представа каква работа ме чака. Виж всичките тези архиви. Кой ще ги обработи, ако не аз – стори ми се, че забелязах ужас, изписан на лицето му.

Тръснах глава и погледнах към друга врата.

– Не виждаш ли, че си мъртъв? – попитах аз. – Всичко това е илюзорно.

Той мълчаливо ме изгледа, ужасът на лицето му премина в гняв, и попита:

– Откъде се взе тук? Да не би да си престъпник?

Открих врата, от която можеше да се излезе, и побягнах. Улиците вече бяха съвсем празни, с изключение на една карета. Тя спря пред хотела отсреща и красива жена във вечерно облекло излезе от нея, погледна към мен и се усмихна. От нея се излъчваше топлина и внимание. Пресякох улицата, за да отида при нея, и тя ме изчака с приветлива усмивка.

– Ти си сам – каза тя. – Защо не дойдеш с мен?

– Ами ти къде отиваш? – попитах я предпазливо.

– На парти.

– Кой ще бъде там?

– Нямам представа.

Тя отвори вратата на сградата и ми махна да я последвам. Тръгнах подире ѝ, като се опитвах да измисля какво да правя. Ние приближихме до асансьора и тя натисна копчето за четвъртия етаж. С крайчеца на окоото си забелязах, че гледа в ръцете ми. Когато улових погледа ѝ, тя отново се усмихна и се престори, че са я хванали на местопрестъплението.

Асансьорът се отвори и тя ме поведе през коридора към врата, на която почука два пъти. След миг вратата се отвори и се показа някакъв мъж. Лицето му просветна, щом видя жената.

– Заповядай! Влез! – каза той.

Тя ме покани да вляза пред нея и, когато бях вътре, една млада жена ме хвана за ръка. Беше облечена в роба без презрамки и краката ѝ бяха боси.

– О, значи си се изгубил – каза тя. – Горкичкият. Тук при нас си на сигурно място. През отсрещната врата видях мъж без риза.

– Погледни тези бедра – изкоментира той, загледан в мене.

– Ръцете му са съвършени – каза друг. В състояние на шок, аз осъзнах, че стаята е претърпкана с хора, които всички бяха полуголи и правеха любов.

– Не, почакай – казах аз. – Не мога да остана тук. Жената, която ме държеше за ръка, каза:

– Готов си да се върнеш навън ли? Цяла вечност е нужна, за да попаднеш сред хора като тези. Не чувстваш ли енергията тук? Не е като да се страхуваш от самотата, а? – и тя прокара ръка по гърдите ми.

Внезапно до мен долетя шум от схватка в другия край на стаята.

– Не, пуснете ме! – крещеше някой. – Не искам да оставам тук!

Един млад човек на не повече от осемнайсет години блъсна неколцина души и избяга през вратата. Аз се възползвах от суматохата, за да избягам подире му. Без да изчака асансьора, той се спусна по близкото стълбище и аз го последвах. Когато излязох на улицата, той беше вече преминал от отсрещната страна.

Канех се да му извикам да спре, когато го видях как застина от ужас. От страничната улица се показва командирът, който продължаваше да държи ножа, но този път обърнат към онази група от хора, които ме бяха видяли по-рано. Те всички говореха едновременно и ядосано спореха. Един от групата извади пушка и командирът се спусна насреща му с ножа. Чува се изстрели и шапката и ножа на командира отхвъркнаха назад, когато един куршум прониза челото му. Той се свлече на земята с тъп удар и в същото време останалите замръзнаха наред движението си и започнаха да избледняват, докато изчезнаха напълно. Мъжът на земята изчезна по същия начин. Младият мъж отсреща уморено се отпусна на бордюра и хвана с две ръце главата си. Втурнах се към него с треперещи колене.

– Всичко е наред – казах аз. – Няма ги вече.

– Тук са – каза той отчаяно. – Погледни отсреща.

Обърнах се и видях четиримата, които бяха изчезнали на улицата пред хотела. Колкото и да не бе за вярване, те бяха заели същото положение, в което ги видях за първи път. Единият пушеше цигарата си, а

другият си гледаше часовника.

Сърцето ми спря да бие, щом забелязах мъжа с широкополата шапка отсреща им да гледа заплашително.

– Това се повтаря непрекъснато – каза младият човек. – Не мога да издържам повече. Някой трябва да ми помогне.

Преди да мога да кажа нещо, два силуета се материализираха вдясно, но оставаха неясни, разфокусирани.

Младият човек остана дълго загледан в силуетите и после с развълнувано лице каза:

– Рой, това ти ли си?

Видях как двата силуета приближиха към него, докато той се скри напълно край техните неясни очертания. Подир няколко минути той беше изчезнал напълно, заедно с двете души.

Останах да гледам към празния тротоар, където той бе седял, усеждайки повея на по-висока вибрация. Изведнъж с вътрешното си зрение видях отново духовната си група и почувствах тяхната дълбока любов и загриженост. Когато се съсредоточих в това чувство, успях да се отърся от обгръщащата ме тревога и постепенно да повиша енергията си, докато вътрешно се отворих. Веднага околното пространство бе обгърнато в по-светли от-сенки на зеленото и градът изчезна. Щом енергията ми се повиши, аз успях да си представя лицето на Уил и той мигновено се появи до мен.

– Добре ли си? – попита той и се обърна да ме прегърне. Лицето му изглеждаше невероятно облекчено. – Онези илюзии бяха силни и те обсебиха волята ти и те въвлякоха в техния свят.

– Зная. Не можех нищо да мисля, нито да преценя какво да правя.

– Много дълго те нямаше. Не знаехме какво да правим, освен да ти вдъхваме енергия.

– Кои вие?

– Всички тези души – посочи Уил.

Когато се вгледах по-добре, различих стотици същества, които се виждаха, додето ми поглед стигаше, в една огромна окръжност. Някои гледаха право към нас, но всички останали изглеждаха насочили вниманието си в друга посока. Погледнах да видя накъде се визираха и когато проследих погледите им, видях няколко големи кълба енергия отвъд в далечината. Когато съсредоточих вниманието си нататък, дадох си сметка, че едно от кълбата беше всъщност градът, от който току-що бях избягал.

– Какви са онези места? – попитах Уил.

– Конструкции на съзнанието – отвърна той – създадени от онези души, които през живота си са били увлечени в много силни властни драми и не могат да се пробудят подир смъртта. Те са с хиляди.

– Можа ли да видиш какво става, докато се намирах в онези илюзорни светове?

– До голяма степен. Когато насочих вниманието си към тези души наоколо, можах да разбера чрез тях какво става с тебе. Този пръстен от души постоянно излъчва енергия към света на илюзиите, с надеждата, че някой ще откликне.

– Видя ли онзи младеж? Той успя да се пробуди. Но другите не обръщаха внимание на нищо. Уил извърна лице към мен.

– Спомняш ли си какво наблюдавахме по време на житейската панорама на Уилямс? В началото той не приемаше случилото се, започна да се прави, че не е умрял, и създаде мисловна конструкция на своя офис.

– Да, спомних си, когато се озовах там долу.

– Е, този механизъм действа при всички, които през живота си са били увлечени във властните си роли и стереотипи, за да преодолеят загадъчността и несигурността на живота, тъй че не могат да се пробудят дори и след смъртта. Тогава си създават илюзии, изпадат в транс, за да продължат да живеят по същия начин, дори когато отидат в Отвъдното. Ако духовната група на Уилямс не бе успяла да му повлияе, той щеше да попадне в едно от местата на ада, където беше ти. Всичко това е реакция на Страх. Хората там биват парализирани от страх, ако не намерят начин да се отърсят от него и да го изтласкат от съзнанието си. Това, което правят, е, че преповтарят същите роли и използват същите средства за преодоляване на Страх, както и по време на своя живот, и не могат да се спрат.

– Значи, тези илюзорни реалности са просто жестоки властнически драми?

– Да, всички онези хора преповтарят властническите си роли с тази разлика, че ги изживяват много по-интензивно и безмисловно. Например онзи човек с ножа, командирът, беше типичен представител на насилник, като се има предвид начина, по който се опитваше да черпи енергия от останалите. И обосноваваше това свое поведение, приемайки, че светът е враждебен към него, и разбира се, по време на живота му на земята тези очаквания са привличали тъкмо хората, които да отговарят на тях и така мисловната му илюзия се е потвърждавала на практика. Тук той просто си е създал въображаеми хора, които да го

преследват, за да може да възпроизвежда все същата ситуация. Ако няма хора, които да застрашава, и енергията му се понижи, съзнанието му отново ще бъде обхванато от безпокойство. Ето защо той трябва да поддържа ролята си на натрапник постоянно. Принуден е да повтаря все едно и също, което е усвоил много отдавна – единственото, което знае, че достатъчно силно може да обладае съзнанието му, за да подтисне Страх. Самото действие на насилие – импулсивно драматично изтласква чувството за безпокойство в подсъзнанието му, така че той да го забравя, да го подтисне и да се чувства донякъде спокоен, макар и за малко.

– Ами онези, които вземаха наркотици? – попитах.

– В този случай те приемаха пасивната позиция, позата на „нешастния аз“, до такава степен, че виждаха само отчаяние и жестокост в целия свят, което им даваше основание да търсят начин за бягство. Пристрастяването към наркотиците ангажира съзнанието и подтиска тревогата, дори и в Отвъдното.

Във физическото измерение наркотиците предизвикват еуфория, подобна на еуфорията породена от любовта. Проблемът при тази фалшива еуфория обаче е, че тялото отказва да приеме химикалите и се стреми да ги неутрализира, което означава, че при постоянна употреба на наркотици, са необходими все по-големи дози, за да се постигне същия ефект, което в крайна сметка унищожава тялото.

Отново се замислих за командира.

– Там, долу, стана нещо наистина странно. Онзи, който ме преследваше, бе убит, а после се получи така, че сякаш отново се съживи и отново започна да играе същата роля.

– Така става в този самоналожен ад. Илюзиите накрая се изчерпват и изчезват. Ако някой се опитва да не обръща внимание на тайната на живота, като я задушаваше с лакомия и се тъпче с мазнини, може да получи сърдечен пристъп. Онези, които използват наркотици, също унищожават телата си, командирът умира отново и отново, и така нататък. Същият принцип действа и във физическото измерение – всяка натрапчива властна драма рано или късно се проваля. Това обикновено става при изпитанията и превратностите на живота; стереотипите се разбиват и нахлува чувството за безпокойство. В такива случаи хората казват, че са „стигнали дъното“. Това е моментът човек да се пробуди и да се опита да се справи със Страх по друг начин; но ако не може, отново изпада в стария транс. А ако човек не се пробуди на физическо ниво и в Отвъдното може да му бъде трудно. Тези натрапчиви състояния са причина за ужасното поведение на някои хора във физическото измерение. Така се

обясняват психологически всички злодеяния, това е мотивацията, която стои зад непонятното поведение на малолетните престъпници, на садистите, зад всякакъв род извращения. Те просто повтарят единственото поведение, което им е познато, за да заглушат съзнанието си и да се освободят от безпокойството и чувството за безсилие.

– Значи, според теб, не съществува организирана конспирация на злото в света, сатанински план, на който сме жертва?

– Не. Съществува само човешкият Страх и странните начини, по които хората се опитват да се отърсят от него.

– Ами какво ще кажеш за Сатаната, за когото толкова често се говори в сакралните текстове и Писанията.

– Това е метафора. Символичен начин да се предупредят хората да търсят своята сигурност в Божественото, а не в своите понякога трагически егоцентрични импулси и навици. Сигурно на някакъв етап от развитието на човечеството е имало смисъл да се хвърля вината за всичко лошо върху някаква външна сила. Но сега това изопачава истината, защото да хвърляме вината за нашето поведение на сили извън нас самите означава да избегнем отговорността. А ние сме склонни да използваме идеята за Сатаната, за да приемаме някои хора за зли по природа, за да отречем своите противници и да ги отхвърлим. Време е да разберем истинската същност на човешкото зло по един по-задълбочен начин и да се опитаме да го преодолеем.

– Ако няма сатанински план – казах аз – това означава, че човек не може да бъде „обладан“.

– Не – натърти Уил. – Психологически „облаждане“ наистина съществува. Но то не е резултат на таен заговор на злото; свързано е с енергийната динамика. Хората, които изпитват Страх, се стремят да упражняват власт над останалите. Ето защо определени групи се опитват да привличат последователи и да ги подчиняват или насилствено задържат.

– Когато се озовах в онзи илюзорен град, имах чувството че съм обладан от демонична сила.

– Не, ти се оказа увлечен от тях, защото допусна грешка, която си правил и по-рано: вместо да отвориш съзнанието си и да се вслушаш в тези души, ти автоматично им се отдаде, така сякаш те имаха отговор на всичките ти въпроси, без да провериш дали наистина са ръководени от любов. За разлика от душите, които имат връзка с Божественото, те не се отдръпнаха от тебе. По-скоро те увлякоха в своя свят, както някоя налудничава секта или култ биха могли да въвлекат човека на физическо

ниво, ако той няма ясна преценка за нещата.

Уил млъкна, сякаш замислен за нещо, след което продължи:

– Тези преживявания ни дават още познания за Десетото откровение; за това ни бяха дадени. Щом връзката между двете измерения стане по-силна, ние ще започнем да имаме повече срещи с душите от Отвъдното. Тази част от Откровението ни дава да разберем, че трябва да разграничаваме онези души, които са пробудени и свързани с духа на любовта, от другите, които са във властта на Страх и на някакъв обсебващ транс. Ала трябва да правим това, без да подценяваме и дехуманизираме онези, които са във властта на подобни страхови драми, като ги смятаме за демони или дяволи. Това са души в процес на растеж, също като нас. Същност, на земно ниво онези, които са обладани от роли, от които не могат да се отскубнат, често са тъкмо душите, които са били най-оптимистични в своите Рождени визии.

Аз поклатих глава, защото не можех да го разбера съвсем.

– Тъкмо затова – продължи той – са избрали да се родят толкова в драстични, пораждащи страх ситуации, които извикват силни, налудничави средства за подтискането на Страх.

– Имаш предвид разстроените семейства, основани на насилие, и изобщо подобни ситуации, така ли?

– Да. Силните властнически драми от всякакъв вид, независимо дали се изразяват в насилие, или в перверзни наклонности, се дължат на средата, където животът е основан на насилие и принуда и страхът е толкова голям, че поражда ярост, гняв и извращения отново и отново, поколение след поколение. Хората, родени в такива ситуации, са избрали това съзнателно, с пълна яснота.

Тази идея ми се стори абсурдна.

– Но какво може да накара човек да пожелае да се роди на такова място?

– Защото е сигурен, че има достатъчно сили да го преодолее, да сложи край на омагьосания кръг, да излекува рода, в който е роден. Били са уверени, че могат да се пробудят и да преодолеят отчуждението и гнева, предизвикан от неблагоприятните обстоятелства, да погледнат на тях като на подготовка за една мисия – обикновено да помагат на останалите да излизат от подобни ситуации. Дори ако такива хора проявяват насилие, ние трябва да гледаме на тях като на хора, които могат да се освободят от тази драма.

– Значи, либералната гледна точка спрямо насилието и престъпността, идеята, че всеки може да се промени и да се поправи, е за

предпочитане. Консервативният възглед е погрешен?

Уил се усмихна.

– Не съвсем. Либералите са прави, като приемат, че хората, израснали при подтиснати и насилствени условия, са продукт на тяхното обкръжение, а консерваторите пък са прави, доколкото смятат, че е въпрос на съзнателен избор човек да престане да живее като престъпник или просяк. Ала либералният подход неправилно приема, че хората могат да се променят, ако бъдат поставени при различни обстоятелства, например при подобри материални условия и образование. Обикновено програмите за преодоляване на престъпността се съсредоточават върху подобряване на икономическото състояние и даване други възможности за избор. В случая с нарушителите, например, най-често им се дават съвети, които са изкуствени, а в най-лошите случаи дори биват оправдани и помилвани, което е тъкмо това, което не бива да се прави. Винаги, когато човек с разстроена властна драма бива потупай по рамото и освободен без никакви последствия, това позволява поведението му да продължи и му внушава, че престъплението му не е сериозно, което пък създава условията и гарантира, че то ще се прояви отново.

– Какво тогава може да се направи? – попитах аз. Уил целият се бе разтреперал от вълнение.

– Можем да се научим да окажем духовно въздействие! А това означава да им помогнем да осъзнаят целия този процес на припомняне, както тези души наоколо постъпват с обладаните от илюзии.

Уил изгледа душите от пръстена, после се обърна към мен и поклати глава.

– Мога да приема цялата информация, която току-що ти предадох от тези души, но все още не мога ясно да си представя Световната визия. Все още не сме се научили да повишаваме достатъчно енергията си.

Насочих цялото си внимание към душите в пръстена, но не можах да получа друга информация от онази, която Уил ми бе разкрил. Очевидно духовните групи разполагаха с по-голямо познание и насочваха своето знание към страховите модели, но както Уил, така и аз, все още не можехме да разберем нищо повече.

– Поне научихме още нещо за Десетото откровение – каза Уил. – Вече знаем, че независимо колко нежелателно е поведението на останалите, трябва да разбираме, че те са души, подобни на нас, които също като нас се опитват да се пробудят.

Внезапно се почувствах тласнат назад от силен тътен и пред очите ми се завъртя калейдоскоп от цветове. Уил се спусна напред и ме хвана

в последния момент, издигайки ме до своето ниво на енергия, като отново хвана гърба ми. Първоначално целият се тресях, но след малко неразположението ми премина.

– Отново са започнали този експеримент – каза Уил. Отърсих се от замаята и го погледнах.

– Значи, вероятно Къртис ще се опита да използва сила, за да ги спре. Той е убеден, че това е единственият начин.

Щом изрекох тези думи, явно си представих лицето на фейман. Той търсеше из долината мястото на експеримента. Погледнах Уил и разбрах, че той също бе видял този образ. Кимна в знак на съгласие и ние моментално започнахме да се движим.

И двамата с Уил спряхме и се спогледахме. Наоколо ни отново бе сивота. Един пореден взрив разцепи тишината и чертите на лицето на Уил се размиха. Той продължаваше да ме държи здраво и подир няколко мига шумът престана.

– Взривовите започнаха да се появяват по-често – каза Уил. – Изглежда, не разполагаме с много време. Кимнах, опитвайки се да прогоня световъртежа си.

– Хайде да погледнем наоколо – предложи Уил.

Щом насочихме внимание към околността, видяхме да се появява голяма енергийна маса на няколкостотин метра от нас. Тя се озова веднага на четирийсет-пет-десет стъпки отсреща.

– Бъди предпазлив – предупреди ме Уил. – Не се идентифицирай напълно с тях. Изслушай ги, за да разбереш кои са.

Съсредоточих се внимателно и веднага забелязах души, които се движеха, и пред очите ми се изпречи градът, откъдето бях избягал.

Бях обзет от страх и това всъщност ги накара да дойдат по-близо.

– Не оставяй да те напусне любовта – посъветва ме Уил. – Не могат да ни вълечат насила в своя свят, освен ако се държим така, сякаш искаме да ни помогнат. Опитай се да им изпращаш любов и енергия. Това или ще им помогне, или ще ги накара да избягат.

Съзнавайки, че тези души се страхуват повече и от мене, аз се съсредоточих в себе си и отправих към тях енергията на любовта. Те тутакси се отдръпнаха, където бяха първоначално.

– Защо не могат да приемат любовта и да се пробудят? – попитах Уил.

– Защото, щом почувстват енергията и съзнанието им се издигне малко, те изпитват пристъп на тревога от чувството за самота. Процесът на пробуждане и освобождаване от властната драма винаги поражда

тревога в началото, защото натискът става по-силен, преди да се намери вътрешно решение. Ето защо понякога „тъмната нощ на душата“ предшества достигането на високо съзнание и духовно просветление.

Някакво движение отдясно привлече вниманието ни. Съсредоточих се и разбрах, че наоколо има и други души; те приближиха, докато другите се отдръпнаха. Напрегнах се да схвана какво прави тази група.

– Защо според тебе тази група е тук? – запитях Уил. Уил сви рамене.

– Имат нещо общо с Фейман.

Постепенно в пространството около групата започнах да забелязвам един образ в движение – някаква сцена. Когато ясно се фокусира пред очите ми, разбрах, че е образът на огромен индустриален завод някъде на Земята. С големи метални постройки и редици трансформатори и тръби, с километри свързани жици. В центъра на комплекса, над една от най-големите сгради, се намираще команден център от чисто стъкло. Вътре виждах редици от компютри и уреди от всякакъв характер. Погледнах към Уил.

– Виждам – потвърди той.

Продължихме да оглеждаме комплекса и перспективата ни внезапно се разшири, така че можехме да го видим отгоре. Оттук се виждаха километри от жици които изхождаха от станцията във всички посоки и захранваха огромни кули с някакъв вид лазерни лъчи, прехвърляйки енергия към други частни станции.

– Знаеш ли какво е всичко това? – попитах Уил. Той кимна.

– Това е централизиран енергиен комплекс. Движение от единия край на комплекса привлече нашето внимание. Край една от големите сгради се появиха коли за бърза помощ и пожарни. От прозорците на третия етаж бълваше ужасен огън. В миг огънят стана по-ярък и силен и в този момент земята под цялата сграда се разтърси. Отломъци и прах изригнаха във въздуха, сградата се разклати и бавно рухна. Вдясно друга сграда внезапно избухна в пламъци.

Сцената се премести в командния център, вътре в който технически лица се стрелкаха на всички страни. Вдясно се отвори някаква врата и излезе човек, който държеше всякакви карти и схеми. Остави ги на масата и започна да работи с тях спокоен и напълно уверен в себе си. Отиде в другия край на стаята и започна да нагласява копчета и шайби. Постепенно земята престана да се тресе и огънят бе овладян. Той продължаваше да работи трескаво, и да дава инструкции на останалите технически лица.

Погледнах по-отблизо този човек и се обърнах към Уил:

– Та това е Фейман!

Преди Уил да може да отвърне нещо, сцената бързо се пренесе напред във времето. Пред очите ни комплексът бе спасен, след което работниците бързо започнаха да го разграждат сграда по сграда.

В същото време някъде наблизо започна да се изгражда ново, по-малко предприятие, което да произвежда по-компактни генератори. Най-сетне по-голямата част от комплекса бе разградена, а новото предприятие започна да произвежда малки единици, които можеха да се видят до всяка къща и предприятие из цялата страна. Перспективата рязко се върна и ние видяхме един човек в дъното, който наблюдаваше сцената, която наблюдавахме и ние. Когато успях да видя профила му, разбрах, че е Фейман преди предстоящото му раждане, обмисляйки какво може да постигне в живота си.

– Двамата с Уил се спогледахме.

– Това е част от Рождената му визия, нали? – попитах аз.

Уил кимна.

– Това, изглежда, е неговата духовна група. Хайде да видим какво можем още да разберем за него.

Двамата насочихме вниманието си към групата и мигновено ново видение ни се яви. Отново се озовахме във военния лагер от деветнайсети век, в палатката на военачалниците. Видяхме Фейман заедно с военния му командир – човека, който преди бях видял в илюзорния град.

Пред нас се разкри историята на техните взаимоотношения. Отличен стратег, Фейман бе натоварен със стратегията и тактиката на военните действия. Преди атаката командирът бе заповядал да се продадат тайно на американските туземци одеяла, заразени с вариола – тактика, на която Фейман твърдо се бе противопоставил, не толкова заради туземците, колкото защото чувстваше, че е политически уязвима.

По-късно, когато се празнуваше победата във Вашингтон, пресата бе открила използването на вариола-та и бе започнало разследване. Командирът и неговото обкръжение във Вашингтон бяха набедили Фейман за изкупителна жертва и това бе съсипало кариерата му. По-късно командирът бе направил блестяща политическа кариера и станал известен на цялата нация, преди да бъде предателски изигран от същите свои washingtonски приближени.

От своя страна Фейман не успя никога да се възстанови; собствените му политически амбиции се оказаха напълно съсипани. С годините в него все повече се натрупваше горчивина и отчуждение. Той направи

някои отчаяни опити да промени общественото мнение спрямо някогашния военен инцидент. Някои журналисти се бяха заели със случая в началото, но скоро обществеността напълно изгуби интерес и Фейман си остана в немилост. Към края на живота си той дълбоко страдаше от съзнанието, че политическите му цели никога няма да се осъществят, и винеше някогашния си командир за унижението, на което бе подложен. Опитва се да убие бившия политик по време на правителствен обяд и сам бе убит от охраната.

Откъснал се от вътрешното си чувство за сигурност и любов, Фейман не можа да се пробуди подир смъртта си. Години наред все вярваше, че е избегнал злополучния опит да убие някогашния си командир и продължаваше да живее в илюзорни светове, вкопчил се в омразата, и обречен непрестанно да изживява ужаса да замисля и прави опит за убийство все отново и отново, само за да бъде убиван за пореден път.

Както наблюдавах, ми стана ясно, че Фейман е можел да бъде закрепостен към тази илюзия много по-дълго, ако не бяха решителните усилия на друг човек, който е бил заедно с Фейман във военния лагер. Щом видях лицето му, го разпознах.

– Това е Джойл, журналистът, когото срещнах – казах на Уил, без да отмествам поглед от образа му.

Уил кимна в отговор.

След смъртта си Джойл се бе включил към пръстена на душите и бе насочил всичките си усилия, за да помогне на Фейман да се пробуди. Неговия живот по времето на Фейман е бил посветен на това да изобличава всяка жестокост и предателство от страна на военните по отношение американските туземци, но, въпреки че е знаел за комбинациите с вариолата, е бил принуден да мълчи чрез подкупи и рушвети. След смъртта си останал отчаян от Прегледа на своя живот и, успял да остане напълно съзнателен, се бе заклел да помогне на Фейман, който бе съспан поради собствената му пасивност.

След дълъг период от време Фейман бе откликнал и сам бе преживял дълъг и мъчителен Преглед на своя живот. Първоначалните му намерения за живота му през деветнайсти век са били да стане граждански инженер и да съдейства за мирното технологическо развитие. Но възможността да стане военен герой и да развива нови военни стратегии го бе съблазнила, също както командира.

След като се бе пробудил в Отвъдното, той се бе заел активно да помага на останалите от духовната си група да опознаят правилното използване на технологиите, когато бе започнал постепенно да получава

видения за приближаването на един следващ живот. В началото постепенно, но с все по-голямо убеждение, той започваше да осъзнава, че скоро ще бъдат открити големи енергийни съоръжения, които ще доведат до разкрепостяване на човечеството, но тези съоръжения ще бъдат изключително опасни.

Чувствайки, че му предстои да се роди, той бе разбрал, че ще работи за правилното използване на технологиите, но за да успее, трябва да преодолее своя стремеж към власт, признание и обществен статус. В същото време видя, че ще получи помощ; имаше още шестима човека. Той си представи долината, водопадите в дъното, тези хора, които заедно се опитваха да постигнат Визията на света.

Той започна да избледнява от погледа ми и тогава успях да доловя някои страни от пътя за постигането на тази Визия. Първо, седемчленната група щеше да започне да си спомня миналите съществувания и да работи за преодоляването на спотаените негативни чувства от миналото. След това групата съзнателно щеше да повиши своята енергия чрез практиките, разкрити в Осмото откровение, и всеки ще осъзнае ясно своята Рождена визия. И накрая енергията им щеше се повиши дотолкова, че да обедини духовните групи на всички тях и да се домогне до смисъла, който е заложен в основата на човешката история. Тогава най-сетне тези хора щяха да си представят мислено предначертаното бъдеще на човечеството, Световната визия – визуализацията на човешкото преопределение и пътя, по който то може да се постигне.

Внезапно цялата сцена изчезна заедно с групата на Фейман. Двамата с Уил останахме сами.

Уил гледаше отсъстващо.

– Видя ли какво ни се разкри? – попита той. – Значи, автентичното намерение на Фейман е било да работи за усъвършенстването и децентрализирането на технологията, с която се е заел. Ако осъзнае този факт, той ще може да спре експеримента.

– Трябва да го намерим – казах аз.

– Не – отвърна Уил, след като помисли. – Все още това няма да помогне. Трябва да открием останалите от седемчленната група. Може би ще бъде необходима обединената енергия на групата, за да се пробуди в съзнанието им спомена за Визията на света. Нужни са общите им усилия, за да се издигнат на необходимото ниво на енергия.

– Не ми стана съвсем ясно какво означава да се изчистват спотаените чувства от миналото. Уил дойде по-близо до мене.

– Нали помниш своите видения от миналото? От други времена и

места?

– Да.

– Групата, която трябва да се образува, за да се противопостави на експеримента, е била заедно и преди. Тези хора таят един към друг чувства от миналото и *трябва* да се освободят от тях! Всеки един ще трябва да ги преодолее.

Уил се загледа встрани и след малко продължи:

– Десетото откровение разкрива и този процес. Ще се яви не само една, а множество такива групи. Трябва да се научим да се освобождаваме от чувствата, спотаени от минали животи.

Думите му ме наведоха на мисълта, че в някои колективи едни от членовете си ставаха симпатични от пръв поглед, докато други изпитваха необяснима неприязън едни към други. Питах се, дали човешката култура е готова най-сетне да разбере дълбокият източник на тези неосъзнати реакции.

В този момент най-внезапно тялото ми цяло се разтърси от друг оглушителен трясък. Уил ме сграбчи и ме придърпа по-близо, лицата ни почти се докосваха.

– Ако отпаднеш от това ниво отново, не зная дали ще можеш да се върнеш, докато действа експериментът – извика той. – Трябва да откриеш и другите!

Втори взрив ни раздели и аз отново почувствах, че падам сред познатия вихър от цветове и знаех, че както и преди, се връщам на земното ниво. Този път обаче, вместо бързо да попадна във физическото измерение, аз се задържах за момент. Нещо ме дърпаше в слънчевия сплит и ме люшкаше хоризонтално. Постарах се да се концентрирам, околното пространство се успокои и аз усетих присъствието на друг човек, без всъщност да виждам силуета му. Имах усещане за нещо познато. Чие присъствие ме караше да се чувствам по този начин?

Най-накрая започнах да различавам една неясно очертана фигура на трийсет-четирийсет стъпки от мене, която започна да се приближава постепенно, докато я разпознах. Чарлин! Когато тя приближи на десетина крачки до мен, почувствах лекота в тялото си и пълно отпускане. В същото време забелязах розовочервеникавото енергийно поле, което обкръжаваше Чарлин. Секунди по-късно, за моя собствена изненада, забелязах подобно поле около самия мен. Когато бяхме на пет крачки един от друг, тялото ми бе обзето от силна, чувствена любов. Внезапно загубих способност да мисля. Какво ставаше?

Точно когато аурите ни щяха да се докоснат, резкият дисонанс се

появи отново и аз започнах да падам, изгубил всякакъв контрол над себе си.

ПРОШКАТА

замята ми премина, постепенно започнах да усещам нещо хладно и влажно до дясната си буза. Отворих бавно очи и застинах на място. Едно вълче гледаше към мен и ме душеше, като въртеше опашка. В следващия миг, когато се дръпнах и седнах, то хукна към гората.

Без да мога да мисля от умора, аз потърсих раницата си в спускащия се здрач, навлязох сред гъстата гора и си опънах палатка, след което механично се пъхнах в спалния чувал. Опитах се да не заспивам, заинтригуван от странната ми среща с Чарлин. Защо ли я бях видял в другото измерение? Какво ли ни бе събрало заедно?

На следната сутрин се събудих рано, направих си овесена каша, изядох я и предпазливо се отправих към ручея, който бях прекосил, докато се изкачвах по склона, измих лицето си и си напълних манерката. Чувствах се все още уморен, но бързах да намеря Къртис.

Внезапно отскочих, проглушен от експлозия, която се чуваше от изток. Трябва да е Къртис, помислих си и се завтекох към палатката. Обхванат от страх, бързо заприбирах багажа си и се отправих в посоката, от която се чуваше тътенът на взрива.

След около половин миля гората неочаквано свършваше пред някакво запустяло пасище. По дърветата наоколо висяха ръждясали, обвити в бодлива тел жици. Огледах пасището и дърветата и шубраците на стотина метра отсреща. В този момент забелязах някой да се движи сред храстите и оттам изскочи Къртис и се втурна право към мен. Махнах му и той веднага ме разпозна и забави ход. Когато стигна до мен, мина предпазливо покрай бодливата тел и тежко се отпусна задъхан до едно дърво.

– Какво стана? – попитах аз. – Какво си успял да взривиш?

Той поклати глава.

– Не направих кой знае какво. Експериментът се провежда под земята. Експлозивите ми не стигнаха, ай... не исках да наранявам хора. Успях само да взривя една външна микровълнова антена, което се надявам да ги забави.

– Как успя да стигнеш толкова близо?

– Заложих взривните устройства снощи след мръкнало. Те явно не очакват, че някой може да проникне тук, защото охраната им е незначителна.

Той млъкна, когато в далечината се чу шум от камиони.

– Трябва да се махаме от долината – предложи той – и да потърсим помощ. Вече нямаме избор. Те ще се опитат да ни открият.

– Почакай малко – казах аз. – Мисля, че имаме шанс да ги спрем, но трябва да намерим Мая и Чарлин. Той ококори очи.

– За Чарлин Билингс ли говориш?

– Точно така.

– Познавам я. Тя се занимаваше с договорни проучвания за корпорацията. Не я бях виждал дълги години, но снощи я видях да се спуска в подземния бункер. Вървеше с неколцина мъже, всички тежко въоръжени.

– Дали я водеха срещу волята ѝ?

– Не можах да разбера – каза Къртис разсеяно, наострил слух към бумтенето на камионите, което изглежда идваше в наша посока. – Трябва да се махаме оттук. Зная едно място, където можем да се скрием, докато мръкне, но трябва да побързаме – той се обърна на изток. – Насочих ги към фалшива следа, но това няма да ги отклони за дълго.

– Трябва да ти кажа какво се случи – прекъснах го аз. – Отново намерих Уил.

– Добре, но по пътя – каза той забързано. – Трябва да вървим.

Надникнах през отвора на пещерата отвъд дълбоката клисура отсреща към склона. Нищо не помръдваше. Заслушах се внимателно и нищо не чух. Бяхме вървяли на североизток около миля и аз бях разказал на Къртис колкото се можеше по-бързо за преживяванията си в другото измерение, като подчертах убеждението си, че Уи-лямс бе прав. Можехме да спрем експеримента, ако успеем да намерим останалата част от групата и си спомним цялостната Визия.

Виждах, че Къртис вътрешно се съпротивлява на тази идея. Той ме слуша известно време, след което започна да говори несвързано за някогашните си отношения с Чарлин. Бях разтревожен, че няма представа за нейното отношение към експеримента. Каза ми също, как се беше запознал с Дейвид. Сприятелили се след някаква случайна среща, когато споделили общите си преживявания като войници.

Аз му казах, че смятам, че не е случайно, дето и двамата познаваме Дейвид и Чарлин.

– Не разбирам какво значение може да има това – каза той разсеяно и аз се отказах да го убеждавам, но за ме то беше още едно доказателство, че всички ние сме се озовали в тази долина съвсем не случайно. Подир туй бяхме продължили мълчаливо, докато Къртис се оглеждаше за

пещерата. Когато я открихме, той се върна назад по пътеката и прикри следите ни с борови клонки, след което остана навън, докато се убеди, че никой не ни е забелязал.

– Супата е готова – обади се Къртис зад гърба ми. Аз бях сготвил на газовия котлон последната от замразените супи, които носех. Сипах и на двама ни по една купичка и отново се настаних край входа на пещерата и се загледах навън.

– Как си представяш, че тази група може да повиши енергията си дотолкова, че да въздейства на онези хора? – попита той.

– Не зная точно как – отвърнах аз. – Трябва да разберем.

Той поклати глава.

– Струва ми се невъзможно. С моите експлозивни аз само ги подразних още повече и сега ще бъдат нащрек. Може и още хора да доведат, но едва ли ще спрат експеримента. Сигурно имат резервна антена наблизо. Трябваше да взривя подземието. Сигурно трябваше. Но просто не намерих сили да го направя. Вътре беше Чарлин и кой знае колко още хора.

– Трябва да намерим друг начин – казах аз.

– Но как?

– Сигурно ще разберем.

Внезапно до нас отново долетя далечно бумтене на коли и в същото време долових нещо като движение надолу по склона.

– Има някой тук – казах му.

Ние залегнахме и се напрегнато се вгледахме. Силуетът пое отново, донякъде скрит зад хрусталаците.

– Това е Мая – казах аз, невярвайки на очите си. Двамата с Къртис се спогледахме. Най-сетне аз се изправих.

– Трябва да я доведе тук. Той ме хвана за ръката.

– Върви приведен и, ако колите наблизат, я остави и се връщай тук. Не рискувай да те видят.

Кимнах и предпазливо затичах надолу по склона. Щом приближих, спрях и се ослушах. Камιονетките идваха по-близо. Аз тихо ѝ подвихнах. В първия момент тя застина на място, но после ме позна и се покатери по скалистата височина, където бях застанал.

– Не мога да повярвам, че те откривам! – каза тя и обгърна шията ми.

Поведох я по обратния път към пещерата и ѝ помогнах да влезе през входа в скалите. Тя изглеждаше уморена, ръцете ѝ одраскани, някои от драскотините все още кървяха.

– Какво става? – попита тя. – Чух някаква експлозия и после навсякъде тези камионетки.

– Видя ли те някой, докато идваше насам? – попита Къртис с раздразнение. Беше се изправил и се оглеждаше навън.

– Струва ми се, че не – каза тя. – Успях да се прикрия. Аз ги представих един на друг. Къртис кимна и каза:

– Струва ми се, че трябва да огледам какво става на-около – той излезе и се изгуби от погледа ни.

Отворих раницата си и извадих малка аптечка.

– Успя ли да намериш своя приятел при шерифа? – Не, не можах дори да се добера до града. Всички пътища бяха охранявани. Срегнах една жена и ѝ дадох да му занесе бележка. Нищо друго не можах да направя. Дезинфектирах една дълбока драскотина върху коляното на Мая.

– И защо не отиде с жената, която си срещнала? Какво те накара да се върнеш?

Тя взе антисептика и мълчаливо започна да дезинфектира и други места. Накрая каза:

– Не зная защо дойдох. Може би, защото продължих да имам все тези спомени – тя вдигна очи и ме погледна. – Искам да разбера какво става тук.

Седнах срещу нея и набързо ѝ предадох всичко, което бе станало, след като се разделихме. Специално информацията, която двамата с Уил бяхме получили за груповия процес, за преодоляване на съпротивата, докато се открие Световната визия.

Тя изглеждаше изумена, но беше готова да приеме своята роля.

– Виждам, че вече не куцаш.

– Да, оправих се, когато си припомних какво го е предизвикало.

Тя ме изгледа и каза:

– Но ние сме трима. Нали каза, че Уилямс и Фейман са видели група от седмина човека. Къде са те според теб?

– Не зная – отвърнах. – Радвам се, че си тук. Ти знаеш какво е вяра и вътрешно виждане.

По лицето ѝ премина сянка на безпокойство.

Скоро се върна Къртис и каза, че не е видял нищо необичайно, след което седна на известно разстояние от нас, за да довърши храненето си. Аз сложих още една купичка и я подадох на Мая. Къртис се наведе и ѝ предложи манерката.

– Знаеш ли – каза той – голям риск си поела, като си тръгнала така открито. Можеше да ги доведеш право при нас.

Мая ме погледна и се опита да се защити:

– Опитвах се да се измъкна! Не съм знаела, че сте тук. Дори и нямаше да тръгна насам, ако не бях проследила птиците.

– Трябва да си даваш сметка в каква опасност се намираме! – прекъсна я Къртис. – Още не сме спрели онзи експеримент.

Той се изправи и отново излезе, като седна край голяма скала близо до пещерата.

– Защо ми е толкова ядосан? – попита Мая.

– Ти каза, че си имала някакви спомени, Мая, какви са те?

– Не зная... От друго време, струва ми се, когато се опитвах да спра някакво насилие. Затова всичко ми изглежда толкова плашещо.

– Къртис струва ли ти се познат? Тя се опита да си припомни.

– Може би. Не зная. Защо?

– Помниш ли, когато ти казвах преди, че съм имал видение за всички нас в миналото, по време на войните с американските туземци? Тебе те убиха заедно с още един човек, който те следваше и който също беше убит. Мисля че беше Къртис.

– И обвинява мен? Господи, ето защо ми е толкова ядосан.

– Мая, можеш ли да си спомниш какво сте правили двамата?

Тя затвори очи и отново се опита да си спомни. После ме погледна:

– Имаше ли там и някой от американските туземци? Някакъв шаман?

– Да – отвърнах. – И той също беше убит.

– Бяхме замислили нещо... – И тя ме погледна право в очите. – Не, въобразявахме си, мислехме, че можем да спрем войната... Само това мога да схвана.

– Трябва да поговориш с Къртис, за да го накараш да преодолее раздразнението си. Това е част от процеса на спомнянето.

– Шегуваш ли се? Та той ми е страшно ядосан.

– Първо аз ще отида да поговоря с него – казах аз и станах.

Тя кимна леко и се загледа встрани. Аз стигнах до отвора на пещерата, промъкнах се навън и седнах до Къртис.

– За какво мислиш? – попитах.

Той ме погледна донякъде притеснен.

– Твоята приятелка ме изнервя.

– Как по-точно се чувстваш?

– Не зная. Яд ме е, че я видях отреща. Все ми се струва, че може да привлече вниманието към нас и да ни изложи на опасност да ни хванат.

– А може би да ни убият?

– Да, може би да ни убият! – той така силно извика, че и двамата се изненадахме, а той въздъхна и сви рамене.

– Помниш ли, когато ти разказах виденията си за времето на войните с американските туземци през деветнайсети век?

– Смътно – измърмори той.

– Е, тогава не ти казах, но според мен вие с Мая се явявахте заедно в моето видение. Къртис, вие и двамата бяхте убити от войниците.

Той погледна към свода на пещерата.

– И според теб, затова съм й така ядосан? Усмигнах се.

В този момент във въздуха се разнесе лек дисонанс и ние двамата чухме бумтенето.

– По дяволите – извика той. – Отново започват.

– Къртис, ние трябва да разберем какво сте се опитвали да направите двамата с Мая по онова време, защо не сте успели и какво възнамерявате да се получи различно този път.

Той поклати глава.

– Не зная, доколко всичко това е за вярване. Дори не зная откъде да започна.

– Ако поговориш с нея, все нещо ще излезе. Той само ме погледна.

– Ще опиташ ли?

Най-сетне той кимна и пропълзя обратно в пещерата. Мая неловко се усмигна.

– Извинявай, че ти бях така ядосан – спомена Къртис. – Изглежда е заради нещо, което е станало много отдавна.

– Остави това – отвърна тя. – Ще ми се да си спомним какво тогава сме се опитвали да направим. Къртис изгледа Мая.

– Имам чувството, че си спомням, че ти се занимаваш с някакъв вид лечение – и той обърна очи към мен. – Ти ли си ми казвал за това?

– Не – отвърнах, – но е вярно.

– Аз съм лекарка – каза Мая. – Използвам позитивната визуализация и вярата в моята работа.

– Вярата ли? Да не би да искаш да кажеш, че лекуваш хората с религия?

– Е, само в най-общ смисъл. Когато казах вяра, имах предвид енергийната сила, която идва от човешките очаквания. Аз работя в клиника, където се опитваме да разберем вярата като реален ментален процес, като път, който ни позволява да градим своето бъдеще.

– И откога се занимаваш с всичко това? – попита Къртис.

Тя погледна към Къртис и после към мене.

– Целият ми живот ме е подготвял за това да изследвам възможностите на лечението – и тя разказа на Къртис цялата история на своя живот, която преди бе разказала и на мен, включително тревогите и страховете на майка си, че ще се разболеє от рак. Докато Мая обсъждаше какво ѝ се е случило, двамата с Къртис ѝ задавахме въпроси и ѝ предавахме енергия, докато я слушахме. Умората от лицето ѝ постепенно изчезна, очите ѝ блеснаха и тя се поизправи. Къртис попита:

– Значи ти мислиш, че безпокойствата и негативните мисли на майка ти по отношение на бъдещето, са засегнали здравето ѝ.

– Да. Хората привличат в своя живот два вида събития: тези, в които вярват, и тези, от които се страхуват. Но ние правим това несъзнателно. Като лекар аз съм убедена, че много може да се постигне, ако този процес бъде сведен до съзнанието ни.

Къртис кимна.

– Но как се постига това?

Мая не отвърна. Тя се изправи и погледна право пред себе си с уплашен вид.

– Какво има? – попитах я аз.

– Току що... току-що... пред очите ми се яви какво е станало през войните.

– И какво е то? – попита Къртис. Тя го погледна.

– Спомням си, че се намирахме в гората. Всичко ми е пред очите: войниците, дима от пушките.

Къртис потъна в дълбок размисъл, очевидно въввлечен в спомена.

– И аз съм там – промълви той. – Защо съм се намирал там? – погледна той към Мая. – Ти си ме довела! Аз не съм знаел нищо, бил съм само специален наблюдател. Ти ми си ми внушила, че можем да спрем войната!

Тя извърна поглед, очевидно опитвайки се да разбере.

– Струваше ми се, че можем... че съществува начин... почакай за момент, не сме били сами – тя се обърна и ме погледна ядосано. – И ти си бил там, но си ни изоставил. Защо ни изостави?

Думите ми пробудиха спомените и аз им разказах какво виждам, включително и останалите присъстващи: старейшините на няколко племена, аз самият, Чарлин. Обясних, че един от старейшините бе изразил пълна подкрепа на усилията на Мая, но смяташе, че времето не е дошло, тъй като племената още не са намерили правилен подход. Един друг вожд избухна в ярост от зверствата, вършени от белите войници.

– Не намерих сили да остана – казах на Мая и Къртис, описвайки

им спомена от преживяното при францисканците. – Не намерих сили да преодоляя страха си. Имах чувството, че животът ми е в опасност. Съжалявам.

Мая изглеждаше потънала в мислите си и аз взех ръката ѝ.

– Старейшините знаеха, че нищо няма да се получи. А и Чарлин потвърди, че още не сме си спомнили мъдростта на предците.

– Но защо все пак един от вождовете остана с нас? – попита тя.

– Защото не искаше да ви остави да загинете сами.

– Аз изобщо не съм искал да загивам! – сопна се Къртис и погледна към Мая. – Ти ме подведе.

– Съжалявам – отвърна тя. – Не мога да се спомня къде сбърках.

– Аз зная, къде си сбъркала – каза той. – Въобразяваше си, че можеш да спреш една война, само защото така ти се иска.

Тя продължително го изгледа, след което се обърна към мен.

– Той има право. Искахме да накараме войниците да прекратят своята агресия, но без ясна представа как да стане това. Не се получи, защото няхахме достатъчно познание. Представите ни бяха породени не от вяра, а от страх. Това е аналогично на процеса на лечение. Когато си спомним, с какво предназначение сме дошли в този живот, това може да ни помогне да възстановим здравето си. Когато успеем да си спомним какво е предназначението на човечеството, още в този момент можем да започнем да лекуваме света.

– Очевидно – продължих аз – нашата Рождена визия съдържа не само онова, което като индивиди сме възнамерявали да сторим във физическото измерение, но и по-всеобхватната визия за онова, което хората се опитват да осъществят на протежение на цялата история, както и по-конкретно как да го осъществим. Трябва просто да повишим нивото на енергията си, да споделим намеренията, с които сме дошли на този свят, и тогава сигурно ще успеем да си спомним и Световната визия.

Преди Мая да отговори, Къртис вече беше скочил на крака и отишъл до входа на пещерата.

– Нещо ми се причува – каза той. – Там има някой.

Двамата с Мая се сгушихме зад него, опитвайки се да видим. Нищо не помръдваше. После на мен ми се стори, че долавам шумолене от нечи стъпки.

– Ще отида да проверя – каза Къртис и излезе. Обърнах се към Мая:

– Най-добре да отида и аз.

– Аз също идвам – каза тя.

Тръгнахме след Къртис надолу по склона и застанахме зад една

скала, откъдето се виждаше клисурата между двата хълма. Мъж и жена, скрити донякъде в храсталаците, вървяха през камънаците долу в посока на запад.

– Тази жена е в беда! – каза Мая.

– Как разбра? – попитах.

– Просто разбрах. Изглежда ми позната.

Жената се обърна и мъжът я блъсна заплашително, при което видяхме пистолет в дясната му ръка. Мая се наведе напред и погледна.

– Видяхте ли? Трябва да направим нещо.

Погледнах внимателно. Жената имаше светли коси и беше облечена в зелени работни дрехи с джобове на панталоните и пуловер. Видях как се обърна и каза нещо на онзи, който я водеше, след което в един миг хвърли поглед към нас и аз успях да видя ясно лицето ѝ.

– Това е Чарлин – казах. – Къде ли я водят?

– Откъде да зная? – отвърна Къртис. – Вижте, струва ми се, че мога да ѝ помогна, но трябва да отида сам. Вие двамата ще останете тук.

Аз се възпротивих, но Къртис остана непреклонен. Гледах подире му, докато той свърне наляво и се запуска през гората. После безшумно пропълзя зад друга скала само на десетина метра над клисурата.

– Ще минат точно пред него – обърнах се към Мая.

Тревожно наблюдавахме двамата, които се приближаваха към скалата. Точно когато минаваха покрай нея, Къртис скочи върху мъжа, събори го на земята и го хвана за гърлото, докато она престана да се движи. Чарлин отскочи в паника и тъкмо се канеше да побегне.

– Чарлин, почакай! – извика Къртис. Тя спря и предпазливо пристъпи напред. – Аз съм Къртис Фаръл. Работихме заедно в ДелТек, помниш ли? Дойдох да ти помогна.

Тя явно го разпозна и приближи. Двамата с Мая предпазливо се спуснахме по склона. Когато Чарлин ме видя, застина на място, след което се спусна да ме прегърне. Къртис се втурна и ни дръпна към земята.

– Не се изправяйте – каза той. – Оттук могат да ни видят.

Помогнах на Къртис да завърже охраняващия Чарлин с въже, което намерихме в джоба му, и го пренесохме да го скрием в гората.

– Какво му направи? – запита Чарлин. Къртис тършуваше в джобовете си.

– Само го зашеметих. Ще се оправи.

Мая се наведе да провери пулса му.

Чарлин се обърна към мене и хвана ръката ми.

– Как се озова тук? – попита тя.

Разказах ѝ, едва поемайки си дъх, как ми се бяха обадили от службата ѝ, за да ми кажат, че е изчезнала, и как бях взел скицата ѝ и бях дошъл в долината да я търся.

Тя се усмихна:

– Бях направила скицата с намерение да ти се обадя, но тръгнах така внезапно, че няхах време... – гласът ѝ сек-на и тя се възря дълбоко в очите ми. Най-сетне продължи – Струва ми се, че вчера те видях в другото измерение.

Аз я дръпнах встрани по-далеч от другите:

– И аз те видях, но не можах да вляза във връзка с тебе.

Ние се спогледахме и аз почувствах как тялото ми олекна и бях обхванат от прилив на любов, която чувствах сякаш с цялата си кожа. Имах чувството, че потъвам в очите на Чарлин. Тя се усмихна по-широко и аз разбрах, че изпитва същото.

Къртис се раздвижи и ни прекъсна и аз разбрах, че двамата с Мая са ни наблюдавали.

Отново се обърнах към Чарлин.

– Искам да ти кажа какво става – започнах аз, като ѝ описах как съм се видял с Уил отново, какво узнах за надигацията се Страх и за идването на групата. – Чарлин, как се появи в Отвъдното измерение?

Лицето ѝ помръкна.

– Всичко стана по моя вина. До вчера не съзнавах опасността. Аз самата разказах на Фейман за Откровенията. Докато ти беше още в Перу, аз попаднах на още една група, която знаеше за Деветте откровения и активно ги изучаваше. И аз самата имах същите опитности, за каквито ти разказваше в писмото си. По-късно заедно с един приятел дойдохме в тази долина, защото бяхме чували, че тук има сакрални места, свързани по някакъв начин с Десетото откровение. Приятелят ми не можа да усети нищо особено, но аз – да, тъй че останах да разбера нещо-повече. Тогава срещнах Фейман, който поиска да му разкажа, каквото зная. От този момент нататък, беше с мен неотлъчно. Настоя да не се обаждам в службата си за по-голяма сигурност. Тъй че аз написах писма, с които да отложат уговорените си ангажименти, но както се оказа, той ги бе задържал. Затова и всички са помислили, че съм изчезнала. Заедно с Фейман обходихме повечето енергетични места и по-специално онези край Издайната могила и Водопадите. Самият той не можеше да усети енергията, но по-късно разбрах, че прави енергиен профил на местността, по който по-късно да може да възстанови точното енергетично място по електронен начин.

Погледнах към Къртис, който кимна с разбиране.

В очите на Чарлин се появиха сълзи.

– Той успя съвсем да ме подведе. Каза ми, че работи върху някакъв много евтин източник на енергия, който ще доведе до разкрепостяване на човечеството. По време на експериментите ме изпращаше далеч в гората. Едва по-късно, когато се опълчих срещу него, ми призна каква заплаха крие онова, което върши.

Къртис се обърна към Чарлин.

– Фейман Картър бе главен инженер на ДелТек. Не помниш ли?

– Не – отвърна тя, – но той има пълният контрол над този проект. Сега е въввлечена още една корпорация. Наели са и въоръжени лица. Фейман ги нарича *оператори*. Когато накрая му заявих, че напускам, той ме сложи под стража. Казах му, че намеренията им няма да успеят, но той само ми се изсмя. Похвали се, че някоя от вътрешните служби работи за него.

– Къде те водеха? – попита Къртис. Чарлин поклати глава.

– Нямам представа.

– Едва ли щеше да те остави жива – каза Къртис – след всичко, което ти е казал.

Смълчахме се, обзети от тревога.

– Преди всичко не мога да разбера – каза накрая Чарлин, – защо е дошъл в тази гора. За какво са му тези силови полета?

Двамата с Къртис отново се спогледахме и той каза:

– Изпробва начин да получава енергия, насочвайки се към отворите между различните измерения в тази долина. Ето защо е толкова опасно.

Направи ми впечатление, че Чарлин се бе загледала в Мая и ѝ се усмихваше. Мая отвърна на погледа ѝ сърдечно.

– Когато бях край Водопадите – каза Чарлин – пренесох се в другото измерение и бях връхлетяна от спомени – тя ме погледна. – После успях да го направя още няколко пъти, дори и вчера, когато бях под стража – обърна се към мен. – И там те видях...

Чарлин замълча и погледна към останалите от групата.

– Видях, че всички ние сме тук, за да спрем този експеримент, ако успеем да си спомним всичко. Мая я наблюдаваше съсредоточено.

– В тебе намерихме разбиране по онова време, когато се опитвахме да спрем войната. Ти ни подкрепи – каза Мая. – Макар да знаеше, че няма да успеем.

По усмивката на Чарлин разбрах, че си е спомнила.

– Ние си спомнихме повечето от онова, което е станало – казах аз. –

Но все още не знаем какъв различен подход трябва да осъществим сега. Ти можеш ли да си спомниш?

Чарлин поклати глава.

– Само частично. Зная, че трябва да разберем спотаените си чувства от миналото, преди да можем да вървим напред – тя ме погледна в очите и млъкна. – Всичко това се отнася до Десетото откровение...макар че то още не е написано. Долавя се интуитивно.

Аз кимнах.

– Знаем вече.

– Част от Десетото откровение доразработва Осмото. Само група, която следва Осмото откровение, е в състояние да осъществи по-висша степен на освобождаване от миналото.

– Не те разбирам напълно – каза Къртис.

– Осмото откровение ни позволява да се научим да вдъхваме енергия на другите – продължи тя – и да издигаме тяхното ниво, като насочваме своето внимание към красотата и мъдростта им. Това може да повиши творческото състояние на една група. За съжаление много групи не успяват да се издигнат по този начин, въпреки нивото на отделните техни членове. Това особено се отнася за групи, които трябва да свършат обща работа, например хора които трябва да създадат някакъв уникален проект, защото много често тези хора са били заедно и преди. Проблемът е, че чувства от минали животи се проявяват и започват да пречат. Когато попаднем сред хора, с които ни свързва обща работа, много често започваме да изпитваме необяснима неприязън към тях без да разбираме на какво се дължи. Или обратно – ние не им допадаме особено, по непонятни за нас причини. Можем да бъдем обхванати от ревност, раздражение, завист, отчуждение, огорчение, обида и така нататък. Съвсем ясно долових интуитивно, че никоя група не може да постигне своя най-висок потенциал, ако участниците в нея не се стремят да разберат и да се освободят от тези чувства.

Мая се наведе напред.

– Ние правим точно това – освобождаваме се от чувствата и блокажите, които се дължат на миналите ни опитности заедно.

– Ти успя ли да видиш своята Рождена визия? – попитах аз.

– Да – отвърна Чарлин. – Но не нищо повече. Енергията ми не бе достатъчна. Видях само, че на Земята се формират групи, и аз трябва да бъда тук, в долината заедно с група от седем човека. Къде ли са останалите?

В този момент от север се чу шум на кола и ние наострихме слух.

– Не можем да останем тук – каза Къртис. – Много сме на открито. Да се върнем в пещерата.

Чарлин се нахрани и ми подаде чинията. Тъй като нямах излишна вода, аз я прибрах мръсна в раницата и седнах отново. Къртис влезе и седна до Мая насреща ни, а тя леко му се усмихна. Чарлин седеше от лявата ми страна. Бяхме оставили оператора вън от пещерата, все още завързан и със запушена уста.

– Всичко наред ли е вън? – попита Чарлин Къртис. Къртис изглеждаше напрегнат.

– Мисля че да, но откъм север се чува още шум и, както изглежда, ще трябва да стоим тук до мръкнало.

Известно време гледахме един към друг, опитвайки се да повишим своята енергия.

После аз им разказах какво бях научил за това как да се постигне Световната визия, докато наблюдавах духовната група на Фейман. Когато свърших, обърнах се към Чарлин и попитах:

– Какво друго разбра за този процес на освобождаване от миналото?

– Само това, че той не може да се осъществи, докато не се върнем към любовта – отвърна Чарлин.

– Лесно е да се каже – забеляза Къртис. – Проблемът е да се постигне.

Спогледахме се и видях, че енергията се прехвърля към Мая.

– Разковничето е в това, да се разберат спотаените чувства и да се сведат до съзнанието в пълнота. Честно да се споделят, колкото и неловко да се чувстваме при подобни опити. Това ще ни позволи напълно да осъзнаем онова, което изпитваме един към друг в настоящия момент и да отнесем спотаените си чувства към миналото, на което принадлежат. Затова понякога е необходим дълъг процес тези чувства да се споделят открито, да се обсъдят, за да се изчистим от тях и да се върнем към любовта, която е най-върховното чувство.

Известно време всички се гледахме един друг и аз забелязах, че повечето негативни чувства са изчезнали.

– Почакайте за момент – казах аз и се обърнах към Мая – аз зная, че ти имаш чувства от миналото към Чарлин.

– Да – отвърна Мая – но само хубави чувства, изпитвам благодарност. Тя остана и се опита да ми помогне... – Мая млъкна, загледана в Чарлин. – Ти се опитваше да ми кажеш нещо, нещо, свързано с нашите предци. Но ние не се вслушахме в думите ти.

Наведох се към Чарлин.

– И ти ли си била убита?

– Не, не е била убита – отвърна Мая вместо нея. – Отиде да направи още един опит да убеди войниците.

– Така е. Но кавалеристите вече ги нямаше.

– Друг някой изпитва ли нещо необяснимо към Чарлин? – попита Мая.

– Аз нищо – каза Къртис.

– Ами ти, Чарлин? – попитах аз. – Какво изпитваш ти към нас?

Тя задържа поглед върху всеки от групата.

– Струва ми се, че нямам никакви минали чувства към Къртис – казва тя – и само най-добри чувства към Мая – тя отправи поглед към мене. – Към теб ми се струва, че изпитвам известна резервираност.

– Защо? – попитах аз.

– Защото беше толкова практичен и незаинтересован, не искаше да се замесваш и да поемеш отговорност своевременно.

– Чарлин – обърнах се към нея аз – вече си бях пожертвал живота веднъж за тези Откровения като монах. Имах чувството, че е напразно.

Протестът ми изглежда я ядоса и тя се извърна настрана.

Мая протегна ръка и ме докосна.

– Ти правиш опит да се защитиш. Когато реагираш по този начин, на другия му се струва, че е останал неразбран. И той задържа спотаените си чувства и продължава да мисли как да те убеди, да те накара да разбереш. Или ги изтласква в подсъзнанието си, което ви кара да изпитвате неприязън един към друг и блокира енергията помежду ви. И в двата случая чувството си остава проблем и пречка. Предлагам ти да разбереш, как Чарлин се чувства в този случай.

Погледнах към Чарлин.

– О, разбирам. Ще ми се да бях помогнал. Може би щях да успея да направя нещо, ако имах повече кураж. Чарлин кимна и се усмихна.

– Ами ти какво чувстваш към Чарлин? – попита Мая и ме погледна.

– Известно чувство на вина – отвърнах аз – не толкова заради миналото през войните, а сега. Няколко месеца не ти се обадох. Все си мисля, че ако бях поговорил с теб веднага, след като се върнах от Перу, може би щяхме да успеем да спрем експеримента по-рано и всичко това нямаше да се случва сега. Никой не отвърна.

– Има ли други чувства, за които да поговорим? – попита Мая.

Ние само се спогледахме. Тогава под ръководството на Мая всеки от нас се постара да се съсредоточи в себе си и да се свърже с

Божественото начало, за да повиши енергията си. Аз насочих вниманието си към красотата наоколо и почувствах прилив на любов. Матовият цвят на пода и стените на пещерата започна да изглежда по-ярък и светъл. Лицата на всички се озариха. По гърба ми премина хлад.

– А сега – каза Мая – сме готови да разберем с какво намерение сме дошли в този живот... – тя, изглежда, отново потъна дълбоко в мислите си. – Аз... аз знаех, че ще стане това – каза най-сетне тя. – То бе част от Рождената ми визия. Аз трябваше да ръководя процеса на постигане на ново ниво на съзнание. Тъкмо това не умеехме, когато се опитвахме да спрем войната срещу американските туземци.

Докато говореше, аз забелязах някакво раздвижване на стената зад нея. Първоначално си помислих, че е светлинен отблясък, но после установих, че е тъмнозелена сянка, точно като онази, която бях наблюдавал, когато видях духовната група на Мая. Опитвайки се да се съсредоточа върху светлото петно, аз видях как то се превърна в цялостна холографска сцена, разположила се върху цялата стена, изпълнена с неясни човешки фигури. Погледнах към останалите; изглежда никой не виждаше образа, освен мене.

Разбрах, че това е духовната група на Мая, и веднага щом го осъзнах, започнах да получавам поток от интуитивна информация. Отново Рождената ѝ визия се разгърна пред очите ми, висшият промисъл, който я бе накарал да се роди тъкмо в това семейство, заболяването на майка ѝ, породило интереса и към медицината, и по-специално към връзката между съзнание и тяло. И сега тази среща. Ясно чух, че никоя група не може да постигне пълната си творческа сила, докато не се очисти съзнателно от миналите наслоения, за да повдигне нивото на енергията си.

– Щом веднъж се очисти от спотаените си чувства – говореше Мая в този момент – групата може по-лесно да преодолее борбата за надмощие, властните драми на своите членове и да постигне пълно творческо състояние. Но това трябва да се прави съзнателно, като във всеки човек се търси проявлението на висшето му Аз.

Къртис, изглежда, не разбираше и Мая започна да обяснява по-подробно.

– Осмото откритие разкрива как, когато се вгледаме в лицето на един човек, отвъд фасадите и защитните маски на егото, можем да открием автентичния израз на *истинското му* Аз. Обикновено хората не знаят къде да гледат, когато разговарят с някого, дали в очите или в някоя открояваща се черта на лицето му. Всъщност трябва да се съсредоточим върху цялото лице, което с уникалните си светлосенки и

съчетания от черти е нещо като отпечатък на истинската същност на човека. Зад тези черти може да се открие автентичния израз и да просветне душата. Когато го гледаме с любов, силата на любовта озарява тази висша същност на човека отсреща и той се променя пред очите ни, разкривайки най-висшето, на което е способен. Всички велики учители, винаги са изпращали такава енергия към своите ученици. Затова и са били велики учители. Но резултатът е още по-голям при групи, в които всички се отнасят по този начин помежду си, така че всеки член се издига на по-високо ниво на познание, тъй като е приел повече енергия и тази по-висока енергия се връща обратно към всички останали.

Наблюдавах как постепенно зад изражението на Мая започна да се откроява по-висшата ѝ същност. Тя не изглеждаше вече нито уморена, нито изпълнена с каквито и да било задръжки. Лицето ѝ изразяваше увереност в себе си и одухотвореност, както никога преди. Погледнах останалите и видях, че те също бяха насочили цялото си внимание към нея. Отново се обърнах към нея и забелязах, че бе добила зеленикавата отсянка на своята духовна група. Тя не само черпеше от тяхното познание, а бе осъществила съвършена хармония с тях.

Престана да говори и си пое дълбоко дъх. Почувствах как енергията се отлива от нея.

– Винаги съм заел, че групите трябва да постигнат високо ниво на функционалност – ненадейно каза Къртис, – особено при работни условия. Но никога досега не го бях преживявал... Зная, че съм дошъл на това ниво, за да взема участие в изграждането на нов подход към работата и творчеството, за да използваме за полезни цели новите енергийни източници и да постигнем такава автоматизация на производството, за каквато се говори в Деветото откровение.

Той замълча замислен, после продължи:

– Често бизнесът се свързва с алчни мошеници, за които не съществуват нито спирачки, нито познание. И на времето сигурно наистина е било така. Но аз започвам да усещам, че и бизнесът също се преобразува според една духовна перспектива и че се нуждаем от нова етика в бизнеса.

В този момент зад Къртис също помръдна едно светло петно. След няколко секунди разбрах, че виждам и неговата духовна група. Както и при групата на Мая, когато насочих вниманието си към появяващия се образ, започнах да долавям колективното ѝ познание. Къртис е бил роден по време на бума на индустриалната революция след Втората световна война. Ядреното оръжие бе последния триумф и шокиращата

заплаха на материалистическата гледна точка към света и той се бе родил с мисията да работи за по-високо съзнание по отношение технологическия напредък.

– Едва сега – говореше Къртис – имаме готовност да разберем как може да еволюира бизнесът и новите технологии да бъдат съзнателно използвани. Разполагаме с всички необходими средства. Неслучайно една от най-важните статистически категории в икономиката е коефициентът на продуктивност, който отчита приносът на всеки отделен член на обществото. Производителността постоянно нараства поради технологичните открития и по-пълното използване на природните ресурси и енергия. През годините хората са разгърнали все повече творческите си способности.

Докато говореше, ме споходи една мисъл. В началото реших да не я казвам, но след това всички погледнаха към мене.

– Щетите върху околната среда вследствие на икономическия растеж не водят ли до естествено ограничение на бизнеса? Ние не можем да продължим, както досега, защото околната среда е напълно унищожена. Много от рибите в океаните вече са изтровени и ние не можем да ги използваме за храна. Степента на разрастване на раковите заболявания е все по-голяма. Дори ЕМА препоръчва на бременните жени и децата да не консумират парникови зеленчуци поради пестицидите. При това положение можете ли да си представите, какъв свят оставяме на своите деца?

Още щом казах това, спомних си думите на Джойл за унищожението на околната среда. Почувствах как енергията ми спадна под влияние на същия Страх.

Изведнъж усетих прилив на енергия, защото всички останали ме гледаха и се опитваха да открият автентичното ми изражение. Аз бързо възстанових вътрешната си връзка с божественото.

– Но нашето отношение към този проблем вече започва да се променя – каза Къртис – Досега наистина сме развивали технологията като в някаква подсъзнателна тунелна визия, забравяйки че се намираме на органична планета, на енергийна планета. Ала една от най-творческите сфери на бизнеса е контролът над замърсяването на околната среда. Проблемът е, че досега сме разчитали само на правителствени мерки за опазване на околната среда. Законът отдавна вече забранява някои форми на замърсяване на природата, но правителствените мерки не могат да бъдат достатъчни, за да се предотврати незаконното изхвърляне на вредни химикали или среднощното почистване на комините на фабриките.

Замърсяването на биосферата няма напълно да спре, докато извършителите му не бъдат хванати на местопрестъплението. Всъщност бизнесът и потребителите трябва да упражняват взаимен контрол.

Мая се наведе напред.

– Виждам друг проблем, свързан с развитието на икономиката. Какво да правят всички хора, които биват изхвърляни от работа поради автоматизацията на икономиката, как да оцелеят те? Ние имаме голяма средна класа, ала тя бързо намалява.

Къртис се усмихна и погледът му се озари. Образът на духовната му група зад него се уголеми.

– Тези хора ще оцелеят като се научат да се вслушват в своята интуиция и да разширяват своето съзнание – каза той. – Всички трябва да разберем – връщане назад няма. Ние вече живеем в информационната ера. Всеки трябва да получи по-добро образование, да стане специалист в някаква област, за да може да предава опита си и да бъде полезен. Колкото повече се автоматизира технологическият процес и колкото повече светът се променя, толкова повече ние се нуждаем от информация, която да получим своевременно точно от когото трябва, формалното образование вече не ни задоволява, а само – една истинска специализация, която човек постига по пътя на самообразованието. Ала за по-оптималното осъществяване на този процес в цялата икономика, целите на бизнеса трябва да бъдат осъзнати на едно по-високо ниво. Когато подходим към бизнеса от еволюционна гледна точка, можем да доловим по-ясно реалните проблеми. Вместо да се стремим към повече пари, когато решаваме с какво да се заемем, ние започваме да се стремим да допринесем за разкрепостяване на човешкия труд, за постигане на нови познания и подобряване състоянието на света без да се нарушава екологичното равновесие. Свободното предприемачество трябва да се съобрази с нов етичен кодекс. На което място и да се намираме, ние трябва да се запитаем: какво създаваме и служи ли то на крайната цел на технологическия прогрес – облекчаване на грижата за ежедневното ни съществуване с цел ориентацията на живота не просто върху оцеляването, а върху чисто духовната реализация. Всеки трябва да осъзнае, че ние имаме определена роля в еволюцията към все по-пълното освобождаването на човека от грижата за непосредствената битова страна на живота. Можем да преминем към развитие на капитализъм с духовна организация, ако следваме нова етика в бизнеса, при която цените се съобразяват не само със свободния пазар, но и с духовните цели, на които трябва да служи икономиката. Цените могат да се занимават с определен процент, което да

бъде бизнес еквивалент на „десятька“, за който се говори в Деветото откровение.

Чарлин се обърна да го погледне, лицето ѝ бе цялото в озарение.

– Разбирам какво искаш да кажеш. Имаш предвид, че ако всичките цени се снижат с десет процента, цените на суровините и материалите за бизнеса също ще се понижат.

– Точно така, въпреки че временно някои цени могат да се вдигнат, имайки предвид реалната стойност за изхвърляне на отпадъци и съобразяването с околната среда. Като цяло обаче, цените систематично ще се снижават.

– Но няма този процес не се наблюдава понякога в резултат и на пазарните механизми? – попитах аз.

– Да – отвърна той, – разбира се, но това може съзнателно да се ускори – макар че Деветото откровение предрича, че процесът ще бъде до голяма степен ускорен от откриването на много евтин източник на енергия. Изглежда Фейман е направил това откритие. Но енергията трябва да стане достъпна по възможно най-евтиния начин, за да има разкрепостяващо въздействие върху икономиката.

Той говореше все по-разпалено. Обърна се и ме погледна в очите.

– Аз съм дошъл да работя тъкмо за тази икономическа идея – каза той. – Никога не съм си я представял така ясно. Затова съм си избрал и жизнените обстоятелства, които да ме подготвят.

– Смяташ ли, че ще се намерят достатъчно хора да понижат цените, за да се постигне нужният ефект? – попита Мая. – Особено ако трябва да дават пари от джоба си? Това е предизвикателство към човешката природа.

Къртис не отговори. Вместо това, се обърна към мене заедно с останалите, сякаш аз знаех отговора. Мълча известно време, усещайки прилив на енергия.

– Къртис е прав – казах накрая аз. – В крайна сметка, това ще стане, дори ако трябва да се откажем от известна печалба в началото. Но ще можем да го направим, едва след като разберем Деветото и Десетото откровение. Ако човек вярва, че смисълът на живота се състои в личното оцеляване в един по своята същност безсмислен и враждебен свят, тогава е съвършено естествено да насочи всичките си сили, за да живее колкото се може по-удобно и да създаде същите условия и за своите деца. Но ако човек осмисли първите Девет откровения, и започне да гледа на живота като на духовна еволюция, с духовни отговорности, това напълно променя нашето отношение. А когато започнем да разбираме

Десетото откровение, тогава осъзнаваме смисъла на нашето раждане от перспективата на бъдното и разбираме, че сме тук, за да съгласуваме Земното измерение със сферата на Небесното. Освен това, житейските перспективи и успех са нещо много мистично и, ако осъществяваме икономическия живот в съгласие с всеобщия план, нашите интереси ще бъдат в синхрон с интересите на останалите хора, а това ни открива неочаквани възможности за успех.

– Ние ще постигнем това – продължих аз, – защото в индивидуален аспект нататък ни тласка вътрешната ни интуиция и значимите случайности на житейския ни път. Ще си спомним повече страни на своите Рождени визии и ще осъзнаем, че сме се родили, за да допринесем за развитието на света. Но най-важното, ще разберем, че ако не бъдем верни на своята интуиция, не само чудотворните случайности и нашата жизненост и вдъхновение ще пресекнат, но и в Отвъдното горчиво ще съжаляваме за своето бездействие. Ще трябва да се изправим пред съзнанието за това, че сме се провалили, когато пред очите ни премине Панорамата на нашия живот.

Млъкнах внезапно, защото забелязах, че Чарлин и Мая са се загледали с ококорени очи в нещо зад мен. Инстинктивно се обърнах. Зад гърба ми се открояваха смътно очертанията на моята духовна група, десетки индивиди, избледняващи в далечината, сякаш пещерата нямаше стени.

– В какво сте се загледали? – попита Къртис.

– Това е неговата духовна група – каза Чарлин. – Наблюдавах тези духовни групи, когато бях край водопадите.

– А аз видях група също зад Мая и Къртис – казах аз. Мая се извърна и се загледа зад себе си. Групата, която се бе явила там, получи съвсем ясни очертания.

– Нищо не виждам – каза Къртис. – Къде са? Мая остана загледана, като явно виждаше цялата група.

– Те ни помагат, нали? Сигурно могат да ни помогнат да разберем Световната визия.

Щом направи тази забележка, всички групи рязко се отдръпнаха и станаха по-неотчетливи.

– Какво стана? – попита Мая.

– Очакването ти ги отблъсна – казах аз. – Ако се надяваш да получиш енергия от тях, вместо посредством вътрешна връзка с Бог, те се отдръпват. Те не допускат да изпаднеш в зависимост. Същото се случи и с мен.

Чарлин ми кимна в знак на съгласие.

– С мен също. Те са като едно семейство. Свързани сме духовно с тях, но трябва да поддържаме своята връзка с божественото начало, преди да осъществим връзката си с тях и да се домогнем до онова, което знаят и което е всъщност нашата по-висша памет.

– Значи те съхраняват нашата памет? – попита Мая.

– Да – отвърна Чарлин, загледана в мен. Тя започна да казва още нещо, но се прекъсна и потъна в мислите си. Подир малко продължи:

– Започвам да разбирам онова, което видях в другото измерение. В Отвъдното всеки от нас принадлежи към обособена духовна група и всяка от тези групи има една специфична гледна точка към истината, която да предложи на цялото човечество – и тя погледна към мен. – Например ти принадлежиш на групата на *просветителите*, знаеш ли това? Души, които помагат за еволюирането на нашето философско разбиране на смисъла на живота. Всеки, който принадлежи на тази духовна група, винаги се стреми да постигне най-добрия и изчерпателен начин да опознае духовната реалност. Вие осмисляте много сложна и многопосочна информация и, понеже вибирате на ниски честоти, доста се затруднявате да я осмислите и предадете по-ясно.

Аз я погледнах, сякаш ми беше отправила упрек и това я накара да се размее.

– Това е особен талант – успокои ме тя. После се обърна към Мая:

– А твоята група, Мая, е ориентирана към лекуването и благосъстоянието на хората. Вие сте тези, които *поддържат* физическото измерение, работят за нормалното функциониране на клетките и тяхната енергетичност, за установяване и предотвратяване на емоционалните блокажи преди да са се проявили в болестни състояния.

– Групата на Къртис се стреми да постигне нов подход към технологическото развитие, както и към цялостното ни отношение към икономиката. В хода на човешката история тази група е работила, за да внуши духовно разбиране на парите при капиталистическото развитие, да се стигне до една идеална концепция за тях.

Тя замълча и вече започваше да вижда проблясващия зад нея светъл образ.

– Ами твоята група, Чарлин? – попитах аз. – С какво се занимава твоята група?

– Ние сме журналисти, изследователи – отвърна тя – и се стремим да помогнем за взаимния обмен на познание между хората. Същинският смисъл на журналистиката е да опознава задълбочено живота на хората

и обществата и да осмисля техния принос от гледна точка на висшето им предназначение като носители на положително знание в полза на света.

Отново си спомних разговора си с Джойл, неговия отявлен скептицизъм.

– Не се наблюдава подобен подход в журналистиката – отбелязах аз.

– Засега не – отвърна Чарлин. – Но това е идеалът, към който трябва да се стреми развитието на професията. Такова е истинското ни предназначение, когато се освободим от стария възглед за света и престанем да се конкурираме. Тъкмо това се обяснява и защо съм поискала да се родя в моето семейство. Те всички проявяваха интерес към света наоколо. Аз възприех тяхното способност да се вълнуват и да търсят знания. Затова толкова дълго бях репортер, а после отидох на работа в проучвателна фирма. Искях да съдействам за утвърждаването на етика в репортерската професия, а след това се запознах с...

Тя млъкна и отново потъна в мислите си, загледана в пода на пещерата. После широко отвори очи и каза:

– Зная как можем да постигнем Визията на света. Когато си спомним нашите Рождени визии и ги свържем в една цялост като група, ние *обединяваме* енергиите на съответните ни групи в Отвъдното измерение, което ни помага да си припомним още и още, докато накрая стигнем до всеобщата Визия на света.

Всички я гледахме озадачени.

– Вижте как стоят нещата като цяло – обясни тя. – Всеки човек на Земята принадлежи към една духовна група и тези духовни групи представляват различните професионални групи, които съществуват на планетата: медицински работници, юристи, икономисти, компютърни работници, селскостопански работници и всякакви други човешки професии. Когато хората намерят правилно професията си, те работят с други представители на своята духовна група. Когато всеки от нас се пробуди и започне да си спомня своята Рождена визия – намерението, с което се е родил – професионалните групи, към които принадлежим, влизат в по-голяма хармония със съответната им духовна група в Отвъдното измерение и така се приближават към духовната си цел да служат на човечеството.

Ние продължавахме да я слушаме като омагьосани.

– Другото, което става в Отвъдното, е, че самите групи се синхронизират помежду си. Ето защо Земята е главният фокус на душите в

Небето. Те не могат да се съединят помежду си от само себе си. В Отвъдното духовните групи остават разединени и без синхрон помежду си, защото живеят в имажинерен свят на идеите, който се проявява мигновено и изчезва също мигновено, тъй че реалността е винаги условна. Липсва природен свят, атомна структура, както на Земята, която да служи като стабилна основа, всеобща за всички. Ние също оказваме въздействие върху света, но тук идеите се проявяват много по-бавно и затова ни се налага да постигнем известен консенсус по отношение на бъдещето. Тъкмо този консенсус, това общо съгласие, това единно виждане за бъдещето на земята, обединява духовните групи и в Отвъдното измерение. Затова Земното измерение е от такова съществено значение. Това е измерението, където става същинското обединение на душите! Това е процесът, който стои в основата на дългото пътешествие през времето, извършвано от хората. Духовните групи в Отвъдното разбират Световната Визия, визията за това как физическият свят може да еволюира и измеренията да се приближат едно към друго, но това може да бъде осъществено само от хора, които са се родили във физическото измерение с надеждата земната реалност с всеобщо съгласие да се развива в тази посока, физическата арена е театърът, където се осъществява еволюцията и на двете измерения, и сега ние я тласкаме към нейната кулминация с това, че успяваме съзнателно да си спомним същността на този процес.

Тя посочи последователно всеки от нас.

– Ние постигаме това съзнание, като си го припомняме в този момент с общи усилия. Същото правят и други групи като нас, които участват в същия процес на припомняне навсякъде по планетата. Всяка група си припомня някоя от страните на всеобщата Визия и когато споделим онова, което сме узнали и обединим нашите духовни групи, ще бъдем готови да постигнем със съзнанието си цялостната картина.

Чарлин бе неочаквано прекъсната от лек трус под пещерата. От тавана се посипа прах. Бумтенето се чу отново, но този път дисонансът бе изчезнал; то звучеше почти хармонично.

– О, Господи – възкликна Къртис. – Та те са успели да го настроят. Трябва веднага да се върнем в бункера.

Той беше готов да скочи, а енергията на групата рязко спадна.

– Почакай – казах аз. – Какво можем да направим там? Нали решихме да почакаме до мръкнало? Има време дотогава. Предлагам ви да останем тук. Наистина успяхме да постигнем високо ниво на енергия, но още не сме осъществили процеса докрай. Освободихме се от спотаените си чувства и повдигнахме енергийното си ниво, споделихме

Рождените си визии, но още не сме разбрали какъв смисъл е заложен в човешката история. Ако останем тук и се опитаме да продължим, струва ми се, че ще успеем да повлияем повече върху експеримента.

Още докато говорех, си представих как всички бяхме отново в долината, скупчени в мрака.

– Късно е – каза Къртис. – Експериментът всеки момент ще бъде задействан. Трябва да отидем веднага и да го спрем, ако това изобщо е възможно.

Аз настойчиво го изгледах.

– Сам каза, че са можели да убият Чарлин. Същото ще направят и с нас, ако ни хванат.

Мая обхвана глава с две ръце, а Къртис се загледа настрани, опитвайки се да се отърси от паниката.

– Е, аз отивам – каза накрая Къртис. Чарлин се наведе напред.

– Според мен, трябва да останем заедно.

Мигновено си я представих, облечена като американска туземка, сред девствените гори през деветнайсти век. Видението бързо избледня.

Мая се изправи.

– Чарлин е права – каза тя. – Трябва да останем заедно, може да е от полза да се опитаме да визуализираме действията им.

Загледах се към входа на пещерата, обзет от огромна неохота.

– Ами какво ще правим с онзи... оператор... навън?

– Ще го вкараме в пещерата и ще го оставим тук – каза Къртис. – Можем да изпратим утре сутринта някой за него, ако имаме възможност.

Погледнах към Чарлин и кимнах в знак на съгласие.

ПРИПОМНЯНЕ НА БЪДЕЩЕТО

Заставахме на колене на билото на хълма и предпазливо разгледахме подножието на планинската верига. Не забелязах нищо необичайно в спускащия се здрач; нямаше движение, нямаше охрана. Бумтенето, което се чуваше през всичките четирийсет минути, докато вървахме, сега напълно бе изчезнало.

– Сигурен ли си, че това е мястото? – попитах Къртис.

– Да – отвърна той. – Виждаш ли четирите големи скали на около петдесет стъпки нагоре по склона. Входът на бункера е точно под тях, скрит сред храсталаците. Вдясно се вижда проекционното устройство. Изглежда е задействано отново.

– Виждам го – каза Мая.

– А къде е охраната? – попитах Къртис. – Може би са напуснали мястото.

Наблюдавахме входа около час, изчаквайки да забележим следи от активност, тъй като не смеехме да се движим, нито да говорим преди да се мръкне. Ненадейно доловихме движение зад гърбовете си. Бяхме осветени от фенерчета и четирима въоръжени мъже се спуснаха и ни заставиха да вдигнем ръце и да се предадем. Претърсвах багажа ни десетина минути, щателно претърсиха и нас самите и ни заставиха да се спуснем надолу към входа на бункера.

Вратата на бункера се отвори и Фейман се провикна високо и ядосано:

– Тези ли търсехме? Къде ги намерихте?

Един от охраната обясни случилото се, докато Фейман поклащаше глава и ни наблюдаваше в светлината на фенерчетата. Сетне приближи към нас и попита:

– Какво правите тук?

– Трябва да попречим на това, което вие правите! – отвърна му Къртис.

Фейман се опитваше да си го спомни.

– Ти кой си?

Охраната насочи фенерчетата към лицето на Къртис.

– Къртис Фаръл... По дяволите – продума Фейман. – Ти си взривил преди устройството, нали?

– Чуй ме – каза Къртис – знаеш, че този генератор е много опасен

за работа на тези честоти. Та ти можеш да унищожиш цялата долина!

– Винаги си бил паникьор, Фаръл. Затова те изхвърлихме от Дел-Тек. Твърде много усилия ми струва този проект, за да се откажа точно сега. Той ще заработи според плановете ми.

– Но защо поемаш такъв риск? Заеми се с по-малки единици. Защо се опитваш толкова много да увеличиш напрежението?

– Това не е твоя работа. Най-добре си затваряй устата. Къртис се приближи към него.

– Искаш да централизираш генерирането на енергия, за да го контролираш сам. Това е несправедливо! Фейман се усмихна.

– Една нова енергийна система ще трябва да може да се утвърди. Смяташ ли, че досегашният енергодобив може да се преустанови безболезнено? Когато изведнъж се окаже, че светът разполага с напълно безплатна енергия, това може да доведе до хиперинфлация и масова съпротива, която да ни отхвърли напълно.

– Знаеш, че не е вярно – отвърна Къртис. – Сnižаването на енергийните разходи ще доведе до огромно увеличаване на ефективността на производството, създавайки повече стоки при по-ниски цени. Това ще компенсира загубите при закриването на другите енергодобивни производства. Няма да се стигне до никаква инфлация. Всичко това правиш заради самия себе си. Искаш да централизираш производството, за да упражняваш контрол върху него и ти да решаващ цените, независимо до какви поражения може да се стигне.

Той едно изгледа Къртис.

– Колко си наивен. Мислиш ли, че заинтересованите страни от контрол върху цените на енергията ще допуснат такова внезапно масово включване в един безплатен източник? Разбира се, че не! Той трябва да бъде централизиран и компактен, за да работи изобщо. И аз ще съм го постигнал! За това съм призван.

– Не е вярно! – намесих се аз. – Призван си за друго, за да ни помогнеш.

Фейман се извърна, за да ме види по-добре.

– Млъкнете! Чувате ли! Всички да млъкнете! – той забеляза Чарлин. – Какво стана с онзи, с когото те изпратих? Чарлин отмести поглед, без да отвърне.

– Нямам време за всичко това! – развика се Фейман отново. – В момента най-добре е да се загрижите за собствените си кожи, а не за икономиката – той млъкна и ни изгледа, след което кимна на един от въръжените мъже. – Задръжте ги тук, докато свършим. Нужен ни е само

час. Ако се опитат да бягат, застреляйте ги.

Операторът даде кратка заповед на останалите трима и те ни заобиколиха в периметър от трийсет стъпки.

– Седнете – каза един от тях с чужд акцент.

Ние се спогледахме в мрака. Бяхме напълно изгубили енергията си. Нямахме и следа от духовните ни групи, откакто напуснахме пещерата.

– Как ще правим сега? – попитах Чарлин.

– Нищо не се е променило – прошепна тя. – Трябва отново да повишим нивото на енергията си.

Беше се спуснал пълен мрак, нарушаван само от фенерчетата на операторите, които се стрелкаха насам-натам. Едва различавах чертите на останалите, макар че бяхме седнали плътно един до друг.

– Трябва да се опитаме да избягаме – прошепна Къртис. – Мисля, че ще ни убият.

Внезапно ми се яви видение на Рождената визия на Фейман. Представих си го заедно с нас в мрака на гората. Знаех, че има още някакъв ориентир в сцената, но не можах да си спомня какъв.

– Не – казах аз. – Според мен трябва още веднъж да повторим опита си от пещерата тук.

В този момент се надигна отново бумтенето, но много по-хармонично, почти приятно за ухото. Земята под нас отново се разтърси.

– Трябва веднага да повишим енергията си! – прошепна Мая.

– Не съм сигурен, че мога при тези условия – отвърна Къртис.

– Налага се! – казах аз.

– Концентрирай се, както преди към всеки от нас поотделно! – добави Мая.

Опитах да се абстрахирам от противното ни обкръжение и да се върна към вътрешното си състояние на любов. Без да обръщам внимание на сенките и блясъка на фенерчетата, загледах се в лицата на приятелите си. Постарах се да доловя израза на висшето Аз на всеки един и сякаш наоколо стана по-светло. Постепенно започнах да различавам лицата и израженията им по-ясно, сякаш ги наблюдавах през инфрачервен окуляр.

– Какво трябва да визуализираме? – попита Къртис отчаяно.

– Трябва да си спомним отново своите Рождени визии – каза Мая. – Намеренията, с които сме дошли тук.

Внезапно земята силно се разтърси и тътенът от експеримента стана отново дисонантен и рязък.

– Трябва да визуализираме, че ги спираме! – каза Къртис.

Ние приближихме един до друг и си представихме как оказваме отпор на експеримента. Доловихме, че по някакъв начин ще можем да обединим силите си и да отблъснем негативните и деструктивни сили, които се стремяха да осъществят този експеримент. Аз дори си представих как Фейман претърпява провал, как съоръжението му избухва и изгаря, а хората се разбягват, обзети от ужас.

Тътенът се усили и отклони вниманието ми; експериментът продължаваше. На петдесет стъпки встрани един огромен бор се разцепи наполовина и с трясък се събори на земята. С пронизителен шум и облаци прах, между нас и охраната се отвори ров, пет стъпки широк. Пазачът отскочи назад ужасен и светлината на фенерчето му заигра в мрака на нощта.

– Експериментът се проваля! – извика Мая.

Още едно дърво се събори на земята вляво в момента, когато тя се пропука и зейна четири-пет метрова дупка, поваляйки ни на земята.

Мая погледна ужасено и скочи на крака.

– Трябва да се махна оттук! – викна тя и хукна на север. Пазачът откъм нея, който бе съборен на земята, пропъзля на колене, насочи фенерчето си подире ѝ и вдигна пушка.

– Не! Почакай! – изкрещях аз.

Докато тичаше, Мая се обърна към пазача, който се в този момент се прицелваше право в нея и се готвеше да натисне спусъка. Цялата сцена като че ли започна да се развива като в забавен кадър и, докато пушката се изпразваше, по лицето ѝ премина сянка на съзнанието, че ще умре. Ала точно когато куршумите щяха да се забият в гърба ѝ, пред нея се появи едно бяло лъчение, което не им позволи да я докоснат. Тя се поколеба за миг, след което изчезна в мрака.

В същото време, възползвайки се от възможността, Чарлин се изправи вдясно от мен и побягна на североизток сред праха, напълно незабелязана от охраната.

Аз също побягнах, но пазачът, който бе стрелял срещу Мая, насочи оръжието си към мен. Къртис бързо се протегна и ме дръпна за крака, поваляйки ме на земята.

Бункерът пред нас се отвори, и феймън се спусна към командното табло и трескаво се залови да го настройва. Тътенът постепенно утихна и земните трусове се сведоха до леко потръпване.

– За бога! – извика Къртис насреща му. – Длъжен си веднага на преустановиш всичко това. Лицето на фейман бе цялото в прах.

– Няма такова нещо, което да не може правилно да се настрои –

каза Фейман със зловещо спокойствие. Пазачите скочиха на крака, като се отупваха от праха и приближаваха към нас. Фейман забеляза, че Мая и Чарлин ги нямаше, но преди да може да каже нещо, отново се чу оглушителен трясък и земята под нас рязко се издигна няколко стъпки, събаряйки всички ни. Едно дърво се сгромоляса и пазачите побягнаха към бункера.

– Сега е моментът – каза Къртис. – Да бягаме! Аз не можех да се помръдна. Той ме изправи на крака.

– Трябва да се махаме оттук! – кресна той в ухото ми. Най-сетне успях да повдигна крака и ние хукнахме на североизток в посоката, където Мая бе избягала.

Земята се разтресе още няколко пъти под краката ни, след което трусовете и трясъците престанаха. Когато се бяхме отдалечили на няколко мили в тъмната гора, като пътят ни се осветяваше само от лъчите на луната, процеждащи се през листата на дърветата, ние спряхме и се сгушихме в малка елхова горичка.

– Смяташ ли, че са ни проследили? – попитах Къртис.

– Да – каза той. – Няма да допуснат някой от нас да се добере до града. Предполагам, че хората им са завардили пътищата.

Докато говореше, в съзнанието ми изникна ясно представата за Водопадите. Там още беше спокойно. Осъзнах, че падащата вода бе онзи елемент на видението ми на Фейман, който се опитвах да си спомня.

– Трябва да вървим на северозапад към водопадите – казах аз.

Къртис кимна и, колкото се може по-тихо, ние се отправихме в тази посока, пресякохме потока и се насочихме към каньона. Къртис периодично спираше и прикриваше следите. По време на една почивка, чухме тихо бумтене на коли от североизток. След още една миля пред нас се изправиха озарените от луната стени на каньона в далечината. Когато приближихме към скалния проход, Къртис ме преведе през ручея. Внезапно отскочи назад уплашен, защото беше зърнал някой зад дървото вляво. Човекът изохка и се олюля, изгубил равновесие, край самия 45ряг на ручея.

– Мая! – извиках аз, щом я разпознах.

Къртис се окопоти, спусна се към нея и я издърпа, камъни и пръст се свлякоха към водата.

Тя силно го прегърна и протегна ръка към мен.

– Не зная защо побягнах така. Просто се паникьосах. Единственото, което ми хрумна, бе да бягам към водопадите, за които си ми казвал. Само се молах някой от вас също да тръгне в тази посока.

Тя се облегна на едно голямо дърво, пое си дълбоко дъх и попита:

– Какво стана, когато пазачът стреля по мен? Как така куршумите не ме улучиха? Видях онази странна светлина.

Двамата с Къртис се спогледахме.

– Не зная – казах аз.

– Тя ми вдъхна спокойствие – продължи Мая – ... каквото не съм изпитвала никога преди.

Тримата се спогледахме; никой нищо не каза. Тогава в тишината аз чух отчетливо как някой върви насам.

– Почакайте – обърнах се към останалите. – Там има човек.

Ние се спотаихме долу и зачакахме. Минаха десет минути. Ненадейно откъм дърветата се появи Чарлин и се свлече на колене.

– Слава Богу, намерих ви – промълви тя. – Как успяхте да се измъкнете?

– Събори се едно старо дърво и ние се възползвахме от суматохата – споменах аз. Чарлин ме погледна в очите.

– Предположих, че може да тръгнете към водопадите, затова и се отправих в тази посока, макар че не зная дали щях да ги намеря в тъмното.

Мая ни махна с ръка и всички се отправихме към една полянка, където ручейт навлизаше в устието на каньона. Тревата и скалите от двете страни бяха ярко осветени от пълната луна.

– Може би трябва да опитаме още веднъж – каза тя и ни направи знак да седнем с лице един към друг.

– Какво ще правим? – попита Къртис. – Не можем да останем дълго тук. Скоро ще са по петите ни.

Погледнах Мая с намерение да ѝ предложи да отидем край водопадите, но тя бе така изпълнена с енергия, че вместо това попитах:

– Къде според теб сбъркахме преди?

– Не зная; може би още сме малко. Нали каза, че се очаква да бъдем седмина. А може би Страхът е прекалено силен.

Чарлин се наведе към групата.

– Трябва да постигнем енергията, която имахме в пещерата. Необходимо е отново да се свържем на висше ниво.

Няколко минути всички се опитвахме да установим вътрешна връзка с Божественото начало. Най-сетне Мая каза:

– Трябва да си предадем енергия, да открием израза на висшето Аз у всеки един.

Аз вдишах няколко пъти и започнах да наблюдавам лицата на

останалите. Постепенно те станаха по-красиви и озарени и аз успях да доловя техния автентичен духовен израз. Растенията и скалите наоколо станаха още по-светли, сякаш лунната светлина се бе удвоила. Една познатата вълна на любов и въодушевление премина през тялото ми и, когато се обърнах, аз различих просветващите фигури на моята духовна група зад гърба си.

Щом ги съзрях, аз още повече разширих съзнанието си и долових, че духовните групи и на останалите също се бяха появили, макар че те още не се бяха свързали с тях.

Мая ме погледна в очите. Гледаше ме напълно открито и честно и на мен ми се стори, че в израза на лицето ѝ се бе запечатала нейната Рождена визия. Тя бе разбрала коя е и това се излъчваше от цялото ѝ същество.

Нейното предназначение ѝ беше ясно; произходът ѝ бе дал свършена основа за това.

– Трябва да почувствате как атомите на тялото ви вибрират на по-висше ниво – казваше тя.

Погледнах Чарлин; нейното лице също бе прояснено. Тя бе представител на носителите на информация, успявайки да проникне в жизнените истини, които носят отделните хора и човешките групи, и да съдейства за тяхното споделяне.

– Разбирате ли какво става? – попита Чарлин. – Ние започваме да общуваме с истинската си същност, да се възприемаме един друг на висше ниво, без да проектираме емоционално някогашните си страхове.

– Аз го долавям – каза Къртис и лицето му се изпълни с енергия и увереност.

Няколко минути всички стояха мълчаливи. Затворих очи и почувствах прилив на енергия.

– Погледнете това! – ненадейно каза Чарлин, посочвайки духовните групи, които ни бяха наобиколили.

Всяка духовна група започваше да се свързва с останалите, също както бе станало в пещерата. Погледнах Чарлин, а после Къртис и Мая. На лицата им се четеше истинската им същност като участници в дълготривното развитие на човешката цивилизация.

– Това е то! – възкликнах аз. – Успяхме да направим следващата крачка – да се домогнем до по-пълна Визия на човешката история.

Неочаквано пред очите ни се яви огромна холограма, представляваща образ на историята, който обхващаше всичко от самото начало до далечната и крайна цел. Съсредоточих се и установих, че този образ

много наподобяваше картината, която бях наблюдавал с моята духовна група – ала сега всичко започваше много по-рано, от създаването на самата вселена.

Всички станахме свидетели на това, как първичната материя се взриви и гравитационно се оформиха звезди, които живееха и умираха и поставиха началото на всички елементи, от които в последна сметка бе формирана Земята. Тези елементи на свой ред се свързваха помежду си в по-сложни съединения, докато накрая поставиха началото на органичния живот – живот, който на свой ред се разви в по-организирани и осъзнати форми, сякаш се подчиняваше на един всеобхватен план. Много-клетъчните организми преминаха в риби, рибите в земноводни, земноводните – във влечуги и птици, и най-сетне в млекопитаещи.

След това пред нас се откри ясна картина на Отвъдното и аз мигновено осъзнах, че всички души там като част от цялото човечество, бяха преминали през целия този дълъг и бавен процес на еволюция. Ние бяхме плували като рибите, смело бяхме овладявали земята като амфибиите и се бяхме борили за съществуване като влечугите, птиците и млекопитаещите, извоювайки всяка стъпка по пътя, който щеше да ни доведе до човешка форма – и всичко това с определена цел.

Ние знаехме, че едно след друго, поколения наред ще се раждат на физическо ниво и, колкото и дълго да трае това, ние ще се стремим да пробудим своето съзнание, да се обединим и еволюираме и да осъществим на земята същата духовна култура, която съществува и в Отвъдното. Това пътуване щеше да бъде трудно, дори мъчително. При събуждането на първата ни интуиция, щеше да се надигне Страхата ни от самотата и разделението. Въпреки това, нямаше да се върнем към неосъзнатото си състояние; щяхме да се борим да победим Страхата, разчитайки на смътната интуиция, че не сме сами, че сме духовни същества с духовна цел на тази планета.

Изследвайки еволюционния си порив, щяхме да започнем да се свързваме в по-сложни социални обединения, да диференцираме дейностите си, да преодоляваме нуждата да побеждаваме и владеем над останалите, докато установим един демократичен процес, чрез който новите идеи да се споделят и усъвършенстват. Постепенно щяхме да започнем да откриваме чувството си за сигурност в самите себе си, да изразяваме божественото не чрез природни богове, нито чрез представата за единния Бог извън нас самите, а щяхме да започнем да търсим проявлението на Светия Дух в самите себе си.

Свещените текстове щяха да бъдат доловени интуитивно и

написани, давайки искрено почувстван символичен израз на нашето отношение към божественото. Визионери от Изтока и Запада щяха да ни дадат ясно просветление за това, че Светия Дух е винаги тук, винаги достъпен, и чака само нашата способност да се по-каем, да отворим съзнанието си, да изчистим блокажите, които ни пречат да осъществим пълната си връзка с Него.

В течение на времето щяхме да изпитаме потребност да се обединяваме помежду си, да установяваме по-дълбоки връзки според географското си месторазположение на планетата и в човешкия свят щяха да започнат да се формират политически националните държави, всяка със собствен облик. Скоро подир туй щяха се развият производството и търговията. Щеше да се установи научен метод за опознаване на света и благодарение на неговите открития, щеше да се разгърне икономиката и секуларната експанзия, известна като индустриална революция.

След като веднъж развием система от икономически взаимоотношения навсякъде по Земята, ние щяхме да започнем да пробуждаме съзнанието си и все повече да осъзнаваме цялостната си духовна природа. Откровенията постепенно щяха да проникнат в човешкото съзнание и икономиката да еволюира, докато най-сетне се преодолее и последната поляризация на силите, породени от Страх, и се постигне ново духовно светоусещане на планетата.

В този момент аз хвърлих мигом поглед към останалите. По лицата им разбрах, че и на тях се бе открила тази Визия на историята на Земята. В едно кратко откровение ние бяхме схванали, как е еволюирало човешкото съзнание от началото на времената до настоящия момент.

Холограмата се фокусира върху поляризацията в по-големи подробности. Всички хора на Земята бързо се разделяха на две конфликтни позиции – едната, която се стремеше към трансформация на съзнанието, и другата, която се съпротивляваше, защото имаше чувството, че съществени ценности на старата култура щяха да бъдат загубени завинаги.

От позицията на Отвъдното се виждаше, че този конфликт е едно от най-големите предизвикателства към навлизането на духовното във физическото измерение – особено ако поляризацията достигнеше до крайност. В такъв случай двете страни щяха ирационално да проектират злото една към друга или, още по-лошо, да повярват на буквалните интерпретации на пророчествата за края на времената и да започнат да мислят, че не могат да предотвратят бъдещето, и да се предадат напълно.

Видяхме, че за да постигнем Визията на света и да преодолеем

поляризацията, ние трябва да разберем по-дълбоко истините, заложиени в тези пророчества. Както и целите Писания, виденията на Данаил и Откровението са боговдъхновени прозрения, дошли от Отвъдното на физическо ниво, и се представяха на визионерите във формите на собствено-то им съзнание – в символични образи, също като насън. Тези пророчества са видения за края на човешкия живот на Земята; но „край“, който ще бъде за вярващите твърде различен от онзи за невярващите.

Според тях, невярващите ще преживеят края на времената, белязан в началото с големи катастрофи, природни бедствия и икономически крах. И тогава, посред страха и хаоса, щеше да се появи един могъщ водач – Антихристът, който щеше да предложи да възстанови реда, но само ако хората се отрекат от свободата си и приемат „печата на звяра“ върху телата си, за да участват в една програмирана икономика. Този велик водач щеше да се обяви за бог и да завладее със сила всяка страна, която се опълчи насреща му, обвивайки в началото война срещу силите на исляма, подир туй срещу евреите и християните, докато превърне накрая целия свят в един огнен Армагедон.

За вярващите, от друга страна, Библейските пророци предричаха много по-приятен край на времената. Оставайки верни на духа, тези вярващи щяха да получат духовни тела и да бъдат въздигнати в едно друго измерение, наречено Новият Йерусалим, но ще могат да се спускат до физическото и пак да се издигат. В някакъв момент на войната Бог ще слезе на Земята, за да сложи край на битката, ще възстанови Земята и ще въдвори хилядогодишен мир, през който няма да има болести и смърт и всичко ще се преобрази, дори и животните в света, които ще престанат да се хранят с месо. „Лъвът ще се побратими с агнето“.

Мая и Къртис уловиха погледа ми, след което и Чарлин вдигна очи. Всички изведнъж бяхме доловили скритият смисъл на тези пророчества. Онези, които предричаха края на времената, всъщност бяха получили прозрение, че пред нас се откриват две ясни алтернативи на бъдещето. Нашият избор беше – или да се предадем на Страх, приемайки, че светът постепенно се превръща в автоматизиран механизъм и върви към социално разложение и в последна сметка крах; или да последваме другия път, на вярващите, които могат да преодолееят този nihilизъм, и да отворят съзнанието си за висшите енергии на любовта, за да не стигнем до апокалипсис, а да преминем в едно ново измерение, където Духът чрез нас да създаде утопията, която си бе представял пророкът от Писанието.

Вече разбирахме, защо душите от Отвъдното смятаха, че за нас е

важно да разберем тези пророчества, за да можем да преодолеем конфронтацията. Решим ли, че в Писанията неизбежно се предрича унищожението на света, неотменно залегнало в Божия план, подобна вяра ще предизвика точно такова развитие.

Ясно бе, че трябва да изберем пътя на любовта и вярата. Както и по-рано бях видял, противопоставянето можеше да се преодолее. От гледна точка на Отвъдното, всяка от страните представляваше страна от истината, която можеше да се интегрира в новия духовен подход към света. По-нататък видях, че този синтез можеше да бъде постигнат естествено, когато се възприемат Откровенията и особено Десетото откровение, и когато по целия свят започнат да се формират духовни групи.

Холограмата се пренесе напред във времето и аз почувствах ново разширение на съзнанието си. Видях как преминаваме на нова степен на съзнание: когато реално да осъзнаем, че ние сме дошли на този свят, за да утвърдим вярата и да осъществим предреченото бъдещо идеално състояние на света. Най-сетне започнахме да си спомняме *Визията на света!*

Видяхме в началото да се формират групи по цялата планета, които в духа на Десетото откровение се стремяха да се домогнат до съзерцание на Световната визия. Тя бе осъзната от достатъчно количество хора и в нейната светлина противопоставянето постепенно започна да се преодолява и човечеството да се освобождава от Страхата. Хората, които управляваха технологическото развитие, постепенно започнаха да осъзнават истинското си предназначение и да се отказват от стремежа си към власт и към манипулация на икономиката.

Осъзнаването на Визията на света предизвика безпрецедентен покрив към пробуждане, самоосъзнаване, взаимодействие и лична отговорност и, наистина просветлени, хората започнаха да си припомнят Рожденията си визии и да следват вярно своя път, заемайки точното си място в културата, към която принадлежаха.

Сцената се премести към гледката на съсипани градове и изоставени земеделски райони. Видяхме как тук се формираше общо съгласие да се преодолее омагьосания кръг на бедността. Намесата вече не се разбираше само като правителствени програми, образование, осигуряване на работа. Новият подход щеше да бъде дълбоко духовен, защото структурите на образованието вече бяха намерени. Необходимо беше само освобождаване от Страхата и преодоляване на всякакви извращения, породени от безпокойството и мизерията.

Хората започваха да проявяват лична съпричастност към всяко

семейство, към всяко дете, изпаднали в нужда. Мнозина хора започваха лично да им помагат – търговци, учители, полицаи, министри. Те получаваха доброволна помощ от техните „братя и сестри“, от духовните учители – всички тласкани от тяхната интуиция да помагат, всички спомняйки си своето автентично намерение да се отнасят с внимание към всяко едно семейство, към всяко едно дете. Всички носеха в душите си Откровенията, ясното съзнание, че колкото и да е трудна една ситуация, колкото и вкоренени да са самоунищожителните навици, всеки от нас може да пробуди в себе си спомена за вътрешно предназначение и цел.

Когато този вътрешен съюз между хората се разрастваше, случайте на престъпност започваха мистериозно да намаляват в човешкото общество. Защото, както ясно видяхме, корените на насилието са винаги в страха и страстите, и моделите на страха, които дехуманизират своите жертви. Влизайки във връзка с хора, притежаващи по-висше самосъзнание, тези модели на съзнанието започваха да се разграждат.

Формираше се ново отношение към престъпността, което съчетаваше традиционните подходи с разбирането за човешките възможности. В началото щяха да бъдат необходими затвори, поставени на нови начала и нови наказателни мерки, тъй като все още те нямаше да отпаднат съвсем – помилването може да тласне престъпниците към това да повторят поведението си. В същото време Откровенията щяха да променят наказателните мерки – хората щяха да започнат да полагат усилия да помогнат на извършилите престъпление да си припомнят автентичните намерения, с които са дошли на Земята.

Когато хората започнеха да познават истинската си същност, милиони хора щяха да работят за предотвратяване конфликтите на всяко ниво в човешката култура, защото щяха да ги разбират по друг начин. Във всяка ситуация, в която един мъж или една жена се вбеси от другия, или някой младеж убие под влияние на разрушителните си страсти, или някой измами или подведе друг – във всички тези ситуации винаги има някой, който е могъл да предотврати насилието, но не е успял.

Около този човек сигурно е имало десетки приятели и познати, които също не са успели да му внушат идеите и познанието, които са могли да му помогнат. Подобен неуспех би могъл да бъде оправдан в миналото, но днес вече не. С все по-пълното разкриване на Десетото откровение, хората започват да разбират, че в своя живот се срещат с души, с които са имали продължителни връзки на протежение на много животи, и които разчитат на тяхната помощ. Така че, ние сме длъжни да

бъдем активни, длъжни сме да имаме кураж. Никой не би искал на съвестта му да лежи неспособността да окаже положително въздействие, никой не би искал да преживее мъчителен преглед на живота си, ставайки свидетел на трагическите последици от своята плахост.

Сцените се нижеха пред очите ни и ние станяхме свидетели как това зараждащо се самосъзнание започваше да мотивира отношението ни и към други социални проблеми. Аз виждах световните реки и океани, и отново единство между стария и новия подход към тяхното опазване. Правителствената бюрокрация вече допускаше личната инициатива, мотивирана от желание за съхранение на околната среда.

Хората започваха да осъзнават, че както бедността и насилието, така и престъпното замърсяване на природата не търпеше пасивни наблюдатели. Някои хора, които никога съзнателно не бяха замърсявали околната среда, се случваше да работят с други, чиито проекти и производства увреждаха биосферата на планетата. Ако такива хора в миналото си бяха мълчали, защото се бяха страхували за работата си или не чувстваха подкрепа, сега те се пробуждаха и осъзнаваха, че са длъжни да предприемат действия, да предизвикат обществена реакция срещу замърсителите – независимо дали това бяха индустриални предприятия, които изхвърляха отпадъците си в океана посреднощ, или петрол се изхвърляше на дъното на морето, или пък се използваша забранени инсектициди в производството на зеленчуци, или се правят опити с нови опасни химикали. Каквото и нарушение да се извършваше, хората вече не бяха безмълвни свидетели, те имаха подкрепата на природозащитните организации и бяха готови да изобличат престъплението.

Даваше се гласност и на отношението на правителствата към околната среда, особено по отношение политиката на използване на обществените земи. Години наред правителствените агенции бяха продавали правата за рудодобив и дърводобив из най-сакрални места на Земята на ниски цени, заради политически цели и машинации. Величествени, прекрасни гори, които бяха обществена собственост, бяха опустошавани по най-невероятен начин, зад прикритието на грижа за горите – сякаш че залесяването с тераси от млади борове би могло да компенсира унищожението на живота и енергията на дъл-голетни гори, които бяха се развивали векове наред.

С възникването на ново духовно съзнание, щеше най-сетне да се сложи край на това опустошаване. Наблюдавахме как се формира нова коалиция от хората, които ценяха красотата на природата, историческите забележителности и онези, които гледаха на природните кътчета като

на сакрални врати към Отвъдното. Тази коалиция щеше да успее да спаси малкото останали девствени гори в Европа и в Северна Америка и да протектира дъждовните гори в тропическите райони на света. Всички щяха да разберат, че всяка красива гледка трябва да бъде съхранена в полза на идните поколения. Култивирани гори щяха да задоволят потребността от дървен материал, а останалите обществени гори да бъдат съхранявани от изсичане, за да могат хората да посещават местата със силна енергия, от които щяха да имат все по-растяща потребност. В същото време интуицията и самосъзнанието щяха да накарат хората от развитите култури да потърсят контакт със затворените племенни общности по света, от които да почерпят нови представи и да ги интегрират в своето разбиране за природния свят.

Холографската картина отново се премести напред и аз видях как духовността все повече прониква във всеки аспект на културата. Както и Чарлин бе предсказвала по-рано, всяка професионална група започваше съзнателно да трансформира обичайната си практика на едно интуитивно идеално ниво, като все повече осъзнаваше духовната си роля, истинските цели, на които да служи.

В медицината личните усилия на лечителите щяха да бъдат насочени към духовнопсихическия произход на болестите и, вместо механично да лекуват симптомите щяха да се полагат усилия за тяхното предотвратяване. Съдебната практика ще се пренасочи към това да разрешава конфликтите в полза: на двете страни и на изясняване на истината. И точно както бе прозрял Къртис, бизнесът щеше да еволюира по посока на един просветлен капитализъм, капитализъм, ориентиран не само към печалбата, но към задоволяване на променящите се потребности на едни духовни същества и все по-голяма достъпност на богатата при най-ниските възможни цени. Тази нова бизнесетика щеше да се съобразява с опазването на околната среда и, вследствие на пълната автоматизация, щеше да постигне задоволяване на основните потребности на живота – разкрепостявайки хората и утвърждавайки икономика, в която „десетъкът“ ще бъде неотменна част, както е предвидено в Деветото откровение.

Сцените се преместиха още по-напред и ние видяхме как хората започваха да си спомнят своето духовно призвание на все по-ранна възраст. На този етап започваше напълно да се формира ново духовно отношение към света. Още в периода на своето съзряване, хората щяха да започнат да осъзнават себе си като души, които са преминали от едно измерение на съществуването в друго. При прехода на физическо ниво

хората щяха да забравят Рождените си визии, но цялото образование щеше да бъде насочено към повторното им спомняне и осмисляне.

Учителите щяха да ръководят младежите да се развиват синхронно в духовния си път. Щяха да ги подтикват да разбират по-добре своята интуиция, за да се ориентират към определени предмети, да посещават определени места, търсейки винаги висшия смисъл на техните предпочитания. Когато усвоим пълния смисъл на Откровенията, ние ще попаднем в определени групи, които работят по специфични проблеми, постигайки съзнание за цялостната визия, с която сме дошли на Земята. Така най-сетне ще можем да разберем и осъществим предназначението което стои в основата на нашия живот. Ще разберем, че сме дошли тук, за да повишим енергийното ниво на тази планета, да открием и съхраним красотата и енергията на нейната природа, да осигурим достъп на всички хора до специалните енергийни зони, за да можем все повече да повишаваме своята енергия, докато в последна сметка развием културата на Отвъдното измерение тук, на Земята.

Такова отношение към света би променило и нашия подход към останалите хора. Ние ще престанем да гледаме на хората според расовите им признаци и национална принадлежност в този им живот. Ще започнем да гледаме на тях като на наши духовни братя и сестри, които също като нас участват в процеса на пробуждане и духовно преосмисляне на живота на планетата. Ще започнем да разбираме, че душите се раждат в различни географски райони на планетата съвсем не случайно, че всеки народ е всъщност анклав на специфична духовна информация, споделяна и оформена от неговите членове, информация, която трябва да бъде постигната и интегрирана.

Наблюдавайки как пред очите ни се разгръщаше бъдещето, видях как се постига предричалото от толкова много хора политическо единство на света – не чрез насилствено обединяване на народите в единен политически организъм, а чрез дълбинно разбиране за нашето духовно родство при запазване на местна автономия и културни различия. Също както отделните индивиди взаимодействат в рамките на групите, така всеки народ в единното семейство на народите ще получава признание за специфичната истина, която представя на света като цяло. Когато цялата планета бъде обгърната от вълната на припомняне, всички хора ще започнат да разбират, че съответните религии, при пълно зачитане на индивидуалните им доктрини на лично ниво, ще започнат да се разглеждат като допълващи една друга и ще се интегрират в една синтезирана глобална духовност.

Ясно виждахме, че в резултат на този диалог ще се изгради отново грандиозния храм на Йерусалим, в който ще намерят своето място всички големи религии – юдейска, християнска, ислямска, източна, дори секуларният идеализъм, който дефакто също е религия, представен от онези икономически анклавни в Китай и Европа, които мислят в понятията на пантеистичната икономическа утопия. Тук ще се обсъжда и дискутира крайната духовна перспектива на човечеството. И в този словесен и енергиен дебат централно място в началото ще заемат ислямската и юдейската гледни точки, след това ще бъде интегрирана християнската перспектива, наред с вътрешната визия на източните религии.

Станахме свидетели на това как човечеството навлизаше в ново ниво на съзнание и общочовешката култура еволюираше от преимущество икономическо развитие към обмен на духовни истини. Когато започна да става това, някои отделни хора и групи започнаха да достигат нива, близки до Отвъдното измерение, и се изгубваха от погледа на по-голямата част от хората, оставащи на Земята. Тези групи избраници, съзнателно се прехвърляха в другото измерение, но владееха уменията да се връщат и да се прехвърлят отново – както е предречено в Деветото откровение и както библейските пророци са прозрели. Когато щеше да започне това Възнесяне, онези, които щяха да останат на Земята, щяха да могат да си дадат ясна сметка за ставащото и да приемат своята роля да останат на физическо ниво, защото щяха да знаят, че скоро и те ще ги последват.

Тогава щеше да дойде времето, когато и секуларните идеалисти щяха да прокламират своите истини от стъпалата на храма. Първоначално техният енергичен устрем към Йерусалим щеше да тръгне от Европа, при нейната предимно секуларна ориентация. Те щяха да имат един силен водач, който да прокламира духовното значение на проблемите със секуларен характер. Тази перспектива щеше да намери силен отпор сред по-твърдите представители на мюсюлманството и християнството. Но този енергиен конфликт впоследствие щеше да бъде преодолян и синтезиран в нещо единно, посредством духовния акцент на източната перспектива. На този етап вече щяха да бъдат преодоляни и последните опити от страна на ламтящите за власт да установят тиранично общество, основано на автомати и насилие, поради това, че човечеството щеше да се е напълно пробудило и самоосъзнало. И този последен синтез щеше да отвори очите на всички за окончателното спускане на Светия дух. Ние ясно видяхме, че посредством тази интеграция на духовно ниво ще се осъществи библейското пророчество по един символичен и вербален

начин, като се избегне физическия апокалипсис, който се очаква да настъпи, според онези, които го разбират буквално.

Неочаквано вниманието ни се пренесе в Отвъдното измерение. И тук ние можахме да видим с голяма яснота, че през цялото време предназначението ни е било не само да създадем една нова Земя, но също и едно ново Небе. Станахме свидетели на това как в резултат на припомнянето на Визията на света, се трансформира не само физическото измерение, но също и Отвъдното. По времето, когато определени души се възнасят от земното ниво в Отвъдното, става и обратният процес – духовни групи от Отвъдното се пренасят на физическо ниво, осъществявайки прилив на енергия, в разгърнатото физическо измерение.

С това добиваше пълна яснота смисълът на целия исторически процес. От самото начало на времената с отварянето на съзнанието и припомнянето, енергията и познанието системно са се движили от Отвъдното измерение към физическото. В началото духовните групи в Отвъдното са носили цялата отговорност за осъществяване на тази цел, като са съхранявали съзнанието за перспективата на бъдещето и са ни помагали все повече да осъзнаваме и да си спомняме предназначението, с което сме се раждали, вливайки ни енергия.

По-късно, с развитието на самосъзнанието на Земята и нарастването на населението, балансът на енергията и отговорността постепенно се е пренасочил по посока на физическото измерение, докато в настоящия момент на историческото развитие, когато енергията на физическото ниво достигне достатъчно висока степен и хората си спомнят Визията на света – и когато на тази планета се озоват повече души от всякога – силата и отговорността за осъществяване на предначертаното бъдеще, ще падне върху душите на Земята, върху новооформилите се групи като нас!

На този етап *ние* сме длъжни да осъществим това предназначение. Ето защо на нас се пада задачата да преодолеем поляризацията и да помогнем на някои хора тук в долината, които са още обхванати от Страх и които още намират оправдание за манипулиране на икономиката за собствени цели и за контрол над бъдещето, да издигнат своето съзнание и да се променят.

В този момент и четиримата се спогледахме едновременно, все още обгърнати от холограмата, духовните ни групи все още бяха слезли зад нас и ярко светеха. Тогава забелязах огромен ястреб, който политна и кацна на един клон на три-четири метра над нас и ни загледа.

Под него, на няколко метра встрани от нас, неочаквано изскочи

заек и спря съвсем близо от дясната ми страна, последван само след секунди от рис, който се настани до него. Но какво бе това?

Тогава най-неочаквано усетих тремор в слънчевия сплит; експериментът бе възобновен!

– Вижте отсреща! – внезапно извика Къртис.

На петдесет метра от нас, в светлината на луната, земята едва забележимо се бе пропукала и отворът постепенно се разширяваше в посока към нас, събаряйки храстите и дърветата.

Обърнах поглед към останалите.

– Сега всичко зависи от нас – извика Мая. – Вече знаем достатъчно за Визията на света; можем да ги спрем.

Преди да успеем да направим каквото и да било, земята под нас мощно се разтърси и процепът започна да се отваря по посока към нас. В същото време няколко коли спряха сред храсталаците и в светлината на фенерчетата се очертаха силуетите им, едва очертани сред дърветата и праха. Аз не се уплаших, а съхраних енергията си, и отново съсредоточих внимание върху холограмата.

– Визията ще ги спре! – викна отново Мая. – Не изпускайте Визията от очи! Задръжте я! Задръжайки образа на бъдещето в представите си, аз почувствах как цялата група насочи своята енергия към Фейман, сякаш да издигне съвместната ни воля като гигантска стена срещу неговото настъпление, представяйки си, че групата му е отблъсната от нашата енергия и уплашено побягва.

Погледнах процепа който се приближаваше към нас, сигурен че скоро ще спре. Вместо това, дупката се разширяваше все по-бързо. Падна още едно дърво. После още едно. Ямата пред групата се отваряше и аз загубих концентрация и се изтъркалях назад, задушен от прах.

– Все още не става! – чух че извика Къртис. Имах чувството, че всичко се повтаря.

– Насам! – извиках, опитвайки се да различа нещо във внезапно схлупения мрак. Докато бягах, едва различавах силуетите на останалите; те се отдалечаваха от мене на изток.

Покатерих се по скалистия склон от лявата страна на каньона и се спрях едва на сто метра височина. Коленичил зад скалите, започнах да се озъртам в нощта. Не се виждаше нищо да помръдва, но аз чувах хората на Фейман как говореха в устието на каньона. Покатерих се безшумно нагоре по склона, като свърнах в северозападна посока, вглеждайки се внимателно дали няма да открия следа от останалите. Накрая намерих пътека, по която да се спусна отново към подножието на каньона.

Все още никакво движение не се забелязваше.

Когато отново се опитах да тръгна на север, някой неочаквано ме сграбчи за ръката отзад.

– Какво... – извиках аз.

– Шшшшт – прошепна един глас. – Тихо. Аз съм Дейвид.

ТРАЙНО ВЪТРЕШНО ВИЖДАНЕ

Обърнах се да го погледна и на лунната светлина видях дългата му коса и белега на лицето му.

– Къде са другите? – прошепна той.

– Разпилахме се – отвърнах аз. – Видя ли какво стана?

Той приближи лице към мен.

– Да, наблюдавах от хълма. Накъде мислиш, че са тръгнали?

Подвоумих се.

– Сигурно ще поемат към Водопадите. Той ми махна и ние тръгнахме в тази посока. След няколко минути се обърна вървешком и каза:

– Докато седяхте заедно в началото на каньона, енергията ви се издигна и се понесе над цялата долина. Какво правихте?

Опитах се да му обясня, като предадох в общи линии цялата история: как бях намерил Уил и проникнал в другото измерение; как бях видял Уилямс и се бях натъкнал на Джойл и Мая; и особено как се срещнах с Къртис и как се опитахме да постигнем Визията на света и да победим Фейман.

– И Къртис ли е бил заедно с вас в устието на каньона? – попита Дейвид.

– Да, Мая и Чарлин също, макар че трябва общо да бъдем седмина...

Той отново ми хвърли поглед, почти засмян. Цялото напрежение и раздразнителност, които проявяваше в града, бяха изчезнали напълно.

– И ти, значи, си открил, така ли? Аз избързах и се изравних с него.

– Бил си в другото измерение?

– Да, видях духовната си група и разгръщането на Рождената ми Визия, така както виждам теб. Спомних си всичко, ставало в миналото и разбрах, че сме дошли, за да разгърнем на Земята Визията на света. И тогава – не зная как – докато гледах всички ви долу на лунна светлина, почувствах, че съм част от групата. Видях пред себе си Световната Визия.

Той спря в сянката на огромно дърво, през което не проникваше лунната светлина и лицето му изглеждаше сериозно и замислено.

Обърнах се към него:

– Дейвид, когато нашата група успя да постигне Визията на света, защо все пак това не спря Фейман?

Той се дръпна отново на светло и аз внезапно разпознах в негово лице разгневения вожд, който се бе опълчил срещу Мая. Ала каменно суровото му изражение в миг се промени и той избухна в смях.

– Ключова страна на това видение е не просто да се преживее, макар и това да е доста трудно. Важното е да можем да проектираме визията в бъдещето, трайно да я предадем на останалата част от човечеството. Това е целият смисъл на Десетото откровение. Вие не успяхте да предадете Визията на Фейман и на неговите сподвижници, така че да им помогнете да се самоосъзнаят – той ме изгледа още миг, след което каза:

– Хайде, трябва да побързаме. След като бяхме вървели поне половин миля, някаква птица изпищя от дясната ми страна и Дейвид рязко спря.

– Какво беше това? – попитах аз. Той вирна глава и се заслуша в кръска, който отново изпълни нощта.

– Това е сова, която известява на другите, че сме тук.

Аз го погледнах недоумяващо, спомняйки си колко странно се бяха държали всички животни, откакто се появих в тази долина.

– Никой от групата ли не различава сигналите на животните? – пита той.

– Не зная. Може би Къртис?

– Не, той е твърде позитивно настроен.

Внезапно ми дойде наум, че Мая спомена нещо за това, че ни беше намерила в пещерата, следвайки песента на птиците.

– Може би Мая.

Той ме изгледа изпитателно.

– Лечителката, за която спомена, която използва визуализация в процеса на лечение ли?

– Да.

– Добре, това е чудесно. Хайде да последваме примера ѝ и да се помолим.

Извърнах се да го погледна и писъкът на совата се чу отново.

– Какво?

– Ами... Да си представим... че тя си спомня знаците на животните.

– Какви са тези знаци на животните?

Следа от раздразнение премина по лицето му и той помълча за миг, затвори очи, явно опитвайки се да се отърси от това чувство.

– Не си ли разбрал, че когато някое диво животно се покаже на пътя ни, това е знамение от най-висш порядък.

Споменах му за заека, за ятото гарвани и за ястреба, които ми се бяха явили, когато за първи път навлязох в долината, а после за риса, за орела и за малкото вълче.

Някои от тях се появиха, дори когато наблюдавахме Световната Визия.

Той кимна, очаквайки да продължа.

– Знаех, че става нещо особено важно – казах аз – но не знаех точно какво да направя, освен просто да ги последвам. Значи всички тези животни са искали нещо да ми предадат?

– Да, точно така е.

– Но как бих могъл да разбера какво е то?

– Много просто. Може да се разбере от вида на животното, което се е появило в определения момент. Всеки различен вид, който се появява на пътя ни, е намек за ситуацията, в която сме, за това коя страна от себе си трябва да повикаме на помощ, за да се справим с обстоятелствата, в които сме попаднали.

– Трудно ми е да повярвам – казах – при всичко, което се случи. Един биолог би казал, че животните са нещо като роботи, които действат по силата на слепия инстинкт.

– Само защото животните отразяват собственото ни ниво на съзнание и очаквания. Ако нашето вибрационно ниво е ниско животните ще следват просто обичайните си екологични функции, без пряко отношение към нас самите. Когато един скептичен биолог свежда животинското поведение до безсъзнателен инстинкт, това е отражение на собственото му ограничено съзнание, което той проектира върху животното. Но когато вибрационното ниво на човека е по-високо, поведението на животните става все по-синхронно, мистериозно и значимо. Аз само го гледах удивен. Той присви очи и каза:

– Заекът, който ти се е изпречил на пътя, е трябвало да ти покаже посоката, както физически, така и емоционално. Когато разговарях с тебе в града, ти беше подтиснат и уплашен и сякаш бе започнал да губиш вяра в Откровенията. Ако продължително наблюдаваш един див заек, можеш да откриеш модели за това как да се справиш със Страхата, за да го преодолееш и да започнеш да се отнасяш творчески към обстоятелствата. Заекът живее в непосредствена близост с други животни, които се хранят с него, но той се справя със Страхата, остава на мястото си, избягва клопките и продължава да бъде жизнестойчив, продуктивен и доволен. Такова отношение е трябвало да ти подсказва появата му. С присъствието си заекът ти е дал една възможност да си спомниш заешкия лек

да се освободиш от Страх и да продължиш нататък. И защото се е случило в началото на пътя ти из долината, то е задало тона на цялото приключение. Та не беше ли цялото ти пътуване едновременно страшно и много плодотворно?

Аз кимнах.

– Понякога то е предзнаменование и за някои романтични приключения. Имал ли си такава среща? – добави той.

Аз само свих рамене, като си спомних необичайното чувство, което бях изпитал към Чарлин.

– В известен смисъл да. Ами какво означаваха гарваните и ястреба, които последвах преди да намеря Уил?

– Гарваните имат отношение към законите на духа. Ако прекараш известно време с гарвани, те могат да направят удивителни неща, които винаги отварят възприятията ни за духовната реалност. Онова, което гарваните са искали да ти кажат, е било да отвориш съзнанието си, да помниш духовните закони, които ще ти се представят в тази долина. Ако беше успял да ги разбереш, щеше да бъдеш подготвен за преживяванията, които си имал.

– Ами ястребът?

– Ястребите са будни, наблюдателни, винаги отворени за всеки нов знак, за всяка поява на нещо ново. Тяхното присъствие означава, че в съответния момент е важно да повишиш своята бдителност. Те често сигнализират, че наблизо има човек, който ще ти съобщи нещо важно – и той вирна глава.

– Искаш да кажеш, че ястребът ми е предрекъл, че Уил е наблизо?

– Да.

Дейвид продължи да ми обяснява, защо останалите животни които бях видял, са се изпречили на пътя ми. Котките, каза ми той, подтикват да си спомним интуитивните си способности и възможността сами да се лекуваме. Рисът, появил се точно преди да срещна Мая, е бил знак, че възможността за лечение е близо. Аналогично, орелът покорява големи висини и възплащава възможността човек да се извиси във висшите сфери на духа. Когато аз видях орела над планината, каза Дейвид, това трябваше да ме подготви за срещата с духовната ми група и за осъзнаване на собственото ми предназначение. И накрая, каза той, малкото вълче е трябвало да ми вдъхне енергия и да събуди латентния ми кураж и моята способност да бъда учител, за да намеря необходимите думи и да помогна да се свържат помежду си останалите членове на групата.

– Значи ли това – попитах аз – че животните ни насочват към онази

страна в нас самите, която е необходимо да имаме предвид.

– Да, те възплъщават страни на нашата същност, които сме развили през животинския период на нашата еволюция, но сме загубили.

Замислих се за Визията на човешката еволюция, която бях наблюдавал заедно с останалите от групата в устието на каньона.

– Имаш предвид еволюцията на видовете ли?

– Ние сме взели участие в нея – продължаваше Дейвид. – Съзнанието ни е преминало през всички форми на живот, разгръщайки се от една към следващата. Преживели сме специфичното възприятие на всеки вид в света, което е важен аспект на цялостното духовно съзнание. Когато определено животно се изпречи на пътя ни, това означава че интегрираме неговата специфика в своето съзнание отново. И чуй какво ще ти кажа – някои от животинските видове дори не можем да достигнем. Ето защо е толкова важно да се съхранят всички видове на Земята. Те трябва да съществуват не само защото са част от екосистемата, но също защото възплъщават някакъв аспект от нас самите, който ние все още се опитваме да си припомним.

Той се смълча, загледан в нощта.

– Това се отнася и до многообразието на човешкото мислене, представено в различните култури на планетата. Никой от нас не знае точно коя е крайната цел на човешката еволюция. Всяка култура по света има известна специфика, свое индивидуално самосъзнание и затова само в интегрирането на всички култури може да се постигне идеална представа за тяхната цялостност.

По лицето му премина сянка на тъга.

– Жалко че трябваше да минат четиристотин години, за да започне да се интегрира реално европейската култура с културата на местните народи. Помисли само какво е станало. Западното съзнание е загубило връзка с мистичното, svelo е магията на дълбоките гори до най-прост дървен материал и мистерията на животинския свят до опитомени животни. Урбанизацията е поставила мнозинството от хората в изолирано състояние. За нас връщането към природата се свежда до посещение на площадката за голф. Даваш ли си сметка колко малко от нас могат да усетят мистерията на дивата природа? Нашите национални паркове са всичко, което ни е останало от величествените гори, огромните равнини и диви пустоши, които някога са съществували на този континент. Сега той е твърде пренаселен. А политиците все още са склонни да разпродават обществените земи. Мнозина от нас гадаят на карти съдбата си, вместо да тръгнат и да търсят из дивите пътеки на света реални

преживявания.

Внезапно совата изпищя толкова близо, че ме накара да подскоча.

Дейвид присви очи нетърпеливо.

– Можем ли да се помолим сега?

– Не зная какво имаш предвид – казах аз. – Искаш да се помолим или да визуализираме някаква желана представа?

Той се опита да се успокои.

– Да, извинявай. Нетърпението е състояние, което още не съм успял да овладеея – и той си пое дълбоко дъх. – Десетото откровение – всичко свързано с вярата в нашите интуиции, с припомняне на предназначението, с-ко-ето сме се родили, с предаване на Визията на света – всичко това е свързано с разбирането на същността на истинската *молитва*. Защо всички религиозни традиции са възприели някаква форма на молитва? Ако Бог е все-виждащ и всемогъщ, защо тогава трябва да го умоляваме за помощ, да настояваме пред него да направи нещо? Защо той просто не дава своите разпореждания и не налага своите изисквания, като ни съди според тях, действайки според своето желание, а не нашето? Защо трябва да умоляваме за неговата специална намеса? Отговорът е, че когато се молим правилно, ние не молим Бога да направи нещо. А Бог ни вдъхновява да действваме от негово име, за да осъществяваме неговата воля на Земята. Ние сме пратеници на Бога на тази планета. Истинската молитва е метод, вътрешна представа, която Бог очаква от нас да използваме, за да разберем неговата воля и да я осъществим във физическото измерение. „Да дойде Неговото царство, да бъде Неговата воля, както на Небето, така и на Земята“. В този смисъл, всяка мисъл, всяко очакване – всичко, което ние си представяме да се случва в бъдещето – е молитва и спомага за осъществяване на това бъдеще. Но никоя мисъл, желание или страх не е толкова силно, както Визията на човек, който е в хармония с божественото. Ето защо да се постигне Визията на света и да се предаде на всички, е от такова значение – за да можем да знаем за какво да се молим, какво бъдеще да си представяме.

– Разбирам – казах аз. – Но как можем да помогнем на Мая да обърне внимание на совата?

– Какво ти каза тя във връзка с процеса на лечение?

– Каза, че трябва да визуализираме как пациентът си спомня с какво предназначение е дошъл в живота, но още не е изпълнил. Каза, че истинското лечение произтича от това, да разберем смисълът, с който искаме да изпълним живота си, след като оздравеем. Когато му помогнем

да си спомни своето предназначение, тогава можем да се присъединим към него, за да му помогнем да задържи трайно този специфичен план в съзнанието си.

– Нека направим същото сега – каза Дейвид. – Да се опитаме да й внушим мислено да последва гласа на птицата.

Дейвид затвори очи и под негово ръководство аз се опитах да си представя как Мая се досеща какво трябва да направи. След няколко минути отворих очи. Дейвид гледаше към мен. Совата изпищя точно над главите ни.

– Да вървим – каза той.

След двайсетина минути се озовахме на хълма над Водопадите. Совата ни бе последвала, като изпищяваше от време на време, и кацна на петдесет стъпки вдясно от нас. Езерото блестеше на лунната светлина и над него се стелеха леки мъгли. Изчакахме десетина-петнайсет минути мълчаливо.

– Погледни! Отсреща! – посочи Дейвид.

Вдясно сред скалите успях да зърна няколко силуета. В същия момент един от тях ни забеляза. Беше Чарлин. Магнах й с ръка и тя ме позна. Дватама с Дейвид се спуснахме по каменистия склон.

Къртис изпадна във възторг, когато видя Дейвид, и здраво стисна ръката му.

– Сега ще можем да спрем тези хора. Един миг те се спогледаха мълчаливо, после Къртис му представи Мая и Чарлин. Аз погледнах Мая в очите.

– Трудно ли се добрахте дотук?

– В началото се объркахме в тъмното, но после аз чух совата и разбрах.

– Присъствието на совата – каза Дейвид – означава, че имаме възможност да преодолеем всяка заблуда от страна на други хора й, ако нямаме желание да им навредим, можем, подобно на совата, да се ориентираме в мрака и да се домогнем до по-висши истини.

Мая се вгледа в Дейвид по-отблизо.

– Изглеждаш ми познат – каза Мая. – Кой си ти? Той я изгледа изпитателно.

– Вече чу името ми. Аз съм Дейвид. Тя сърдечно се ръкува с него.

– Не, имах предвид кой си за мене, за нас?

– Бях с вас по време на войните – отвърна той, – но изпитвах такава омраза към белите, че не те подкрепих; дори и не пожелах да те изслушам.

– Е, сега се отнасяш различно – казах аз.

Дейвид ядно ме изгледа, но се овладя и омекна, както преди.

– Връщайки се назад във времето на онази война, трябва да ти кажа, че тебе презирах повече и от другите. Ти отказа да вземеш позиция. Просто побягна.

– Страхувах се – отвърнах аз.

– Зная.

Всички поговориха с Дейвид за онова, което са изпитвали, като всеки обсъждаше, каквото можеше да си спомни за трагедията по време на войната с американските туземци. После Дейвид обясни, че неговата духовна група са медиатори, души, които трябва да осъществят мост между културите и че той е роден, за да преодолее своя гняв по отношение европейския манталитет и да работи за духовното признаване на всички местни култури и сродяването на народите.

Чарлин хвърли поглед към мен, след което се обърна към Дейвид:

– Значи, ти си петият човек от групата?

Преди той да може да отговори, ние усетихме как земята под краката ни потрепера и езерото се развълнува. Трусът бе придружен от странен мелодичен вой, който се разнесе из цялата гора. С крайчеца на окоото си видях светлини на фенерчета, които се стрелкаха на петдесет стъпки над нас по склона.

– Те са тук! – прошепна Къртис.

Обърнах се и зърнах Фейман на края на една надвиснала скала, точно над главите ни. Той настройваше едно командно табло, подобно на портативен компютър.

– Насочват устройството на генератора точно в посока към нас – каза Къртис. – Трябва да се махаме оттук. Мая протегна ръка и го докосна.

– Не, Къртис, моля те. Този път сигурно ще успеем. Дейвид приближи до Къртис и бавно изрече:

– Можем да успеем.

Къртис го изгледа, но накрая кимна в знак на съгласие и ние всички започнахме да се изпълваме с енергия. Както и при двата предишни опита, аз започнах да различавам израза на висшата същност на всеки един, след което се появиха духовните ни групи и бързо се свързаха в кръг около нас, включвайки този път и духовната група на Дейвид. Когато споменът на Световната Визия ни се яви отново, ние бяхме отново посветени във всеобщото предназначение да влеем енергия, познание, самосъзнание във физическото измерение на света.

Отново, както и преди, пред очите ни се разкри заплашителната поляризация, настъпила в наше време, и панорамната Визия на позитивно-то бъдеще, което щеше да настъпи, когато нашите духовни групи се свържат и се научат да въздействат върху света, като задържат трайно в съзнанието си Всемирната визия.

За пореден път Земята се разтърси.

– Задържете Визията в представите си – извика Мая. – Задържете об-
раза на бъдещето, такова, каквото може да бъде.

Чух как точно до краката ми вдясно се отвори проце-
п, но аз запази-
х концентрация. Отново видях в представите си Световната Визия като енергийна сила, която се излъчва от нашата група във всички посоки и отблъсква Фейман, побеждавайки енергията на неговата Визия на Стра-
ха. От лявата ми страна бе изкоренено едно дърво и с трясък се събори на земята.

– Отново не става – извика Къртис и скочи на крак.

– Не, почакай – каза Дейвид. Той изглеждаше потънал в мислите си и сега протегна ръка и издърпа Къртис до себе си. – Не виждаш ли къде ни е грешката?! Ние се отнасяме към Фейман и неговите хора, сякаш са наши врагове, опитвайки се да ги отблъснем. Това всъщност ги прави по-силни, защото имат срещу кого да се опълчат. Вместо да се опитваме да ги отблъснем чрез Визията, трябва да въвличем Феймън и неговите оператори в онова, което визуализираме. В реалността няма врагове; всички ние сме души в процес на развитие и пробуждане. Ние трябва да проектираме Световната Визия върху тях така, сякаш са като нас самите.

Внезапно си спомних Рождената визия на Фейман, която бях наблюдавал. Всичко ставаше в този смисъл ясно: виденията на ада, обсеб-
ващите състояния на транс, чрез които хората се опитват да прогонят Страха, пръстенът от души, които се опитват да им въздействат. И после, автентичното намерение, с което Фейман се бе родил на Земята.

– Но той наистина е един от нас! – извиках аз. – Аз зная какво е не-
говото предопределение! Той се е родил, за да се отърси от стремежа си към власт; да предотврати разрухата, която могат да предизвикат гене-
раторите и другите нови технологии. В Рождената си визия той се видя как се среща с нас в мрака. Той е шестия член на нашата група.

Мая се приведе напред.

– Също като в процеса на лечение. Ние трябва да си представим как той си припомня автентичното намерение, с което е дошъл – тя се обър-
на към мен. – Това помага да се разсеят страховите блокажи, да се

излезе от транса на всяко ниво.

Щом започнахме да се концентрираме върху това да включим фейман и неговите хора в нашата Визия, енергията ни веднага се повиши. Нощта стана сякаш по-светла и ние ясно различихме силуетите на фейман и още двама други мъже на хълма. Духовните групи се фокусираха по-добре и изглеждаха по-очовечени, докато в същото време ние станахме по-просветлени като тях. Отляво още духовни групи приближаваха.

– Това е духовната група на Фейман! – възкликна Чарлин. – И духовните групи на другите двама мъже заедно с него.

Когато енергията се повиши, огромната холограма на Световната Визия отново ни обгърна.

– Насочете цялото си внимание към Фейман и другите двама, по същия начин както един към друг – извика Мая. – Представете си, че те си спомнят своето предназначение.

Обърнах се леко и погледнах тримата мъже. Фейман продължаваше трескаво да настройва компютъра, а другите двама го наблюдаваха. И те бяха включени в холограмата, по-специално представата, как съзнанието на всеки от тях се пробужда тъкмо в този исторически момент за истинското им предназначение. Наблюдавахме как гората бе обгърната от едва доловимо поле от лъчиста енергия, която сякаш преминаваше през Фейман и неговите съратници. В същото време видях проблясъците бяла светлина, които бяха предпазили Къртис, Мая и мене в момент на опасност. Бялата светлина потрепваше над тримата мъже, след което се разрасна и озари всички посоки, докато накрая се загуби в далечината. Само след няколко минути, земните трусове и необичайният шум бяха напълно прекратени. Лек ветрец издуха праха на юг.

Един от мъжете престана да наблюдава Фейман и се отдалечи сред дърветата. В продължение на няколко секунди Фейман продължаваше да работи над апарата с копчетата, след което се отказа, обзет от безсилие. Погледна надолу към нас, взе си компютъра, държейки го внимателно в лявата си ръка. С другата ръка измъкна ръчна пушка и се отправи в посока към нас. Другият мъж, въоръжен с автомат, го последва.

– Задръжете представата в съзнанието си – предупреди Мая.

На двама стъпки разстояние от нас Фейман остави компютъра на земята и отново настрои клавиатурата, с насочен пистолет. Няколко скали, откъртени преди, паднаха и потънаха във вира.

– Ти не си се родил за това – тихо каза Чарлин. Ние всички насочихме цялото си внимание към лицето му.

Операторът с насочено към нас оръжие отиде по-близо до Фейман и каза:

– Нищо повече не можем да направим. Да тръгваме, Фейман му махна с ръка да върви и отново трескаво задейства клавиатурата.

– Устройството отказва да работи – провикна се Фейман към нас. – Какво сте направили?

Той се обърна към оперативния работник.

– Застреляй ги! – изрева му той. – Застреляй ги!

В първия момент мъжът ни погледна хладно, но после поклати глава и заднешком се отстрани, скривайки се зад скалите.

– Ти си се родил, за да не допуснеш това разрушение – казах аз.

Той захвърли оръжието настрани и ме изгледа. В миг лицето му просветля и доби същия израз, както по време на Рождената му визия. Сигурен бях, че си припомня нещо. Само след секунди по лицето му премина сянка на Страх, който бързо се превърна в гняв. Той направи гримаса и се хвана за корема, после се обърна и се подпря на скалата зад себе си.

Избърса уста и отново вдигна оръжието.

– Не зная какво се опитвате да ми сторите, но няма да успеете – пристъпи няколко крачки напред, но изглежда, силите не му стигнаха. Оръжието падна от ръцете му. – Все едно, няма значение. Има и други гори. Не може да бъдете навсякъде. Аз ще направя така, че този генератор да заработи. Ясно ли ви е?! Вие няма да можете да ми попречите!

Отстъпи на няколко крачки, след което се обърна и хукна в мрака.

Когато стигнахме хълма над бункера, всички изпитахме огромно облекчение. След като Фейман изчезна, ние се върнахме на мястото на експеримента, без да знаем какво ще намерим там. Сега видяхме, че районът на бункера е осветен от фаровете на десетки коли. Повечето от тях бяха с емблемата на горската охрана, както на местните, така и на федералните власти.

Аз допълзях към билото на височината, за да погледна по-отблизо, дали има хора, които са подложени на разпит или са качени на колите. Всички те бяха празни. Вратата на бункера беше отворена и служителите се стрелкаха напред-назад, сякаш обследваха място на престъпление.

– Всички са напуснали – каза Къртис, като се приведе напред, засанал на колене и наблюдаваше иззад ствола на едно голямо дърво. – Накарали сме ги да спрат.

Мая се обърна и седна.

– Е, поне тук им попречихме. Няма да се опитат да повторят

експеримента в тази долина.

– Но Фейман беше прав – каза Дейвид, като погледна всеки от нас. – Могат да продължат на друго място, без никой да разбере – той се изправи. – Трябва да отидем там. Аз ще им разкажа цялата история.

– Да не си полудял? – пристъпи Къртис към него. – Ами ако правителството е замесено във всичко това?

– И правителството се състои от хора – отвърна Дейвид. – Не могат всички да бъдат замесени. Къртис приближи до него.

– Сигурно има и друг начин. Няма да ти позволя да отидеш там.

– Все някой в тези агенции ще ни чуе – каза Дейвид. – Сигурен съм в това.

Къртис млъкна.

Чарлин се бе облегнала на една скала на няколко стъпки встрани и каза:

– Той има право. Сигурно ще се намери някой, който е в състояние да помогне.

Къртис поклати глава, борейки се с мислите си.

– Дори и да е така, някой трябва да опише съвсем точно цялата технология...

– Значи и ти ще трябва да дойдеш – каза Дейвид. Къртис успя да му се усмихне.

– Е добре, ще дойда с теб, но само защото имаме плячка в оная дупка.

– Какво? – попита Дейвид.

– Един човек, когото оставихме завързан в пещерата. Дейвид сложи ръка на рамото му.

– Хайде, ще ми разкажеш по пътя. Да видим какво ще стане.

След като се сбогуваха с останалите от нас, те свърнаха вдясно, за да стигнат до бункера от друга страна.

Мая им подвижна полушепнешком да почакат.

– Ще дойда и аз – каза тя. – Аз съм лекарка; хората в района ме познават. Може да имате нужда и от трети свидетел.

Тримата погледнаха към нас с Чарлин, питайки се явно, дали и ние не трябва да ги придружим.

– Аз не – каза Чарлин. – Нужна съм другаде.

Аз също отказах и ги помолих да не споменават за нас. Те се съгласиха и тръгнаха по посока на светлините.

Останали сами, Чарлин и аз се спогледахме. Аз си спомних дълбокото чувство, което бях изпитал към нея в другото измерение. Тя тъкмо

приближаваше към мен и се канеше нещо да каже, когато двамата зърнахме светлина на фенерче на петдесет метра вдясно от нас.

Ние се скрихме сред по-гъстите дървета. Светлината се премести и се насочи право към нас. Ние залегнахме неподвижно на земята. Когато светлината приближи, до мен достигна самотен глас явно на човек, който говори сам на себе си. Разпознах го, беше Джойл.

Погледнах Чарлин в очите.

– Аз зная кой е това – прошепнах. – Струва ми се, че трябва да поговорим с него.

Тя кимна.

Когато той приближи на двајсетина стъпки от нас, аз го извиках по име.

Той се спря и насочи фенерчето си към нас. Веднага ме разпозна, приближи и клекна до нас.

– Какво правиш тук? – попитах аз.

– Никой не е останал там – отвърна той, като посочи към бункера. – Подземната лаборатория е напълно изпразнена. Мислех да тръгна към Водопадите, но после си промених намерението.

– Бях останал с впечатление, че си тръгваш оттук – казах му аз. – Беше толкова скептично настроен.

– Така е. Смятах да си тръгна, но... Е, сънувах един сън, който ме разтревожи. Реших да остана и да се ориентирам, ако мога да помогна с нещо. Хората от горската охрана ме помислиха за луд, но после попаднах на един човек от администрацията на шерифа. Някой му беше изпратил бележка и двамата дойдохме тук заедно. Тогава открихме онази подземна лаборатория.

Двамата с Чарлин се спогледахме и аз разказах накратко на Джойл за нашата конфронтация с фейман и за изхода от нея.

– Наистина ли са предизвикали такива разрушения? – попита Джойл. – Имаше ли ранени?

– Не – отвърнах аз. – Имахме късмет.

– Кога тръгнаха приятелите ви надолу?

– Само преди минути.

Той се обърна към двама ни.

– Ами вие няма ли да идете? Аз поклатих глава.

– Струва ми се, че е по-добре да информираме властите.

Изразът на Чарлин потвърждаваше, че и тя е на моето мнение.

– Правилно сте решили – каза Джойл, като се обърна назад към бункера. – Аз обаче си мисля, че трябва да се върна, за да им дам да

разберат, че пресата ще бъде уведомена за тези трима свидетели. Как мога да се свържа с вас?

– Ние ще се свържем с тебе – каза Чарлин. Той ми подаде визитната си картичка, кимна на Чарлин и се отправи към бункера. Чарлин ме погледна в очите.

– Значи, той е седмият от групата, нали? Аз я докоснах по рамото.

– Да, струва ми се.

Смълчахме се, потънали в мислите си, после Чарлин каза:

– Хайде да се опитаме да се върнем в града.

Вървахме почти час, когато неочаквано чухме пи-сукането на пойни птици, които бяха с десетки от дясната ни страна. Зазоряваше и хладна мъгла се издигаше над гората.

– Ами сега какво? – попита Чарлин.

– Погледни натам – казах аз. В една просека между дърветата на север се виждаше огромна стара топола около три метра дебела. В здрачевината преди зазоряване пространството около дървото изглеждале някак си по-светло, сякаш слънцето, което още не се беше показало на хоризонта, озаряваше тъкмо това място.

Аз почувствах онази топлота, която ми бе станала толкова позната.

– Какво има? – попита Чарлин.

– Това е Уил! – отвърнах аз. – Да идем отсреща.

На десетина стъпки от дървото Уил се появи до него, широко усмихнат. Имаше някаква промяна в него. На какво ли се дължеше? Продължих да го наблюдавам и си дадох сметка, че озарението му е същото, но то е по-ясно във фокус.

Прегърна ни и двамата.

– Можеш ли да видиш какво се случи? – попитах го аз.

– Да – отвърна той. – Бях там заедно с духовните групи. Наблюдавах всичко.

– Сега си в по-ясен фокус. Какво си направил?

– Аз не съм направил нищо – отвърна той. – Ти заедно с цялата група и особено Чарлин, вие го направихте.

– Какво искаш да кажеш? – попита Чарлин.

– Когато вие петимата издигнахте енергията си и съзнателно си припомнихте по-голямата част от Световната визия, вие издигнахте цялата долина на едно по-високо вибрационно ниво. Тя се издигна по-близо до вибрационното ниво на Отвъдното, тъй че сега аз ви изглеждам по-ясен, както и вие на мен. Духовните групи сега също ще се виждат по-ясно в долината.

Вгледах се в Уил.

– Всичко, на което станахме свидетели в тази долина, всичко онова, което се случи – това е Десетото откровение, нали така?

Той кимна.

– Мнозина хора навсякъде по планетата преживяват всичко това. Когато разберем деветте откровения, ние оставаме на старото си място, опитвайки се да живеем живота си ден след ден в условията на растящ песимизъм и разделение навсякъде около нас. В същото време обаче продължаваме да придобиваме все по-широка перспектива и яснота за своята духовна ситуация, за истинската си същност. Съзнаваме, че се пробуждаме за висшето предназначение на планетата Земя. Десетото откровение ни дава възможност да поддържаме своя оптимизъм и да бъдем винаги будни. Първо се научаваме да разпознаваме и да имаме по-голямо доверие в нашите интуиции, разбирайки, че те са мисловни образи, които се отнасят до автентичното предназначение, с което сме дошли на Земята. Когато се доверим на тези образи и следваме посоката, в която ни водят, всичко започва да ни се случва, сякаш че е предопределено, защото си припомняме, че така сме искали да се развие животът ни. Следвайки вътрешното си предопределение, ние се подготвяме да дадем едно ново познание на света. Тогава започваме да гледаме на живота си от по-високата перспектива на Отвъдното. Започваме да разбираме, че нашият индивидуален път е неотменна част от контекста на пътя, който е трябвало да извърви човечеството в процеса на своето пробуждане. Когато си припомним това, животът ни добива основа, става част от нещо цялостно – и ние започваме да разбираме продължителния процес на одухотворяване на физическото измерение и нашата роля в него. Уил замълча за миг и дойде по-близо до нас. – Сега ще видим, дали ще се появят достатъчно много такива групи, които да си припомнят заедно своето предназначение и да разберат Десетото откровение. Вече видяхме че сме отговорни, за това да осъществим намеренията с които сме се родили и да осигурим бъдещето. Поляризацията на Страх се надига все повече и ако искаме да я преодолеем и да вървим напред, всеки от нас трябва да вземе лично участие в това. Трябва много внимателно да следим своите мисли и очаквания и да се спираме всеки път, щом започнем да гледаме на друго човешко същество като на наш враг. Ние можем сами да осъществяваме своята защита и да спрем злодеянията на други, но ако не се отнасяме към тях като към хора като нас, само ще увеличим Страх. Всички ние сме души в процес на израстване. Човек идва на тази земя винаги с добро призвание и то трябва да бъде

извадено от забравата. Отговорността на всеки от нас е да предаде тази идея на другите. Това е част от истинската междуличностна етика. Така ние израстваме и едно ново съзнание обгръща планетата. За да не живеем в страх и човешката култура да не се разпадне, трябва да прокараме *мост между световите* и да се *пробудим*. Нашите очаквания представляват молитва, която има силата да предизвиква осъществяването на тези очаквания. Всеки от нас съзнателно трябва да избере между двете възможни алтернативи на бъдещето.

Уил бе погълнат от мислите си и в дъното, на фона на планинската верига отсреща, аз отново зърнах лъчите бяла светлина.

– При всичко, което се случи – казах аз – така и не успях да те попитам, каква е онази бяла светлина. Знаеш ли какви са тези лъчи?

Уил се усмихна, протегна ръце и нежно докосна и двама ни по раменете.

– Това са ангели – каза той. – Те откликват на нашата вяра и Визия, и правят чудеса. Те са мистерия, дори за душите от Отвъдното.

В този момент в съзнанието ми мина мисловната представа за една човешка общност в друга някаква долина, много прилична на тази тук. Чарлин беше там и други хора, включително много деца.

– Следващото, което трябва да разберем, това е ангелският свят – продължи Уил, загледан далеч на север, сякаш в някаква своя представа. – Да, сигурен съм. Вие двамата ще дойдете ли?

Погледнах към Чарлин и по израза на лицето ѝ разбрах, че тя бе видяла същата представа като мене.

– Струва ми се, че не – каза тя.

– Засега не – добавих аз.

Без нито дума да каже, Уил ни прегърна, после се обърна и се отдалечи. В първия миг изпитах порив да извикам след него... но го оставих да си отиде. Някога, някъде, знаех, че ще го видя отново.

КРАЙ

© 1996 Джеймс Редфилд
© 1996 Мария Кръстева, превод от английски

James Redfield
The Tenth Insight: Holding the Vision, 1996

Източник: <http://izvorite.com>

Публикация:

Джеймс Редфийлд
Десетото откровение на Селестинското пророчество: Мост между световете
(Серия Енигма)
„Епсилон“, София, 1996
(Печат: „Светлина“, Ямбол)
256 с.; 20 см.

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/2769>]